

40 år i realkreditten plus renter

af

Niels Ebbe Lollike

40 år i realkreditten plus renter

40 år i realkreditten plus renter
© 2023 Niels Ebbe Lollike

Alle rettigheder forbeholdes.
Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele deraf er kun tilladt
med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

Produktion Underskoven - www.underskoven.dk
Printed in Poland 2023

Eget forlag
I kommission hos Forlaget Underskoven
ISBN: 978-87-997475-3-5

40 år i realkreditten
plus renter

Udgivet med støtte af Realdania

Forfatteren har tidligere udgivet:

2012 Brudstykker af et 100-årigt liv fortalt i tekst og billeder

2016 Mit fodboldliv – Eskilstrup Boldklub

2017 Et jævnt og muntert, virksomt liv på jord

Indhold

Forord	7
1970	11
Ansættelsen	11
Realkredittens opståen	18
Nylånsregistreringen	23
Lånesagskontoret	32
1980	49
Ny struktur og Kartoffelkur	61
1990	82
Erhverv	82
Realkredit Danmarks idégrundlag	94
25-års jubilæum og reception	102
Hjemtur med Bjørn på	112
Gaius Petronius' ord kan genkendes	113
Realkredit Danmarks nye kompas	131
2000	134
Det nye årtusinde	134
Erhvervsrådgiver	142
Bremerholm	169
40-års jubilæum og reception	187
Den Kongelige Belønningsmedalje og audiens	191
Jubilæumsmiddage	193
Ministeriet og ministrene	194
Hindsgavl Slot	195

Kursus	200
Bogudgivelser	202
Reklameartikler	205
Forkortelser	206
Internt læsestof	210
Kunstforeningen	213
Firmafester	214
Oversigt over firmafesterne	230
Danmark Pokalen	231
Fodbold	233
Klædt på til kamp	241
Carlsberg Cup	244
Badminton	245
5x5 km DHL Stafet i Fælledparken	248
Sjælsø Rundt	249
Realkreditmesterskaber	251
Oversigt over realkreditmesterskaberne	258
Bag(h)juleholdet	259
OL-holdet	262
Pensionsafviklingskassen	263
Realkredit Danmarks Pensionistforening, Øst	264
Afslutning	265

Forord

I sin tale ved middagen i anledning af mit 25-års jubilæum i 1995 nævnte min chef, regionssouschef Claus Hansen, min interesse for historie og sluttede med en opfordring til at skrive om mit arbejdsliv, når jeg engang fik tid til det. Ham bekendt eksisterede der ingen litteratur om realkreditte skrevet af en medarbejder. Tanken var mig ikke fremmed – heller ikke dengang.

Nu er der gået 25 år siden denne jubilæumsmiddag, arbejdslivet i kreditforeningen er lagt bag mig for mere end 10 år siden; men interessen for arbejdslivet og historien er intakt, så jeg vil her prøve at fortælle min historie med og om realkreditte.

Det vil selvfølgelig blive min subjektive oplevelse. Mine kolleger vil sandsynligvis havde oplevet tingene på en anden måde. Jeg har gennem årene samlet så meget materiale fra mit arbejdsliv, at det vil blive for omfattende, uoverskueligt og nærmest umuligt at få alt med i denne bog.

Jeg er ikke i tvivl om, at mange vil spørge: *”Hvorfor har du ikke nævnt det emne eller den episode?”* Det vil, som nævnt, være helt umuligt. I min bog har jeg forsøgt at fortælle løst og fast om mine 40 år indenfor realkreditte i samme firma, der begyndte under navnet Østifternes Kreditforening, dernæst Kreditforeningen Danmark og endelig Realkredit Danmark. Bogen indeholder mange forskellige og tilfældige ”nedslag” i mit arbejdsliv, som jeg har i tydelig erindring, og som jeg husker det. Mange er dukket op under skriveprocessen.

Jeg kan kun opfordre til, at andre vil gøre det samme og nedskrive og fortælle deres erindringer for på den måde at få endnu flere aspekter med om realkreditte og dermed også sat ord på sin egen historie.

I mine 40 år i branchen beskæftigede jeg mig i de 35 år med belåning af ejendomme. Det var det område, der interesserede mig mest, og da jeg samtidig var så heldig at få lov til at virke indenfor det felt til min pensionering i 2010, fylder det mest i min bog. Mit kendskab til arbejdet i Arkitektkontoret, Bogholderkon-

toret, Juridisk Afdeling, Retsfølgningen, EDB-afdelingen, Intern Revision, Fondsafdelingen, Arkivet, og hvad afdelingerne ellers hed, er kun sporadisk.

Der er enkelte kolleger (kvinder), der har ændret efternavn i den periode bogen omhandler. Jeg har valgt at anvende det navn, de havde på det tidspunkt, min fortælling foregik.

Mine kilder er mine personlige dagbøger, min hukommelse, samtaler og mail med kolleger, husorganet ”danmark rundt”, KD Information, KD Særnyt, Real-kreditoversigten, cirkulæreskrivelser, meddelelser og regnskaberne.

De fejl, der måtte forekomme, er alene mit ansvar.

”Bryggens Have”, den 1. februar 2022

Niels Ebbe Lollike

Jarmers Plads 2 med hovedindgangen bag den lille lund med platantræer

Jarmers Plads 2 set fra Ørstedsparken

”Vi kolleger er ikke selvvalgte venner. Men man bruger mange timer sammen, de allerfleste friskeste vågne timer, uge efter uge, så man følges ad. Man er nok ikke venner på papiret; men bliver vidner til hinandens liv og lærer hinanden at kende, som man kun kan, når man har masser af tid sammen. Tid giver en nærhed, som intet andet kan. Kvantitet tæller i forhold, og derfor er forhold til kolleger noget særligt.”

Sarah Skarum 2020

1970

Ansættelsen

En solbeskinnet onsdag morgen den 1. juli 1970 trådte jeg ind ad hoveddøren i Østifternes Kreditforenings bygning på Jarmers Plads 2 i København til min første arbejdsdag. Da kunne ingen vide, det skulle blive et 40-årigt langt og godt arbejdsliv i disse rammer.

Foreningen var Danmarks anden ældste kreditforening kun slået med sølle fem dage af en jysk kreditforening. Kreditkassen af Husejere i København fra 1797 medregnes ikke her, da den er opbygget på en anden måde.

Den bygning, som vi kender i dag, blev taget i brug mandag den 23. november 1959. Det er i denne bygning, min historie, mine erindringer udspiller sig. Og lad mig begynde her. Det var arkitekt Christian Holst og hans to sønner Erik og Aage, der tegnede bygningen. Blandt fagfæller venligt kaldt "Faderen, Sønnen og Den Heldige Hånd".

Bygningen er opført med tre fløje. Parallelt med H. C. Andersens Boulevard ud til fortovet ligger den længste og højeste i ni etager med en tilbagetrasket mørk tagetage, der virker som det flade tag svæver. Mod Ørstedsparken en kortere tre etages fløj. Mellem disse en fløj i én etage (hallen) og en kvadratisk tværbygning i tre etager med hovedindgang, der forbinder alle bygningerne. Tilsammen 13.000 etagemeter. Bygningen er beklædt med naturstensplader af glat, lysegrå marmor fra Hove i Norge.

Da jeg trådte ind i bygningen i 1970, rådede kreditforeningen over etagerne fra kælder/parterre til og med 3. etage samt 5. og 8. etage.

I kælderen var der bilparkering med plads til 72 biler, hvor en stor del var beliggende under forpladsen, hvor i sin tid den gamle bygning fra 1916 tidligere havde ligget. I parterre lå der cykelkælder, lånesagsarkiv, bokse til obligationer, varmemesterkontor fra ca. 1980 og frokoststue for personalet. I stuen samt på

1., 2. og 3. etage lå kontorerne, på 5. sal bogholderikontoret og på 8. etage chef-frokoststue og flere teknikerrum.

Tre etager var udlejet. Det var 4., 6. og 7. etage.

I den side, der vender ud mod Boulevarden, sad vi almindelige medarbejdere. I modsat side mod Ørstedsparken lå chefkontorerne, direktionen på 1. sal. På 2. sal var der bestyrelseslokale, pejsestue og fra ca. 1980 køkken og spisesal, da varmemesterens lejlighed blev ombygget. Jeg mener, det var på 2. sal, den lejlighed lå. Varmemester Poul Nielsen og hans frue, der var kantineleder, boede i denne fantastiske lejlighed med udsigt til Ørstedsparken og Rådhusårnet.

I den store ekspeditions-hal hang der på endevæggen en stor flot gobelin på 8½ x 3½ meter udført af kunstneren William Scharff og væveren Barbro Nilsson.

Som lige nævnt var husets teknikerrum på 8. sal – og for det ikke skal være løgn, var det placeret i den side af bygningen, der gav ”udsigt” til Ørstedsparken.

Fra chefernes frokoststue var der fin udsigt til Rådhusårnet. Det var ikke et sted, ”man” kom. Der var kun adgang med nøgle til 8. sal.

Der herskede et meget stort hierarki i foreningen. En kontorchef fik en bestemt kontorstørrelse med et vindue, måske halvandet. Når man avancerede, fik man et lidt større kontor og lov til i depotet at hente et ægte tæppe til gulvet. Det kunne sammenlignes med stjerner på skulderen.

På forpladsen en lille lund af platantræer med en granitkumme på hvis kant en stor fiskeørn i bronze balancerer. Den er udført af billedhuggeren Hugo Liisberg, og ørnen blev i øvrigt Liisbergs sidste værk, da han døde i 1958. Skulpturen blev gjort færdig af billedhuggerne Mogens Bøggild og Henrik Starcke.

I forbindelse med personalets frokoststue i parterre blev der indrettet en lille kileformet have, hvor der i belægningen ligger en stiftmosaik, der viser et kort over Østifterne. Det var en gave til kreditforeningen, da den fyldte 100 år i 1951 og blev dengang lagt i gulvet i den store hal; men siden flyttet til parterrehaven.

Ligeledes kan man i haven i væggen ud mod pladsen se grundstenspladen fra den første bygning indmuret.

I parterre ud for indgangen til frokoststuen står der en marmorbuste af direktionsens første formand fra 1851-1873 professor I. F. Hansen udført af billedhuggeren Theobald Stein. Den ligner enhver anden buste; men en gang imellem tjekkede man lige – eller ville vise andre – mærket på skulderen. Hvorfor et mærke? Historien er den, at busten oprindeligt stod i hallen. Da Shellhuset blev bombet den 21. marts 1945, fløj et vildfarent projektil ind i bygningen og ramte I. F. Hansen på venstre skulder på højde med kraveknuden, der kan ses som en lille lys plet og satte et varigt ”minde” om den dag.

Kort tid efter min ansættelse fortalte en ældre medarbejder, Poul Dahlberg, mig, hvordan de alle stod og fulgte bombningen. De så maskinerne i lav højde komme ind ude fra Sydhavnen og baneterrænet, hvor de fulgte banegraven, kastede deres bomber og forsvandt mellem husene stadig i lav højde over banegraven i retning mod Nørreport.

Efterhånden som kreditforeningen udvidede, blev lejerne opsagt og fraflyttede. Til sidst var der kun en enkelt tandlæge tilbage, der vistnok ikke lod sig friste af kompensation for at flytte. Det virkede lidt bizart, at der i mange år lå en lille tandlægeklinik ind imellem alle kontorerne.

Den store lejer var Mobil Oil. Et stort reklameskilt prydede nordgavlen mod søerne. Da Mobil Oil var flyttet, og reklamen taget ned, blev der i januar 1979 i stedet for sat et stort facadeur op tegnet af bygningens arkitekter. Uret er stadigvæk til stor glæde for de mange, som dagligt passerer stedet. Jeg tror enhver, der kommer fra søerne ind mod byen, løfter blikket og noterer sig tiden? Urskivens diameter måler 2,8 meter og er udført i bronze. Tal, streger og visere er forgyldte. Uret vejer i alt ca. 450 kg.

Facadeuret på nordgavlen og københavnergadelampen

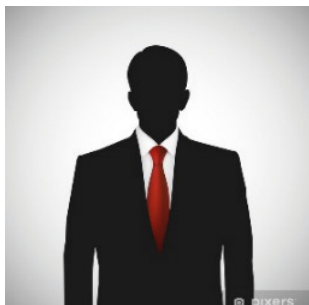
Direktionen i 1970 havde højesteretssagfører Niels Alkil som formand. Han fratrådte allerede den 30. september samme år. Ham nåede jeg aldrig at se. De øvrige var bygningskyndig direktør, arkitekt m.a.a. Sven Walsøe, cand.polit. Enrico Hansen, landbrugskyndig direktør, cand.agro. Charles Jensen og cand. jur. V. A. Terpager.

Direktionens antal har vekslet igennem årene. Højst var den efter fusionen i 1972 med de to jyske kreditforeninger og hypotekforeningerne, hvor jeg mener, der var 11-12 personer i direktionen. Da jeg sluttede i 2010, var antallet nede på to personer. Carsten Nøddebo som administrerende direktør og Jens-Erik Corvinius som direktør.

Desuden havde man i 1970 et repræsentantskab på 20 personer med arkitekt J. Knudsen Pedersen, Slagelse som formand og vores senere direktør E. Haunstrup Clemmensen som næstformand.

Efterfølgende kom lokalrådene til. Det begyndte i det små med et lokalråd for Fyns Amt i forbindelse med afdelingskontorets åbning den 1. marts 1978. Da rådet viste sit værd, oprettede man samme år et råd for Nordjyllands Amt i forbindelse med åbningen af afdelingskontoret i Aalborg. I 1982 oprettede man lokalråd over hele landet. Ifølge regnskabet 12 lokalråd med ca. 150 medlemmer. Medlemmerne blev valgt af kreditforeningens ledelse, hvor der blev lagt vægt på en alsidig sammensætning.

Jeg nåede at arbejde under seks administrerende direktører. Jeg vil lige her liste dem op i rækkefølge.

Niels Alkil
1960 -1970

E. Haunstrup Clem-
mensen
1971-1988

Ole Andresen
1988-1992

Kjeld Jørgensen
1992-2000

Sven Holm
2000-2009

Carsten Nøddebo
Rasmussen
2009-2022

Jeg vil begynde min fortælling med at nævne et par hovedtal, der beskriver udviklingen i de 40 år, jeg havde min gang inden for realkredit. Dengang løb regnskabsåret fra 1. april til 31. marts, og i det seneste regnskabsår inden min ansættelse udgjorde det samlede udlån ca. 18 mia. kr. og reservefonden 440 mio. kr. ¹ 40 år senere var det samlede udlån ca. 692 mia. kr. ²

1) Beretning og regnskab 1969-1970, side 6 og 7.

2) Årsrapport 2009, side 33.

Hvorfor valgte jeg så realkredit? Jeg kendte godt navnet ”Østifterne”, som det hed i daglig tale; men uden egentlig at sætte mig ind i, hvad det stod for.

Jeg var ved at afslutte min Niels Brock-eksamen og ville gerne finde et arbejde så hurtigt som muligt. Dengang kendte man ikke begrebet ”et sabbatår”. Jeg havde ikke fokus på noget bestemt; men var åben over for, hvad der bød sig. Jeg havde frygtelig travlt med at læse til eksamen; men gav mig da tid til at kigge avisen igennem.

Assistent

Ung mand med kontoruddannelse, omkring 25 år, søges til ansættelse i foreningens 2. ekspeditions-kontor.

Tiltrædelse 1. juli 1970 eller senere.

Kontortid 8,30–16, lørdag fri.

Begyndelsesløn ca. kr. 33.900,- efter alder og kvalifikationer. Efter 1 års tilfredsstillende prøvetid fast ansættelse med pensionsret efter foreningens regulativer. Slutløn for overassistenter er for tiden ca. kr. 60.000,- med mulighed for yderligere avancement.

Ansøgning med afskrift af eksamensbeviser og eventuelle anbefalinger til

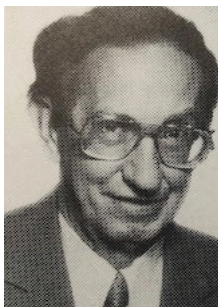
ØSTIFTERNES KREDITFORENING
2. ekspeditionskontor
Jarmers Plads 2
1590 København V.

Annoncen, der fangede min interesse

Torsdag den 4. juni havde Politiken to annoncer, der fangede min interesse. Østifternes Kreditforening og BRF (Byggeriets Realkreditfond) søgte nye, unge medarbejdere. Arbejdstiden og lønnen så meget tilfredsstillende ud. Begyndelseslønnen på ca. 33.900 kr. årligt svarer i dag til ca. 255.000 kr., hvilken var en pæn løn efter datidens almindelige niveau.

Jobbet var inden for realkredit, som jeg vidste, hvad var; men heller ikke mere. I en pause grundlovsdag skrev jeg en ansøgning, og allerede i brev dateret den 8. juni blev jeg indkaldt til en samtale på Jarmers Plads 2, hvor Østifterne havde adresse. Jeg skulle mødes med kontorchef Børge Christensen og ekspe-

ditionssekretær Jørgen Brandt, der var chefer for 2. ekspeditionskontor, hvor ejerskifter, relaksationer, indfrielse, retsforfølgning og nylånsregistreringen sorterede.

Jørgen Brandt

Jeg var tilfreds med samtalen, men husker ikke meget derfra. Mest Brandts begejstrede omtale af den pensionsordning, jeg ville komme i, hvis jeg blev fastansat. Det virkede helt uvirkeligt. Der sad jeg som 25-årig og søgte job, og han talte om tiden, når jeg skulle pensioneres. Det var svært at forholde sig til. Ved min afsked 40 år senere, hvor Brandt mødte op, måtte jeg give ham ret i hans udlægning. Da havde jeg fået en større forståelse ”af sagen”.

Mange dage gik der ikke, før jeg modtog et ansættelsesbrev dateret den 16. juni 1970 underskrevet af Jørgen Brandt, der meddelte, jeg var ansat på prøve et år og kunne begynde den 1. juli, som nævnt i annoncen. Det passede mig fint, da jeg ingen sommerferieplaner havde. Jeg kunne nu alene koncentrere mig om den afsluttende eksamen, jobbet var sikret, mit virkelige arbejdsliv kunne begynde meget snart.

I ansættelsesbrevet var skitseret min kommende løn, kontortiden fra kl. 8,30-16,00 (lørdag fri) samt et krav om at kunne fremvise en tilfredsstillende helbredsattest. Der var et års prøvetid. Jeg skulle begynde i nylånsregistreringen, hvor Bodil Nørgaard var gruppeleder for en gruppe, der ikke lige var der, da gruppens eneste anden person – Jytte Birch Hansen – var flyttet til en anden afdeling tidligere på året.

ØSTIFTERNES KREDITFORENING
BOGHOLDERKONTORET
JARMERS PLADS 2
1590 KØBENHAVN V
GIR-NR. 5 55 42 25

AFREGNING af LØN, PENSJON m. m.

Stamb.-nr.	Personnummer	Bank/sparekasse konto-nr.	Navn	
506	30545	4575 -	338577	NIELS E. LOLLIKE
Lønperiode	Til disposition		Saldi år til dato	
7 - 70	30 7 70			
Bruttoløn incl. dyrtids tillæg	2870,00		2870,00	
Overarbejde	0,00		0,00	
Diverse (ferie, gratiale m. v.)	0,00		0,00	
I alt	2870,00		2870,00	
A-skat	534,00		534,00	
ATP-bidrag	7,20		7,20	
Pensionsbidrag	0,00		0,00	
Andre fradrag	16,45			
Til udbetaling	2312,35			
Fradrag til skattekort	Træk %			
1200	32			

Min første lønseddel i Østifternes Kreditforening

Som det fremgår af min første lønseddel, levede den op til annoncen. Hvem kunne ikke ønske sig en trækprocent på 32% i dag?

Inden jeg begynder min fortælling om mit arbejdsliv et lille kort resumé om realkreditens opståen og frem til årtusindeskiftet.

Realkreditens opståen

Det første danske realkreditinstitut - Kreditkassen af Husejere i København - blev oprettet i 1797. Baggrunden var Københavns brand, der i 1795 brød ud på Holmen i København. Branden rasede i to døgn og over 900 ejendomme nedbrændte til grunden, og mange andre blev beskadiget. Brandskaden blev opgjort til 4,5 mio. rigsdaler, og heraf kunne byens eneste brandforsikringselskab - Københavns Brandsikring - kun dække halvdelen med sin formue. Staten måtte træde til, og en konsekvens blev, at det i fremtiden blev tvungent at lade ejendomme brandforsikre.

Husejernes Kreditkasse blev oprettet på initiativ af långiverne - ikke af låntagerne, sådan som det var tilfældet med de senere kreditforeninger. Det skal ses i sammenhæng med, at der dengang var en rentebestemmelse, der påbød, at der maksimalt kunne kræves fire procent i rente. Når det store lånebehov ikke kunne give en højere rente, var det væsentligste element for långiverne sikkerheden. Og netop sikkerheden var høj for lån i Kreditkassen som følge af det solidariske ansvar for låntagerne.

Husejernes Kreditkasses virke var alene i København. At Kreditkassen blev oprettet af långiverne, var ikke de eneste karakteristika, der adskilte den fra de senere kredit- og hypotekforeninger. Et andet særkende var, at lånene var opsigelige fra kreditors side.

Den 20. juni 1850 blev den første kreditforeningslov vedtaget af Rigsdagen. I henhold til loven blev foreningernes statutter stadfæstet af Indenrigsministeriet den 1. december 1851 for Creditforeningen af Landejendomsbesiddere i Nørre-Jylland med hjemsted i Viborg og den 6. december for Creditforeningen af Grundejere i Sjællands Stift med hjemsted i København. Allerede året efter blev foreningens område udvidet med Lolland-Falsters Stift, og foreningen tog navnet Creditforeningen af Grundejere i Sjællands og Lolland-Falsters Stifter. To år efter i 1854 kom yderligere Fyens Stift med, og man ændrede endnu en gang navnet. Nu til Creditforeningen af Grundejere i de danske Østifter. Dette navn bevarede indtil 1915, da foreningen af praktiske grunde antog det mere mundrette navn Østifternes Kreditforening.

Det var samtidig med, man var i gang med at bygge det nye næsten slotsliggende hovedsæde på Jarmers Plads tegnet af arkitekterne Ulrik Plesner og Valdemar Dan. Kreditforeningen havde hidtil haft til huse på Nørre Voldgade 5. En bygning opført i 1876 med Valdemar Ingemann som arkitekt. Ejendommen huser i dag Zahles Skole.

Den nye bygning blev taget i brug i 1916; men måtte allerede efter 40 år lade livet, da den lå i vejen for en gadeudvidelse af H. C. Andersens Boulevard. Først havde man planer om at rulle bygningen nærmere mod Ørstedsparken; men den tanke måtte opgives.

Nedrivningen af bygningen begyndte straks efter indvielsen af den nye gedigne

bygning. Nedrivningen varede hele fem måneder og voldte store problemer, da bygningen var meget solid. Det fortælles, at kun 20.000 af de ca. 1 mio. mursten kunne genbruges og videresælges i lighed med mange andre dele af bygningens udstyr. De dele, der ikke kunne genbruges til byggeri, blev anvendt som fyld ved Islands Brygges forlængelse, og er derfor stadig en lille del af København. En sjov tanke: Bor jeg nu på toppen af den gamle bygning?

Den 10. juni 1970 blev der vedtaget en ny realkreditlov, der indebar væsentlige ændringer i lånegrænser og løbetider, omfattende fusioner af institutterne og dermed gennemførelse af et enhedsprioriteringssystem, dvs. et system, hvorved debitor kunne få hele finansieringen dækket i et institut. Tidligere fik man sit 1. prioritetslån i en kreditforening og 2. prioritetslånet i en hypotekforening. Den første hypotekforening blev oprettet 1895; men den første hypotekforeningslov kom først i 1936. Det skyldtes bl.a. skepsis fra lovgivernes side om hypotekforeningernes levedygtighed.

I 1959-60 oprettede man flere reallånefonde til 3. lags belåningen³ – BRF, DLR, LRF, PRF og lidt senere kom IHF. Således så billedet ud i 1960'erne; men der var allerede i midten af årtiet tanker i gang om en ny realkreditlov.

Begyndelsen til den nye realkreditlov skete ved oprettelsen i 1966 af en Realkreditkommission med så prominente personer som professor og tidligere minister Kjeld Philip som formand og nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer som næstformand. Desuden sad repræsentanter for kreditforeningerne, hypotekforeningerne, reallånefondene og realkreditens medarbejdere samt fem ministerier, hvortil kom fire særligt sagkyndige udpeget af Boligministeriet. Kommissionen afgav sin betænkning, der var præget af dens indbyggede interesse modsætninger og institutionernes betydelige ulyst til forandringer, tre år senere lige før jul 1969. I løbet af 1969 blev kommissionsarbejdet overhalet indenfor af arbejdet i et i foråret 1969 nedsat embedsmandsudvalg under ledelse af chefen for Det Økonomiske Sekretariat, Kurt Hansen. I offentligheden kendt som "Kurt Hansenudvalget". Det afgav betænkning en måned før kommissionen.

3) BRF = Byggeriets Realkreditfond, DLR = Dansk Landbrugs Realkreditfond, LRF = Landsbankernes Reallånefond, PRF = Provinsbankernes Reallånefond, IHF = Industriens Hypotekfond.

Lovgivningsprocessen blev derfor noget kompliceret, idet der først blev fremsat flere lovforslag fra Realkreditkommissionen og ”Kurt Hansen-udvalget”. Det fik realkreditinstitutionerne til at frafalde alle indgåede aftaler, hvori realkrediten dog accepterede nogen forandring. Siden fremsattes et stort samlende – om end ret hurtigt fabrikeret – forslag af den konservative boligminister Aage Hastrup, der efter et femkantet politisk forlig blev vedtaget, og en ny realkreditlov var en realitet med virkning fra 1. juli 1970.

Vi fulgte med spænding de kommende fusioner mellem kredit- og hypotekforeningerne. Et nyt logo skulle findes. Her nedenfor ses ændringen fra Østifternes Kreditforening til det nye for Kreditforeningen Danmark. Bemærk det omvendte **K** i **Kreditforeningen Danmark**. Desuden en oversigt over fusionerne.

Ved Realkreditloven i 1970 blev 3. lagsbelåningen afskaffet. BRF overgik til at være et landsdækkende realkreditinstitut. LRF og PRF måtte ophøre med nyudlån. Deres opgave blev herefter at forvalte og afvikle den bestående portefølje af udlån, egne midler og cirkulerende obligationer.

I 1985 blev Nykredit dannet ved en stor fusion mellem Forenede Kreditforeninger og Jyllands Kreditforening.

Efter en ny ændring af Realkreditloven i 1989 blev det muligt at etablere realkreditinstitutter, når visse krav var opfyldt.

I 1990 genopstod PRF som Totalkredit, der i 2003 blev opkøbt af Nykredit og i dag kører som en selvstændig virksomhed i Nykredit-Koncernen.

LRF vågnede også op til dåd og fik i 1994 tilladelse til at genåbne udlånet. Man valgte at fokusere på byggeri med offentlig støtte – almene familieboliger, ældre- og ungdomsboliger samt andelsboliger – og til private skoler, sociale institutioner og kulturinstitutioner.

Oprindeligt navn	→	Nuværende navn/adresse
<p>Østifternes Kreditforening</p> <p>Ny jydsk Kjøbstad-Creditforening Jydsk Grundejer-Kreditforening</p> <p>Grundejernes Hypotekforening</p> <p>Østifternes Land-Hypotekforening Husmandshypotekforeningen for Danmark</p>	<p>Østifternes Kreditforening</p> <p>Ny Jysk Grundejer-Kreditforening</p> <p>Grundejernes Hypotekforening</p> <p>Provinshypotekforeningen for Danmark</p>	<p>DD</p> <p>Kreditforeningen Danmark Jarmers Plads 2, 1590 København V. Tlf. 01 - 12 53 00 Åboulevarden 69, 8100 Århus C. Tlf. 06 - 12 53 00 Viborgvej 1, 7400 Herning. Tlf. 07 - 12 53 00 Algade 58, 9100 Aalborg. Tlf. 08 - 12 53 00 Jernbanegade 16, 5100 Odense C. Tlf. 09 - 12 53 00</p>
<p>Københavns Kreditforening Landcredittkassen (Creditkassen for Landejendomme i Østifterne)</p> <p>Fyens Stifts Kreditforening (Kreditforening af Grundejere i Fyens Stift)</p> <p>Østifternes Husmandskreditforening (Kreditforeningen af mindre ejendomme på landet i Østifterne)</p>	<p>Forenede Kreditforeninger</p>	<p>Forenede Kreditforeninger Otto Mønstedts Plads 11, Postboks 333, 1503 København V. Tlf. 01 - 15 34 34</p> <p>Mageløs 2, Postboks 343, 5100 Odense C. Tlf. 09 - 11 77 77</p>
<p>Københavns Hypotekforening Østifternes Hypotekforening</p>	<p>Byernes Hypotekforening</p>	
<p>Jydsk Landkreditforening (Kreditforeningen af jydsk Landejendomsbesiddere)</p> <p>Jydsk Husmandskreditforening (Kreditforeningen af ejere af mindre ejendomme på landet i Jylland)</p> <p>Den vest- og sønderjydske Kreditforening Sønderjyllands Kreditforening</p> <p>Jydsk Hypotekforening navneændring: Købstadhypotekforeningen</p> <p>Ny jydsk Land-Hypotekforening navneændring: Landhypotekforeningen for Danmark</p> <p>Aalborg Hypotekforening</p>	<p>Jyllands Kreditforening</p> <p>Jydsk Realkreditforening for almindelig realkredit</p> <p>Jydsk Realkreditforening for særlig realkredit</p>	<p>Jyllands Kreditforening Åstrupvej 13, 6100 Haderslev. Tlf. 04 - 52 70 00 Herningvej 3, 6950 Ringkøbing. Tlf. 07 - 32 01 11 Sct. Mathiasgade 1-3, 8800 Viborg. Tlf. 06 - 62 33 33 Boulevarden 43, 9100 Aalborg. Tlf. 08 - 12 38 77 Kongsgårdsvej 6, 8260 Århus, Viby J. Tlf. 06 - 14 88 00</p>
<p>Byggeriets Realkreditfond Kreditkassen for Husejere i København</p>		<p>Byggeriets Realkreditfond Gl. Kongevej 74A, Postboks 363, 1503 København V. Tlf. 01 - 24 24 24</p>
<p>Dansk Landbrugs Realkreditfond</p>		<p>Dansk Landbrugs Realkreditfond Nyropsgade 21, 1503 København V. Tlf. 01 - 15 11 00</p>
<p>Kreditforeningen for industrielle Ejendomme</p> <p>Industriens Hypotekfond</p>	<p>Industriens Realkreditfond</p>	<p>Industriens Realkreditfond Nyropsgade 17, 1602 København V. Tlf. 01 - 14 80 00</p>
<p>Kreditforeningen af Kommuner i Danmark</p>		<p>Kreditforeningen af Kommuner i Danmark Kulturvet 16, Postboks 1120, 1009 København K. Tlf. 01 - 11 15 12</p>
<p>Ophørt med udlånsvirksomhed: Landsbankernes Reallånefond</p> <p>Provinssbankernes Reallånefond</p>		<p>Porteføljen administreres fra: Landsbankernes Reallånefond Gl. Kongevej 74A, Postboks 363, 1503 København V. Tlf. 01 - 24 24 24</p> <p>Provinssbankernes Reallånefond Bredgade 32, 1260 København K. Tlf. 01 - 13 48 01</p>

Min første arbejdsdag faldt sammen med, at den nye lov om realkreditinstitutter af 10. juni 1970 trådte i kraft. Der gik dog ca. fire år, inden jeg kom til at arbejde i et lånesagskontor, hvor man selvfølgelig skulle kende realkreditloven.

Nylånsregistreringen

Kontoret, hvor jeg skulle være, befandt sig på 2. sal med vinduer til H. C. Andersens Boulevard og kig til krydset, hvor Vester Farimagsgade bliver til Nørre Farimagsgade. Et vejkryds, der har haft den tvivlsomme ære, at være udråbt til byens mest forurenede.

Nylånsregistreringen og ejerskifteafdelingen delte kontor. Her satte jeg mig til rette overfor Bodil Nørsgaard på denne smukke, solrige onsdag den første dag i juli. Det skulle senere vise sig at blive den første arbejdsdag af 14.641 i dette firma.

Hvad gik mit arbejde ud på? Som navnet antyder, var det registrering af nye lån. Det var ikke sindsoprivende spændende; men i et godt arbejdsmiljø sammen med gode kolleger var dagen til at holde ud. Når dagens lån var udbetalt – det foregik nede i hallen – blev sagsmapperne leveret op til os. Det var så Bodils og min opgave fra sagen at uddrage nogle beløb – værdien i handel og vandel, lånets hovedstol, ejendommens samlede behæftelse – samt etageareal og anføre tallene på et forlægsark. Vi skulle desuden give sagen et lånummer. Det kunne være: 239 CG 0111, hvor 239 indikerede et halvår efter foreningens oprettelse i 1851, CG husker jeg ikke, hvad står for. 0111 er lånets løbenr.

Jobbet blev kaldt: Forlægger. Ikke at forveksle med en person, der udgiver bøger. Sagen med det udfyldte forlægsark blev derefter leveret ind til skrivestuen, der lå på den anden side af væggen. Her sad fem-seks ”skrivepiger” eller knapt så klædeligt ”hullepiger”, som vi omtalte dem i daglig tale, ved deres elektriske flexowriter og tastede ind fra forlægsarket. Maskinerne var ikke lydløse, når de arbejdede. De spydede hulkortbånd ud i lange baner i flere farver. Båndene blev leveret ned til vores hulkortafdeling, der dengang var placeret i parterre. Når

disse bånd var opdaterede, var lånet registreret. Jeg erindrer nogle store maskiner i hulkortafdelingen, hvor der bag en glasplade kørte nogle kæmperuller, hvor data blev gemt.

Næste dag modtog vi en udskrift i A4-størrelse med de registrerede data. Arket skulle tjekkes for fejl, og man kvitterede med sine initialer nederst til højre, hvis sagen var i orden. Sagen kunne derefter sendes ned til Møller i arkivet. Lige uden for døren på gangen var der en lille sagselevator til arkivet, så man slap for at slæbe sagerne fra 2. sal til arkivet i parterre.

ØSTIFTERNES KREDITFORBNING		KONCEPT TIL KARTBESKORT II A	
KREDITFORBNINGSKONTOR			
Kontonr. (5-1-4)		23909011	
Str.nr. (max 8)	Stiftelsesdato (max 30) 01.04	Str. (3)	
		41	
Stiftelsesbegj. (max 33) 01.04	Stiftelsesdato (max 30) 01.04	Stiftelsesdato (max 30) 01.04	St. (3)
			BF1
Stiftelsesdato (max 33)	St. (max 33)		
Str.nr. (4/6)	Stiftelsesdato (max 30)		
Indtægter (9)	Overført (9)	Overført (max 11)	Lageret (8)
			160
Ny handel og vækst (9)	Ny Værdi af (2-2-4)	Låne nr.	svLø %
460.000	64-10-1976		Novedato
		Indtægt (max 19)	St. (3)
		200.000	AB1
Sal. (3)	Salen hovedst. (9)	A. Zævarer (7)	Ans. Beslutning (7)
01	188.000		Bev. (3,1)

Eksempel på et forlægsark

Der var god gang i långivningen, så sagerne væltede ind, og Bodil og jeg havde sværere og sværere ved at følge med i den daglige tilgang af nye sager. I seneste regnskabsår var der udbetalt 20.582⁴ lån. Hen over sommeren lå der bunker i datoorden klar til forlæg og registrering. Ledelsen kunne godt se, der var behov for yderligere mandskab, og den 1. november 1970 begyndte Tommy Frederiksen i nylånsregistreringen. Skrivestuen med alle pigerne på den anden side af døren havde vi det også godt med. Vi arbejdede tæt sammen, da de var næste led i kæden i registreringen af nye lån. I skrivestuen sad Hanne Larsen, Lone Petersen og Conny Lynggaard.

4) Beretning og regnskab 1969-1970, side 5.

REDITFORENINGEN DANMARK = ØKF LISTE NR. 90 DATO: 05.12.73

REGISTRERING AF LANENUMMER 309JK=0403

JOURNALNR. 01 INDST.NR. K
0021146-73 07 9

DBL.HVDST KT.HVDST. INDSKUD O.YD KT.YD KT.RT GARANTI BDRG Dg. G*KE
000114000 000142300 0538 000000 100 000

MATR.NR. EJERLAV/SØGN SF-KODE
5 PH ØLSTYKKE 237
EJNR GADE
VANDMANDEN 84

DEBITORS STILLING DEBITORS NAVN
J P CHRISTIANSEN

BEFULDMÆGTIGEDES STILLING/NAVN

DEBITORS ADR./BEFULDM.ADR. P.NR POSTDISTRIKT
TEKNIKERBYEN 45 2830 VIRUM

ANDRE EJERE

REG. LAN HØVEDSTOL REG. LAN HØVEDSTOL
309JK=0403 000114000
309MF=0313 000125101

STATISTIK M. M.

ANT.LAN SML.HVDST FORUDPR. OVERFØRT SML.BEHAF
02 000239101 000092200 000114000

VÆRDIRL. VOT.DATO NL LEJEVÆRDI ET.AREAL B-KODE AREAL
000300000 140574 001 CA1 0000000

Eksempel på en udskrift fra hulkortafdelingen

Senere kom Winnie Flemholt og Eva Just til. På et tidspunkt arbejdede der en muslim i skrivestuen. Vi så nysgerrigt til, når hun lagde sit bedetæppe ud på gulvet og knælede med ansigtet vendt mod Mekka og bad på de bestemte tidspunkter, som Koranen foreskrev.

Det stigende udlån fortsatte. Der var behov for yderligere forstærkning. Erik Koch tiltrådte den 1. september 1971, Harley Hechmann den 1.april 1972. Desuden fik vi hjælp fra andre afdelinger.

Vi var nu fem faste medarbejdere i afdelingen, der arbejdede fint sammen og havde det hyggeligt i det daglige – også sammen med ejerskifteafdelingen, som vi delte kontor med. Her var Flemming Larsen tiltrådt den 1. august 1970.

Hanne Larsen

Conni Lynggaard

Winnie Flemholt

Mange dage gik der ikke, før vi fandt på at spise frokost sammen. Det gjorde vi så i ca. 18 år, indtil Flemming flyttede til kontoret i Næstved. Bekendtskabet udviklede sig til et godt venskab, der varer endnu.

Da jeg forlod nylånsregistreringen i efteråret 1974, kunne man i regnskabet⁵, der sluttede den 30. november, konstatere, at der det seneste år var udbetalt 76.067⁶ nye lån fordelt med 56.388 i almindelig realkredit og 19.679 i særlig realkredit. Ja, der var travlt!

Bodil var tit kaldt til møde, når der skulle orienteres om ændringer, flytninger eller andet. En gang fik kontoret besked om, at vi fremover sammen med ejerskifteafdeling skulle sidde på 3. sal, hvor resten af 2. ekspeditions kontor sad.

Der fulgte meget overarbejde med i afdelingen. Billederne bekræfter vist behovet med de høje stakke i baggrunden. Helt præcist husker jeg ikke overarbejdsreglerne; men arbejdede man over et bestemt antal timer, modtog man et beløb til spisning. Det var sådan, at man skulle spise i overarbejdstiden og gå tilbage til arbejdet. Man måtte ikke tage alle timer i et stræk, spise og så gå hjem.

I 1970 var spisepengene 30 kr. pr. mand. De rakte langt. Vi gik hen på ”Hotel Kong Frederik” i Vester Voldgade. Her kunne man f.eks. få en engelsk bøf og en øl til ca. 25 kr. Det var en almindelig praksis, at for det resterende beløb

5 Efter fusionen var regnskabsåret ændret til 1. december-30. november.

6 Beretning og regnskab 1974, side 16.

blev der købt cigaretter af rygerne, og vi andre købte så de største og flotteste kransekager med til kaffen til den sidste overarbejdstime på kontoret den dag.

Nylånsregistreringen f.v.: Birgit Watts udlånt til kontoret, gruppeleder Bodil Nørgaard, Tommy Frederiksen, der leder efter en sag og Erik Koch

F.v.: Ole Skibsted fra ejerskifteafdelingen, Niels Ebbe Lollike, Erik Koch og Tommy Frederiksen

Senere blev ”Gyllen” et meget foretrukket sted. Restauranten lå lige på hjørnet af Vester og Nørre Voldgade og endnu tættere på kreditforeningen. Endnu kan jeg huske og næsten smage deres mørbradgryde. Ejeren var meget bevidst om vores madbudget og vidste, hvad vi havde tilbage at bruge. Dengang sendte kreditforeningen ”Forhåndsudtalelse” ud til kunder, der angav hvilket beløb, de kunne låne. Den belevne restauratør spurgte altid, om han skulle komme med en ”Forhåndsudtalelse”. Det skulle han.

En sjov historie knytter sig til ”Gyllen”. Politiken havde anmeldt den som restaurant, og den hentede hæderligt tre kokkehuer, men kaffen var dårlig, sluttede anmeldelsen. Næste aften var der generalforsamling i personaleforeningen. Flemming Larsen og et par andre kolleger besøgte lige ”Gyllen” inden. *”Hvad ønsker d’herrer?”* spurgte ejeren. *”I hvert fald ikke kaffe,”* var svaret.

En erindring rinder mig i hu omkring en overarbejdsaften, hvor jeg fik låst mig inde, da jeg var på vej hjem ved ca. 21⁰⁰-tiden. Hvorfor skete det? Først lige en forklaring om adgangsforholdene. Hovedindgangen og facaden ud til forpladsen var i glas, derfra kom man ind i et lokale, som blev kaldt Akvariet. Derfra gik man to trin op til en karruseldør ind til den store ekspeditions-hal. Den dør blev låst efter arbejdstid; men for personer, der gik senere, var der ved betjentstuen en dør med adgang til Akvariet. Den smækkede, når man var gået igennem. Der var ingen vej tilbage. Fint nok. Det var normalt, at selve hovedindgangen først blev aflåst senere på aftenen, når vagten kom og gik sin runde. Det stoledes man på. Men den aften var hovedindgangen blevet låst. Jeg var gået i ”fælden”. Det var før mobilernes tid, så jeg kunne ikke komme i kontakt med fru eller andre. Jeg skævede op til 2. sal, hvor varmemesteren boede og sikkert hyggede sig i den forvisning om, at alt var, som det skulle være. Jeg vidste, der kom en vagt; men var det om en halv, to, tre eller fire timer? Der stod heldigvis en sofa i rummet, hvis jeg skulle overnatte. Folk passerede ude foran på forpladsen. Jeg forsøgte med arme og ben at gøre dem opmærksom på, jeg var låst inde. Der var ingen, der reagerede på det. De har sikkert tænkt, hvad det var for en abekat, kreditforeningen havde gående løs dér.

Til alt held gik der mindre end en halv time, inden vagten dukkede op. Jeg så en ensom cyklist komme nede fra Rådhuspladsen og nærme sig hovedindgangen. Jeg var noget lettet, da jeg så, det var vagten. Han havde set mig på lang afstand

og kom og lukkede mig ud i friheden igen. Han fortalte mig, det var mod hans vagtplan i huset. Han skulle begynde sin rundgang et andet sted. ”Tak”, sagde jeg.

Da jeg fortalte mine kolleger det næste dag, var der én, der også havde prøvet det. Det var endda på hans første dag som prøveansat, hvor han straks havde sagt ja til overarbejde. Han var gået i panik og smadret døren ind til gangen ved betjentstuen. Som han sagde, der var nok et par chefer, der tænkte, hvad det var for en galning, de havde ansat. Han blev dog fastansat og var i kreditforeningen i flere år.

Erik Koch og Harley Hechmann var meget interesseret i musik. Og de frie forhold betød, at der blev ”smuglet” en lille radio op på kontoret, hvor de styrede musikken. Vi var på det tidspunkt flyttet til et andet kontor, hvor kun nylånsregistreringen sad. Vi var vist nogle af de første til at have musik til arbejdet. Der blev spillet popmusik.

Erik havde som helt ung spillet i beatbandet ”The Sullivans”. I 1965 smed bandet ”The” væk og hed derefter alene ”Sullivans”. Samme år vandt de Amagermesterskabet i beat. Efter bandet blev opløst i november 1966, fortsatte Erik med at spille. De senere år sammen med sin hustru.

En af vores kolleger der kom til hjælp i travle tider, Niels Frørup, morede sig meget over, når der blev spillet Spike Jones med speciale i satiriske arrangementer af populære sange og klassisk musik.

Når en chef trådte ind ad døren, blev der hurtigt slukket for radioen; men til sidst vidste alle det, og det blev nogenlunde accepteret. Senere blev ”hyggen” vist udvidet, og på et tidspunkt gik afdelingen under navnet ”Bodils Bodega”. Jeg er ikke sikker på, Bodil syntes, navnet var så godt. Det blev endda nævnt i personalebladet ”Danmark Rundt” i forbindelse med Bodils 25-års jubilæum.

Alle nye medarbejdere kom på et 14-dages kursus på Uldum Højskole. Det blev min tur i september 1972. Hver formiddag havde vi ”Borgerlig Ret” og ”Realkreditkundskab”, der blev varetaget af Finn H. Blædel fra Kreditforeningen Danmark og Bent Mebus fra Byggeriets Realkreditfond. Om eftermiddagen

underviste en gæstelærer, hvor emnerne blandt andet var ”Noget om jordebøger, hartkorn og matrikler”, ”Pantebrevsmarkedet”, ”Ejerlejligheder”, ”Notering, indskrivning og udtrækning” og ”Den økonomiske politik” ved den legendariske Mette Koefoed Bjørnsen. Det var en fornøjelse at høre på hende. Kurset sluttede med et besøg på Vejle Byrets tinglysningsskontor.

Vi tog fra Uldum med en bred viden om realkredit, som vi kunne bruge i vores dagligdag. Nogle af emnerne fik jeg dog aldrig brug for, da mit realkreditliv blev inden for långivning. Derfor kan jeg nu sige, at ”Notering, indskrivning og udtrækning” forblev sort land for mig.

Efter dagens undervisning hyggede vi os om aftenen med snak, øl og vin. Ja sågar blev der danset, når stemningen var til det. En melodi, der blev spillet igen og igen var, ”*Love Letters in the Sand*” med Pat Boone.

Vi kom fra fem kreditforeninger⁷ – KD, FK, JK, BRF og IK, så man lærte mange nye, gode kolleger at kende, som man sidenhen kunne trække på, når man skulle have en oplysning. Det ændrede sig i slutningen af 1980’erne, hvor der kom andre boller på suppen. Det mærkede vi også inden for sportsstævnerne. Mere om det senere. Dog vil jeg mene, at kollegerne fra BRF skilte sig lidt ud fra os andre i væremåde og mentalitet. Følte de sig unge og dynamiske? Ja, det tror jeg nok. Vi andre kom fra gamle veletablerede foreninger med traditioner. Byggeriets Realkreditfond, i daglig tale BRF, var dannet i 1959 som en fond med tilladelse til at yde 3. prioritetslån.

Der er nogle ting, jeg aldrig glemmer. Turen i bil til Uldum og retur. Jeg fik kørelejlighed med en kollega. Foruden mig var endnu en kollega med i bilen – en fin Volvo Amazon. Som yngste mand sad jeg på bagsædet. Det fortrød medpassageren, for chaufføren kørte som en ”brækket arm”. Det virkede nærmest, som han ventede på en bakke, inden han overhalede et lastvognstog op ad bakken eller en bil i høj fart, når han skulle ud på en landevej. Det var ikke få gange min medpassager slog hænderne i instrumentbrættet. Lad mig afsløre, at min medpassager var Ib Dybkilde.

7) KD = Kreditforeningen Danmark, FK = Forenede Kreditforeninger, JK = Jyllands Kreditforening, BRF = Byggeriets Realkreditfond, IK = Kreditforeningen for industrielle Ejendomme.

Da vi på kursets sidste dag skulle til Vejle på tinglysningskontoret, tilbød Dybkilde generøst, om jeg ville sidde på forsædet. *"Nej tak,"* var mit svar, *"heller ikke i morgen, når vi skal hjem?"* Mit svar var det samme. Jeg foreslog Dybkilde, vi købte et par øl, så vi kunne dulme nerverne lidt. Det var også nødvendigt, for ved Kalundborg – vi havde heldigvis sejlet med Juelsminde-Kalundborg Linien, der gjorde turen på landevejen kortere – var vi på vej igennem en vejafspærring ved et vejarbejde. Det var med stor taknemlighed, jeg sagde tak for turen, da jeg var vel hjemme igen.

Det var ikke morsomt; men det synes jeg, min næste erindring er. I en fritime eller to gik nogle af os ned på Uldum Kro. Vi fik en øl, så siger min kollega Ebbe Sylow, der altid har været god for en sjov bemærkning: *"Jeg vil gerne give en øl, hvis jeg har lyst."* Krofar var straks parat til at hente nogle stykker, da Sylow så fortsætter: *"Men det har jeg ikke."*

Det var et langt kursus over to uger. Mange rejste hjem i weekenden. For os, der blev tilbage, var der arrangeret bustur til den nærliggende Givskud Løvepark, som den hed dengang. I dag Givskud Zoo.

Da jeg havde siddet i nylånsregistreringen i cirka fire år, udnævnt til overassistent 1. april 1974, tænkte jeg, det var tid til at prøve noget andet og nyt i foreningen. Arbejdet var meget ensformigt og ikke særlig interessant i længden. Der var mange forskellige funktioner i huset. Bogholder-, obligations-, indskrivningskontoret o.m.m. De opgaver dér lød ikke så interessante for mig. Det var jo stadigvæk en form for registreringsarbejde i min terminologi, som jeg nu have været en del af i nogle år.

Foreningens kærneprodukt var ydelse af realkreditlån. Det var et noget mere udadvendt arbejde som lød tillokkende for mig. Derfor sendte jeg en føler til 1. ekspeditionskontor om, der var en mulighed hos dem. Jeg talte med ekspeditionssekretær P. Riis-Hansen, der var meget positiv, og mange dage gik der ikke, før han kaldte mig til samtale. I september 1974 blev der en stilling ledig i gruppe 1, hvor Nicolaj R. Tingleff var leder. Min tid hos Bodil Nørgaard og i nylånsregistreringen sluttede efter fire gode år. Jørgen Larsen, der var vendt tilbage til kreditforeningen efter endt militærtjeneste, overtog min plads.

Det var en lidt hektisk tid, da jeg foruden jobskiftet til en ny afdeling med oplæring og nye udfordringer også kiggede efter ny bolig. Fruen og jeg havde, siden vi blev gift i 1971 boet i en lille, petroleumsopvarmet, billig lejlighed på 32 m² på Lejrevej i Brønshøj. Det passede os fint, da min hustru Ketty var under uddannelse til børnehavepædagog. Hun blev færdig i juni måned 1974 og ansat pr. 1. juli s.å. i Menighedsbørnehaven på Tølløsevej.

Efter at have kigget på ca. 25 huse fandt vi et murermesterhus fra 1932 på Bækkeskovvej, som vi købte med overtagelse den 15. oktober 1974. Her boede vi med stor glæde i 45 år, inden vi flyttede her til Islands Brygge i 2019.

Lånesagskontoret

Tirsdag den 24. september 1974 flyttede jeg ned til gruppe 1, der var placeret i stueetagen med vinduer ud til H. C. Andersens Boulevard. En månedstid efter kiggede vi lidt ekstra ud ad vinduerne. Jugoslaviens præsident Josip Broz Tito var på statsbesøg. Vi kunne følge den store bilkortege, når den passerede på H. C. Andersens Boulevard. På taget på bygningerne overfor kunne vi se et par ”maskingeværreder” og politi med skarpladte våben. De stod også på vores svailegang på 8. etage.

En lånesagsgruppe bestod typisk af 8-10 personer med en gruppeleder, souschef samt en arkitekt som de ledende personer. På daværende tidspunkt i gruppe 1 var det ekspeditionssekretær Nicolaj R. Tingleff, overassistent Henning Petersen og arkitekt Richard Vesborg, der bestred de poster. Det er værd at bemærke, at Tingleff var foreningens første gruppeleder, og ham der forestod den geografiske opdeling af lånesagskontorenes grupper. Tidligere var grupper opdelt med hver deres funktion. Der var en ekstraheringsgruppe, en tilbudsgruppe, en pantebrevsgruppe.

Landet var delt op i distrikter, og en gruppe havde ofte 2-4 distrikter at betjene alt efter størrelse. I spidsen for et distrikt stod distriktschefen, der havde et antal vurderingsmænd og enkelte -kvinder under sig. Det var herude sagerne startede.

Når der var foretaget en vurdering af ejendommen, skulle distriktschefen godkende værdien, inden den blev sendt til videre behandling i lånesagsgruppen.

Bo Elmbak

Bo Elmbak blev ham, der satte mig ind i arbejdet. Han var meget omhyggelig og en god læremester. Det første, jeg skulle lære, var at ekstrahere⁸, som det hedder med et fagligt udtryk. Når gruppens arkitekt havde voteret og skrevet lånets størrelse i sagen, gik den videre til en medarbejder, der så skulle kontrollere de medsendte papirer, herunder gennemgå tingbogsattestens servitutter og hæftelser. Var der ting, vi ikke kunne respektere? Ja, det kunne være: Livsvarig boligret, forkøbsret, bankhæftelse⁹, hjemfaldspligt¹⁰ o.lign. Servitutterne kunne også indeholde ord som: Fredskov og Vejret. Det sidste ikke at forveksle med at trække vejret. Ligeledes skulle vi tjekke, om vi manglede nogle dokumenter inden udbetaling. Det kunne være en brandpolice, en bygningsattest ved nybyggeri. I så fald tog vi forbehold derom.

Til hjælp fandtes en formularbog udarbejdet af Allan Bonnis og Axel Bjørk med vejledning om, hvornår de enkelte forbehold skulle tages.

Elmbak havde et godt eksempel til at forklare, hvorfor vi ikke kunne respektere en boligret. Han fortalte historien fra Frankrig, hvor det – i hvert fald dengang

8) Ifølge Den Danske Ordbog: ekstrahere, (af lat. extrahere trække ud, ex- + trahere trække), uddrage; udtrække; foretage en ekstraktion.

9) Bankhæftelse, grundfond for den i 1813 oprettede Rigsbank. Bankhæftelsen pålagdes fast ejendom som en prioritetsgæld på 6% af ejendommens værdi. Gælden kunne indfries mod betaling i sølv.

10) Hjemfaldspligt, også kaldt tilbagekøbsret, betyder, at ejerskabet af ejendommen efter et vist antal år automatisk overgår til indehaveren af rettigheden, typisk kommunen.

– var praksis, at man kunne erhverve en forhåndskontrakt på en ejendom, hvis man ønskede at købe den, når ejeren flyttede eller døde. Forhåndskontrakten indebar selvfølgelig en årlig ratebetaling.

En advokat ønskede at købe Jeanne Calments hus. Calment var lige fyldt 85 år, da kontrakten blev underskrevet, så han har i sit stille sind tænkt, *”snart er det mit hus.”* Der kom han til at ”gøre regning uden vært”. Advokaten betalte troligt sin rate i 20 år. Han nåede aldrig at flytte ind i huset. Han havde skrevet kontrakt med den mest sejlivede kvinde, verden har kendt, så han døde uden at få sin kontrakt opfyldt. Surt show.

Jeanne Calment var på det tidspunkt 105 år og nød stadig hver dag et glas portvin, en cigaret og lidt chokolade i sit hus. Jeanne Calment døde som verdens ældste menneske nogensinde 122 år 164 dage gammel den 4. august 1975 med en fantastisk livsvilje og åndsfrisk til det sidste. Hun udtalte: *”Jeg tror, jeg vil dø leende. Det er en del af mit program.”*

Når forbeholdene var på plads, var næste led skrivestuen, hvor tilbuddene eller forhåndsudtalelserne til kunden blev skrevet på den tidligere omtalte larmende Flexowriter. Inden afsendelse blev tilbud og pantebrev gennemgået. Dengang blev tilbuddene sendt til kundens bank. Det er først senere, kunderne begyndte at henvende sig direkte.

Engang var det ikke en bank, jeg fik i telefonen; men Venstres Sekretariat på Christiansborg. Lidt overraskende for mig, spurgte de om lånegrænser, løbetid og lånelofter. Der skete ofte ændringer, når politikerne ville styre økonomien og byggeriet, og så ville sekretariatet lige tjekke, om de var ajour med reglerne. Helt enkelt var det nu heller ikke, når man ser i Realkreditoversigten, hvor ovennævnte ting var beskrevet for hver enkelt ejendomskategori. Politisk blev der foretaget så mange ændringer og begrænsninger, der sjældent hjalp det store. I perioden fra ca. 1975 til juli 2002, udkom der 71 realkreditoversigter i papirform. Det vidner om utallige ændringer. Herefter kunne vi læse det hele på vores skærm.

I den første oversigt fra 1975 kan man læse følgende om belåningsmulighederne

for et nybygget hus, der i september 1974 var 40% som et 30-årigt lån i almindelig realkredit og 40% som et 20-årigt lån i særlig realkredit af kreditforeningens vurdering. På det tidspunkt var der også et låneloft at tage hensyn til. Pr. den 1. november 1974 blev det hævet 50.000 kr. til 400.000 kr. i Hovedstadsområdet og til 350.000 kr. i det øvrige land. Ejerskiftebelåningen hed 40% som et 20-årigt lån og tillægsbelåning 40% som et 10-årigt lån og stadigvæk indenfor låneloftet. Ved tillægslån skulle man faktisk helt ned på knæ, da man skulle oplyse beløb og formål.

På grund af den almindelige prisudvikling hæver man låneloftet igen i 1975 og 1977 hver gang med 50.000 kr. for så helt at lade det bortfalde i slutningen 1978. Og regeringen vil også begrænse långivningen. I september 1976 sænker man belåningsværdierne med 4%. Det har ikke den store effekt, da man allerede fire måneder efter i januar 1977 ophæver den bestemmelse og til gengæld prøver en anden metode ved at nedsætte lånegrænsen til 74%.

Jeg undlader at trætte med reglerne for udlejnings-, industri-, håndværks-, kontor-, forretnings-, landbrugs- og skovbrugsejendomme og ikke at forglemme sommerhuse. Dog vil jeg lige nævne, man reducerede lånegrænsen fra 40% til 30% for sommerhusbelåningen. Folk købte det sommerhus, de ville alligevel og finansierede det med pantebreve. Så satte man lånegrænsen op til 37% i december 1978. Og hvad hjalp det? Man kan ikke sige, det var en sovepude at være i et lånesagskontor. Der skete noget. Man skulle hele tiden være ajour med reglerne. Kedeligt var det da ikke!

Min gruppeleder Tingleff var en dynamisk og temperamentsfuld herre. Han var ikke bange for at sige sin mening og tale sine chefer imod. Jeg følte mig godt tilpas i gruppen med arbejdet og kollegerne. Men intet varer evigt.

Jeg vil lige citere Gaius Petronius, der var tilknyttet Kejser Neros hof i Rom. Han døde i år 66 e.Kr. Han sagde følgende: *"Vi trænede hårdt; men det så ud til, at hver gang vi begyndte at blive til hold, ville vi blive omorganiseret. Jeg skulle lære senere i livet, at vi har en tendens til at møde enhver ny situation ved at omorganisere; og en vidunderlig metode, det kan være til at skabe illusionen*

om fremskridt, mens det producerer forvirring, ineffektivitet og demoralisering.”

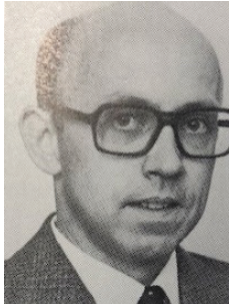
Ovennævnte blev sagt for ca. 2.000 år siden, og da det stadig sker, skal man nok ikke forvente, det ændrer sig. Efter 40 år ”i rederiet” holdt det stadig stik. De næste sider bekræfter det.

Fra 1960 til slutningen af 1970’erne oplevede landet det største byggeboom af nye boliger nogensinde. Der blev opført ca. 800.000 boliger heraf 200.000 almene. Det kulminerede i årene 1970-73, hvor man nåede op over 50.000 ny boliger årligt. Kommunerne udlagde det ene store område til boligbyggeri efter det andet. Vi modtog ansøgninger i massevis om belåning og plantegninger på store udstykninger med op til 100-140 huse. Det var typehusfirmaernes storhedstid. Hvem har ikke hørt om Høm, Myresjö, Trelleborg, Skarridsø? Der var også et par brodne kar imellem.

På grund af den øgede sagsmængde oprettede man to nye grupper som supplement til de allerede eksisterende tre grupper. Det må have været i 1975. Det blev en geografisk gruppe med Henning Petersen som gruppeleder, og en der skulle varetage det almene og bygninger på lejet grund med Per Krage som leder.

En lille morsom ting fra før den digitale verden. Der lød sommetider et lille gisp i telefonen, hvis en kunde ringede ind for at høre, om hans/hendes ansøgning var modtaget, og man svarede: ”*Jeg skal lige se, om De hænger i galgen*”. Kundens navn og adresse blev skrevet ud på en lille papagtig strimmel, der blev anbragt alfabetisk i en karrusel, som blev kaldt galgen.

I sommeren 1976 skulle der rokeres lidt rundt på tropperne. På det tidspunkt var der fire geografiske lånesagsgrupper samt Per Krages specialgruppe. Ledelsen havde opfordret til, at vi unge mennesker udvidede vores kompetencer og søgte andre kontorer i koncernen. Vi blev lovet at kunne vende tilbage til vores plads, hvis det nye arbejde ikke fangede vores interesse. En medarbejder i gruppe 3 ønskede at prøve kræfter i Arkitektkontoret, og en erstatning skulle findes.

Børge Vestergaard

Som yngste mand i gruppen var jeg nok lidt i fare for at blive den, der blev flyttet. Men inden det kom så vidt, havde kontorchefen to kvinder fra gruppen med mere sagserfaring til samtale. Jeg kender ikke samtalerne; men jeg så de begge kom ud fra kontoret med våde øjne. De ønskede ikke at flytte. Så blev jeg kaldt ind. Jeg ønskede da heller ikke at flytte; men græde over det kunne jeg dog ikke. Samtalen med kontorchef Børge Vestergaard, varede hele 45 minutter.

Den 1. juli 1976 begyndte jeg i gruppe 3 under J. Hauerbergs ledelse. Den formildende omstændighed var, at arbejdet var det samme dér som i gruppe 1, og det fandt jeg interessant. Gruppen holdt til i den lave sidefløj ud mod Ørstedsparken. Vi var 10 personer i gruppen. Souschef var Svend Bjerrum, der var en meget venlig og meget forsigtig mand. I gruppen sad bl.a. Lis Knudsen og Helge Zetterquist, der siden blev vores personaleformand. Lidt senere kom Jørgen Larsen til gruppen.

Opholdet i gruppe 3 blev af meget kort varighed, da der allerede ved årsskiftet 1976-77 skulle omorganiseres igen. Man mente, et var en god idé med endnu en specialgruppe, der skulle varetage alle ansøgninger fra typehusfirmaerne, der byggede på de store udstykninger, samt ejerlejligheder og millionsager f.eks. herregårde og godser. Her skulle jeg være, og navnet blev gruppe 6. Udtalt i et bestemt toneleje, kunne det godt hentyde til noget andet end realkredit.

Hans Boesen

Bjerrum blev gruppeleder, og med fra gruppe 3 kom også Jørgen Larsen, Torben Holme og undertegnede. Som souschef valgte man Hans Boesen, der kom fra Obligationskontoret. Han ville prøve nye udfordringer indenfor realkreditte. Vi blev placeret på 1. sal ud mod Boulevarden.

Boesen, kendte jeg kun som kollega i huset. Jeg var ikke klar over, han stammede fra Nordfalster som mig. Vores veje havde ikke krydset hinanden i de helt unge år. Vi havde meget at tale om.

Jeg husker tiden som vanvittig travl. Der var ustandseligt overarbejde. For når et projekt på mere end 100 nye boliger kom ind, og formidler ventede svar meget hurtigt. Ja, så skulle der knokles, og det blev der.

Denne gruppe fik lov at arbejde i to år, inden der igen skulle omorganiseres. Der havde dog været et par udskiftninger i gruppen; men den største var, at vores gruppeleder Svend Bjerrum i sommeren 1978 var blevet udskiftet med John Larsen, der kom fra retsforfølgningen i 3. kontor, hvor vi organisatorisk var blevet placeret ved oprettelsen.

Chefen i 3. kontor var I. Steen Jacobsen, når Bjerrum, der var en stille, høflig og forsigtig mand, blev kaldt til møde hos ham, rettede han på slipset og tog sin jakke på.

I september 1978 fremkom der planer om opdeling af gruppen, hvor belåning af

ejerlejligheder blev slået sammen med relaksation af ejerlejligheder under Henning Børresens ledelse. Tilbage i gruppe 6 blev forretnings- og industriejendomme. Hvor sagerne fra de store udstykninger med typehusene, herregårde og godser lige blev af, har jeg desværre ikke noteret i mine optegnelser. Formentlig er de vendt tilbage til de geografiske grupper. Jeg blev i den decimerede gruppe 6, som jeg ønskede og nu som souschef. Den fik navnet: Industrigruppen. Opdelingen trådte i kraft den 1. januar 1979.

Det var i disse år foreningen besluttede sig for igen at have elever, og i september 1977 begyndte disse 10 elever, hvor de seks var placeret på Jarmers Plads. De seks elever, der begyndte i København, var June Christensen, Jette Holm Jensen, Jan Sørensen, Tonny Larsen, Lone Jacobsen og Anne Egedal. Efter elevtiden fortsatte alle, bortset fra Anne, i kreditforeningen som trofaste medarbejdere.

Da jeg senere sad i erhvervsafdelingen, hørte det med til uddannelsen, at samtlige elever skulle forbi den afdeling i et par måneder. På det tidspunkt var der elever ude på vores distriktskontorer, og de kom ind på Jarmers Plads. Det har jo bevirket, at jeg lærte alle elever godt at kende. Det har været en fin oplevelse, og spændende at møde alle de unge mennesker. På et tidspunkt var det mig, der viste dem rundt i afdelingen og huset. Jeg kunne jo godt lide lige at give dem lidt af husets historie med i ”pakken”.

En lidt sjov ting var, da Henrik Karmark, elev i Næstved, nogle år efter fortalte mig, at på turen havde han fået kaldt mig Niels, hvor jeg meget hurtigt og be-

Årets elevhold september 1977

stemt sagde: ”Jeg hedder **NIELS EBBE**.” Det glemte han aldrig. I øvrigt var det ham, der kendte en slægtsforsker, hvilket resulterede i, at jeg fik installeret mit slægtsforskningsprogram ”Brothers Keeper”, som jeg stadig anvender med stor fornøjelse.

Ingen tvivl om, at man fik en god uddannelse i Kreditforeningen Danmark, og flere nåede også gode lederstillinger. Lars Damgaard Sørensen, som man ser på billedet, var elev i Aarhus og nåede posten som vicedirektør i Realkredit Danmark, inden han søgte andre græsgange. Syv år senere i 1984 dukkede en anden elev op, der nåede den absolutte toppost. Hans navn er Carsten Nøddebo Rasmussen, der i dag er administrerende direktør for Realkredit Danmark.

Ind imellem rokeringerne, nye elever og meget mere skete der noget på personalefronten, der vakte stor tilfredshed. Det skal vi ikke glemme. Det var en stolt formand for personaleforeningen, Finn Lænkholm, der efter arbejdstid tirsdag den 5. september 1978 kaldte os medarbejdere sammen på 2. sal og kunne fortælle, der var udarbejdet og allerede underskrevet en Tryghedsaftale med ledelsen.

Som der stod under punkt 1 i aftalen, var det ud fra ønsket om at medvirke til at øge de ansattes trivsel og tryghed og dermed styrke Kreditforeningen Danmark. Tryghedsaftalen sikrede, at ingen fastansat ville blive afskediget de næste 10 år, dog med den naturlige undtagelse, hvis den ansatte havde gjort sig skyldig i et svingagtigt forhold, gjort sig skyldig i arbejdsvægring eller efter langvarig sygdom, der gør én uskikket til at bestride sit hverv.

Aftalen var underskrevet af E. Haunstrup Clemmensen og C. N. Dyrberg fra ledelsen og Finn Lænkholm fra personaleforeningen.

Tryghedsaftalen kom på et meget belejligt tidspunkt, hvor EDB begyndte at vinde frem i lånesagsbehandlingen. Det rumlede nemlig med rygter om yderligere fusioner samt Haunstrup Clemmensens ønske om, at Kreditforeningen Danmark måtte optage udlandslån til finansiering af anlægsinvesteringer i landbrugs- og byerhvervene. Det var jo alle sammen ting, der uden tvivl ville betyde reduktion af personalet. EDB blev en del af vores hverdag; men der kom

ingen fusioner på det her tidspunkt, og boligministeren afslog Kreditforeningen Danmarks henvendelse om udlån senere på måneden.

Lidt sjovt er det i dag at læse i det nye husorgan ”danmark rundt” i januar 1978, at mange havde en svag og ubestemt frygt for, om det var usundt i det lange løb at sidde foran en dataskærm. EDB-afdelingen havde i den anledning indhentet nærmere oplysning hos IBM og fra en svensk undersøgelse, der beroligede brugerne. Desuden kom man med et par anvisninger om placering og indstilling (lysstyrke og kontrast) af skærmen samt en opfordring til at ændre arbejdsstilling jævnlige.

I 1981 havde ”danmark rundt” indlæg i en del numre med titlen ”EDB i lånesagsbehandlingen”. Medarbejderne skulle beroliges og orienteres. Der ville blive afholdt personaleorienteringsmøder Odense, Aalborg, Herning, Aarhus og København, hvor vi onsdag den 6. maj 1981 hørte ingeniør Mogens Bomann som taler. Han var leder af DANMEDIA, der beskæftigede sig med masse- og fjernkommunikation. I min dagbog har jeg noteret ”*meget interessant; men med uhyggelige fremtidsperspektiver.*” Bomann indledte sit foredrag, som var vi 10 år længere fremme i tiden med ordene, ”*alle over 25 år er fortabt, udviklingen går stærkt.*”

Meget er forandret. Her mere end 40 år efter sidder vi mere end nogensinde foran skærmen, iPaden eller mobiltelefonen, og vi kan ikke undvære det. Nogle læsere vil kunne huske DASK ved folketingsvalget den 15. november 1960, hvor Claus Toksvig med sin karakteristiske stemme med ærefrygt fortalte om vidunderet og alle de muligheder, der var. DASK, der betegnes som Danmarks første computer, vejede 3,5 ton. Dagens iPhone/Smartphone, som alle kender, og man kan have i sin taske eller lomme, kan mange gange mere end DASK. Det er simpelthen en fantastisk udvikling. For de historieinteresserede vil jeg fortælle, at DASK blev bygget og installeret i en nu nedrevet herskabsvilla på adressen Bjerregårdsvej 5 i Valby ejet af Carlsberg. Den officielle fødselsdag er den 13. februar 1958.

Netop i disse dage har Kreditforeningen Danmark passeret 100 mia. kr. i udlån.

Dette store tal er blandt andet udtryk for en effektiv indsats fra den enkelte medarbejder, ofte under vanskelige vilkår, så som hyppigt skiftende lovændringer m.v.

Vi vil derfor gerne bringe en tak til alle med tilknytning til Kreditforeningen Danmark, idet vi håber, at medfølgende hilsen vil kunne være med til at markere, på en festlig måde, en sjælden begivenhed.

Med venlig hilsen
Kreditforeningen Danmark

Medens alt det foregik, passerede Kreditforeningen Danmark en milepæl, da foreningen medio oktober 1978 nåede 100 mia. kr. i udlån. Direktionen sendte en hilsen til samtlige medarbejdere, ”at ”*det store tal*” blandt andet er udtryk for en effektiv indsats fra den enkelte medarbejder, ofte under vanskelige vilkår, så som hyppigt skiftende lovændringer m.v.”

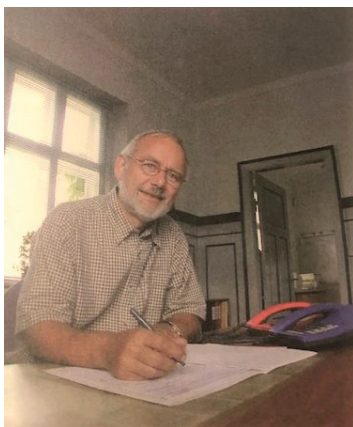
Vores kunder fik også noget at glæde sig over, da Kreditforeningen Danmark sammen med tre andre foreninger nedsatte både indskud og bidrag på nye lån med øjeblikkelig virkning fra den 11. september 1978. Det gjaldt også for lån optaget i obligationsserier med Kreditforeningen Danmarks navn. Det skal dog bemærkes, at bidraget for særlig realkredit ikke blev nedsat¹¹.

	Indskud		Årligt bidrag	
	Almindelig realkredit	Særlig realkredit	Almindelig realkredit	Særlig realkredit
Hidtidige satser	1 ¼%	2%	0,2%	0,3%
Nye satser	½%	1%	0,15%	0,3%

Der var tænkt nye tanker, da sommerferien var slut i 1979. Igen måtte jeg tænke på Gaius Petronius. Havde man så endelig fundet den rigtige organisation med velfungerende grupper og medarbejdere? Juli måned 1979 blev den koldeste juli måned i Danmark nogensinde, så længe man har lavet statistik over det.

11) ”danmark rundt” særnummer, 20. september 1978.

Gennemsnitstemperaturen var sølle 13,6°. Så i stedet for at være ude i naturen med familien, nyde solen, vandet, en god bog, hvad ved jeg, har nogle chefer siddet og småfrosset lidt ved skrivebordet og tegnet og tænkt ny organisation. I hvert fald blev min gruppe og flere orienteret om, da vi vendte tilbage efter ferien, at der nu blev oprettet et regionskontor med Børge Vestergaard som chef. Industrigruppen, hvor jeg sad, fik ingen lang levetid fra dens start i januar 1979. Den blev omdannet til en geografisk gruppe på lige fod med de fire øvrige og med J. F. Gøtzsche som nærmeste chef med reference til Børge Vestergaard. Det var også på det tidspunkt, oprettelsen af distriktskontorer tog sin begyndelse.

Jens Pedersen på sit enmandskontor

Den fysiske placering var vi ikke tilfredse med. Vi skulle tilbage til stueetagen i sidefløjen i et slags åbent kontor sammen med gruppe 2. Vi var tre fra gruppen, heriblandt mig, der havde en ophidset diskussion med Jørgen Hirsbro. Det fik vi ikke meget ud af. Medio oktober 1979 flyttede vi til vores nye "domicil". Vi fik tildelt Roskilde/Køge-området, Bornholm, Samsø. Sidstnævnte distrikt blev betjent af én mand, Jens Pedersen, som jeg havde et godt samarbejde med. Vi talte ofte sammen og drøftede de nye tiltag, der kom, da han ingen andre havde på kontoret at "vende sagerne med".

Hver gang der er blevet omorganiseret, tænkte jeg, "*får det nu tid til at vise*

sig som den rigtige løsning?" Cheferne har altid været utrolige dygtige til at fortælle, at nu har man fundet den helt rigtige organisation hver gang, der er blevet omorganiseret. Flytning af et distrikt grupperne imellem forekom også. Det var fornuftigt nok, når/hvis en gruppe var overbelastet af "tunge" sager. Typerne af lånesager var meget forskelligt fra landsdel til landsdel. Nogle var lettere at gå til end andre, og for at fordele arbejdsbyrden rimeligt brugte man nogle gange den mulighed. Behandlingen af et tillægslån i et ubehæftet parcelhus var noget nemmere og hurtigere at behandle end at få en herregård ind til belåning og få styr på de med mange, mange matrikelnumre og ejerlav. En ejerlejlighedsejendom, hvor der måske først skulle laves en relaksation, kræver også mere arbejde.

Det var almindeligt procedure at invitere samarbejdende bankfolk fra alle pengeinstitutter ind i huset efter arbejdstid til lidt orientering om aktuelle nyheder i vores resort med efterfølgende middag. Det var populært og meget muntert, hvor den gode rødvin løftede stemningen. For begge parter var det godt at få sat ansigt på personen, man måske dagen efter skulle løfte en sag sammen med. Et hit var at invitere gæsterne en tur op på 8. sal og se ud over byens tage. Som bekendt skulle der dengang nøgle til for at komme derop, så vi unge medarbejdere stod lidt i "kø" for at komme med derop. Mit første besøg deroppe skal vi helt hen til den 24. januar 1983, hvor det blev min tur en aften Frederiksborg Bank var på besøg.

Jeg erindrer også den muntre snak og stolthed, der herskede, når bankregnskaberne var offentliggjort, hvor – hvis gæsterne var fra Den Danske Bank – lige gjorde opmærksom på, at deres balance var større end Handelsbanken, som bankerne hed dengang, og omvendt. De lå meget tæt i mange år, indtil de så i april 1990 "giftede" sig, da de brød gennem den fælles mur i deres palæer. Var de mon inspireret af Muren i Berlin, der var faldet fem måneder tidligere?

Det hører også med til historien, at min gruppe blev inviteret til sammenkomst på de distriktskontorer, vi betjente. Jeg erindrer mange gode besøg i Hillerød og Frederikssund og Lyngby, og omvendt hvor de kom ind til et morgenmøde på Jarmers Plads. Jeg mener, vi havde et godt og tillidsfuldt samarbejde.

I Hillerød var Carit Pedersen distriktschef indtil udgangen af februar måned 1983, hvor han blev afløst af Niels Peter Nielsen.

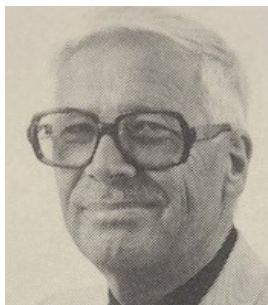

Carit Pedersen

N. P. Nielsen

Der er et enkelt møde i Hillerød, jeg husker lidt bedre end de øvrige. Den 28. februar 1986 var jeg med min gruppe på besøg. Det havde været en festlig aften; men lige inden vi skulle slutte, fik vi meddelelsen om, at Sveriges statsminister Olof Palme var skudt ned på åben gade efter en biograftur af en ukendt gerningsmand, der ikke er fundet endnu. Det satte humøret ned, og blev en aften man aldrig glemmer.

Poul Mangor

Per Jakobsen

Den første distriktschef, jeg arbejdede sammen med i Frederikssund, var Poul

Mangor, der den 1. juli 1986 blev afløst af Per Jakobsen.

Møderne foregik normalt på kontoret; men en gang blev vi inviteret til vikingetaffel på ”Restaurant Kalvø” med efterfølgende vikingespil, hvor vi så ”Vikingekongen Hellig-Knud” i ”Valhal”. Vejret artede sig til udendørs underholdning.

Erik Hertz

Lige inden jeg forlader 1970'erne, er der et par kontorer, jeg vil nævne, som var uundværlige, og som alle i huset havde kontakt med: Betjentstuen, fotoafdelingen, varmemesterkontoret og arkivet.

De havde deres storhedstid, inden det hele blev digitalt. Betjentstuen sørgede for, at al indkommen post kom frem til de respektive kontorer, og ligeledes al post kom ud af huset samt selvfølgelig også fordelingen af den interne post i huset. På billedet står Hertz med en intern postkuvert, som vi brugte. Erik Hertz var leder af betjentstuen. Desuden var han privatchauffør for den administrerende direktør. Af andre ansatte i betjentstuen husker jeg fra de første år Kaj E. Remontius, Harald Holgersen, John Francke og lidt senere færingen Helgi Arnlaugsson. I de første mange år var betjentstuen placeret lige ved hovedindgangen.

Aksel Juul-Jensen
tænder sin pipe

Et andet kontor var fotoafdelingen med Aksel Juul-Jensen og Kristian Nissen som eneste medarbejdere. Der skulle ikke megen fantasi til at tænke, de gik under navnet ”Julenissen”. Her fik man duplikeret, taget fotokopier, hentede sine kuglepenne, clips, kladdepapir og meget mere. Senere sad Gert Søndergaard på posten. Da jeg blev ansat, hed varmemesteren Poul Nielsen, der som tidligere nævnt boede i en fantastisk lejlighed på 2. sal i den tre etages bygning ud mod Ørstedsparken. Da han fratrådte i 1979, blev Ole Pedersen hans efterfølger. Dog ikke af lejligheden. Der blev indrettet varmemesterkontor i parterre. Ole Pedersen kom senere til kreditforeningens ejendom Center Syd på Avedøre Holme, da mange kontorer flyttede derud i midten af 1980’erne.

På Jarmers Plads kom Henning Mærsk til som varmemester med Bent Juul som medhjælper. De sørgede for, huset fungerede med varme og teknik, fjernede sne på pladsen og fortovet, (dengang der var sne!) samt satte den daglige kursliste op i et lille skab på væggen ud til H. C. Andersens Boulevard. Arkivet lå i parterre med tusindvis af lånesagsmapper i flytbare reoler fra gulv til loft. De første mange år, var det Møller, der bestyrede dette. Når man skulle låne en sagsmappe, afleverede man en plade med lånummeret, der så blev lagt ind på den plads, lånemappen havde. En lille sagslevator gik fra kælder til loft, hvor sagerne blev sendt frem og tilbage. I parterre fandtes også solide bokse til alle obligationerne.

Frokoststuen eller kantinen, som vi sagde, lå under den tre etages bygning med

udgang til en lille hyggelig parterrehave mod Ørstedsparken. Kantine blev i de første år bestyret af fru varmemester Nielsen. Senere husker jeg Lis Løven som bestyrer. Det var nemt at gå til frokost, aflevere sin seddel for sit køb, hvor beløbet blev trukket på lønsedlen og hente et velsmurt stykke smørrebrød til 30 øre pr. stk. (2,33 kr. i dag). Det var ”et godt tilbud”.

Jeg vil her fortælle en lille anekdote. Bogholderkontoret havde en avisordning for deres ansatte. Der lå 3-4 dagblade nede i kantine, så medarbejderne kunne læse dagens nyheder i frokostpausen. Husk nu på, det var før nettet og mobiltelefonernes tid. Bogholderiets stempel var på forsiden; men sommetider bladrede vi andre også i avisen. I Bogholderkontoret var der en ældre medarbejder W. Bursøe, der altid læste BT. Jeg tror ikke, maden smagte ham uden. Når han så kom til frokost, og BT ikke lige lå klar, fulgte vi ham spændt, når han gik på jagt i kantine for at finde avisen. Da andre også havde købt BT, hvor var ”hans” avis så lige? Bursøe gik hen til de borde, hvor han så en opslået BT, og uden et ord vendte han forsiden op, indtil han fandt Bogholderkontorets avis, som selvfølgelig blev afleveret med et smil. Man kan heller ikke sige kantine uden at tænke på alle de fantastiske og noget vilde julefrokoster, der er blevet holdt dér. I de glade 70’er og 80’er kunne man købe stærke øl som ”Elephant”, ”Dortmunder” til daglig og ”47” til jul. De satte hurtigt stemningen i vejret. En jul havde det været for muntert ude på Center Syd og sikkert også på Jarmers Plads. Næste jul var stærke øl afskaffet, og hvem er så lige mand for at gå op til chefen og spørge, hvornår vi kan få ”Elephant”-øl igen?

Julefrokosten blev i mange år holdt i arbejdstiden, hvor man blev delt op i tre hold og ”smidt” på gaden kl. 17⁰⁰, hvor man så fortsatte forskellige steder i byen. Fra 1986 blev det ændret, hvor alle samledes efter arbejdstid. Men nu var vi så mange medarbejdere, at alle ikke kunne sidde i kantine. Derfor måtte en del spise i Spisesalen på 2 sal. De smukke omgivelser animerede ikke til en løssluppen adfærd. Når man havde spist, søgte alle ned i kantine. Der var en verden til forskel at komme derned. Senere fandt man på at udvide kantine med et telt i parterrehaven, så alle kunne være samlet til julefrokosten.

1980

I sommeren 1980 måtte min gruppe afgive Bornholm mod til gengæld at få 18. distrikt med kontor i Kgs. Lyngby. Et område med masser af ejerlejligheder. Som et plaster på såret fik vi Niels Sønder overført til gruppen. Han var ekspert i relaksationer – og ville helst det. Det daglige arbejde forløb også ganske udmærket, og personligt kunne jeg glæde mig over at blive udnævnt til fuldmægtig pr. 1. april 1980. Af gode kolleger der samtidig blev udnævnt til fuldmægtig, var Flemming Larsen, Hasse Fristeen, Jan Eddelien og flere endnu. Det var dengang kutyme at takke direktionen. Vi kom samlet og sad pænt og ventede i forkontoret for at blive kaldt ind enkeltvis. I forkontoret sad tre sekretærer, Jenny Frandsen, Inge Helstrup og Dorrit Malmgren. Da Ole Andresen blev direktør, tog han sin sekretær Grete Larsen med fra DSB. Senere kom Inge Dahlgaard, Marianne Frisch, Hanne Sund og Lisbeth Hugan til. En gang imellem afløste Lisbeth Bindsbøl, der var sekretær for H. P. Hansen i erhvervsafdelingen.

Det var Malmgren, der havde stemplet med den til tider ”praktiske” tekst: ”Ikke flere tilstedeværende direktører”. Store lånesager krævede to direktørers underskrifter. Sommetider kunne det være lidt fristende at gå til direktionen i frokostpausen, når der kun var én direktør til stede, der forhåbentlig godkendte sagen og underskrev tilbuddet og så lade Malmgren svinge stemplet. Vupti, så var sagen bevilget. Senere blev der strammet meget op i proceduren.

Først kom man ind hos Haunstrup Clemmensen for at takke for udnævnelsen. Han lagde ud med, vi kendte for lidt til hinanden på sådan en stor arbejdsplads. Jeg greb chancen og begyndte at fortælle om min læretid på et mindre kontor – Øernes Andelsselskab. Vi talte i 20 minutter. Vi kom også rundt om min lånesagsgruppe, landbrug i almindelighed, Falsters kønneste tur, historie og slægtsforskning. Sekretæren Jenny Frandsen ”*troede, du var hoppet ud ad vinduet,*” sagde hun, da jeg endelig kom ud.

Allan Bonnis

Hos Bonnis blev jeg modtaget med ordene: *"Vi er næsten i familie."* Relationen var, at Bonnis' far i sin tid var feriedreng i Moseby hos familien Jens Peter Lollike. Trods navnesammenfaldet var det dog Jens Peters datter, der blev gift ind i min fars slægt. Vi kom også godt omkring arbejdet, den økonomiske situation, børnepasning og Falster. Midt i samtalen ringede underdirektør Vagn Søndergaard fra Aarhus. Bonnis bad mig gå udenfor, men komme tilbage, når samtalen var forbi. Bonnis har vel ikke syntes, det var helt åndssvagt, hvad jeg havde at sige, når jeg skulle komme tilbage? Og efter en times samtale kunne jeg gå tilbage til mit arbejde, hvor sagerne hobede sig op, da fire medarbejdere var fraværende.

I sommeren 1980 havde vi besluttet os for, at sommerferien skulle være i personaleforeningens sommerhus "Tage", der lå på Lyngstien 6 i Asserbo Plantage. Personaleforeningen havde arvet huset efter en kollega, Tage Hansen, der døde tidligt. Huset kunne lejes på favorable vilkår. Det var sidste udkald, da huset var sat til salg. Ib Fabritius, der stod for udlejningen, ville endda udleje det til en endnu mere favorabel pris, hvis jeg ville påtage mig at vise eventuelle købere rundt. Det aftalte vi.

Jeg havde godt hørt fra andre kolleger, der var mange myg på stedet. Det var ikke overdrevent. Der var sindssygt mange. Bag huset løb en lille bæk. Løb er et stort ord. Vandet var stillestående, hvilket er en god yngleplads for myg. En morgen, fru en med Maria i barnevognen gik til bageren, måtte de faktisk løbe hjem, da en større myggesværm forfulgte dem. Det var ikke hyggeligt. Des-

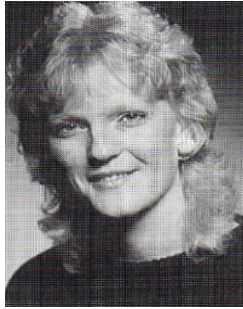
uden var husets døre meget smalle, så barnevognen ikke kunne komme gennem døren ind til soveværelset. Dvs. når Maria, der var et år, sov, og vi gerne ville have hende ind i soveværelset, måtte jeg løfte kassen af og få den ind gennem vinduet, hvilket vækkede den unge dame.

Vi nåede at se mange af områdets herligheder; men da det så begyndte at regne utrøsteligt efter et par dage, opgav vi ferien dér. Myggesværmer, smalle døre/løfte barnevognskasse af og på samt trøstesløs regn blev for meget. Efter fire dage tog vi en hurtig beslutning ved morgenbordet. Pakkede bilen og kørte hjem i styrtende regn, men dog til et tørt hus med almindelig brede døre og ingen myg. Ikke en eneste eventuel køber havde været at se på huset. Da Fabritius hørte om vores trængsler deroppe, lod han betaling være betaling. Det var den udflugt og tilbage til arbejdet.

Fra midten af 1970'erne måtte man yde kontantlån til nybyggeri og ombygninger. Værdiansættelsen skete på baggrund af en nominel værdi, så man har måttet omregne kontantlånet efter en formel. Først i november 1980 ændrede man vurderingsprincippet, da man gik over til en fastsættelse af ejendommens værdi efter en rimelig skønnet kontantværdi.

I begyndelsen herskede der en vis frustration hos os medarbejdere, distriktschefer og deres vurderingsfolk, da vejledning til det nye princip ikke var på plads.

Jeg synes, jeg havde rigeligt at se til. Vores gruppeleder John Larsen blev ofte kaldt til undsætning i sit gamle kontor i retsforfølgningen og på et tidspunkt simpelthen udlånt til kontoret. Det bevirkede, at jeg som souschef var med til utallige møder hos cheferne, når nye ting skulle diskuteres. Det var spændende at være med på det plan. Jeg fornærmer næppe nogen, når jeg siger, at Johns hjerte lå mere i retsforfølgningen end i arbejdet med nybelåning. Den 1. september 1981 returnerede John Larsen til sit gamle kontor og arbejdede med retsforfølgning i resten af sin karriere.

Susanne Nielsen

Hvad skulle der nu ske? Fredag den 28. august mødte jeg på arbejde med sports-tasken pakket. Om eftermiddagen skulle vi til det årlige sportsstævne, der denne gang skulle foregå i Odense. Jeg blev kaldt til chefen, der kunne fortælle, at jeg ville blive udnævnt til gruppeleder efter John Larsens exit. Som ny souschef fik jeg den unge ambitiøse og energiske Susanne Nielsen. Susanne læste samtidig til jurist og fik siden en strålende karriere. Hun var i mere end 25 år sekretariatschef i Realkreditankenævnet. Vi havde et godt og tillidsfuldt samarbejde i den meget korte tid, det blev til i min gruppe. Som et lille kuriosum kan jeg nævne, Susanne var og er en inkarneret Coca-Cola-fan. Hun drak ikke andet. Susanne stod også bag en lille tv-serie engang i 1970'erne, der beskrev en lånesags forløb. I den serie medvirkede Bo Elmbak og Jørgen Larsen som hhv. medarbejder i Kreditforeningen Danmark og en kunde, der kom ind til skranken. De var ikke kreditforeningens højeste medarbejdere, så tv-seerne har måske tænkt, vi havde nogle høje skranker i foreningen!!! Ny kontorchef fik gruppen også. Fra EDB-afdelingen hentede man Martin Berthelsen, der viste alt om EDB; men ikke meget om lånesager.

Jeg tog opløftet og glad til sportsstævnet i Odense. Jeg følte mig parat til jobbet og de udfordringer, der ville komme. Og det varede ikke længe.

Et nyt produkt kom på markedet den 1. november 1981, hvor indekslån blev lanceret. Jeg tror godt, man kan sige, mange tænkte, hvordan det nu lige ville gå. Også Realkreditrådet, da de påpegede, at usikkerheden såvel for låntagere som for institutterne kunne reduceres ved ikke at yde indekslån til den fulde finansiering; men i stedet yde den samlede belåning på basis af en blanding af

indeksobligationer og de nuværende obligationer.

Ja, allerede midt i november flyttede Susanne til regionskontoret og blev leder af gruppe 7. Det blev en rutineret medarbejder, jeg fik som ny souschef, Henning Kimmer, der var en hel anden type.

I 1981 udnævnte boligminister Erling Olsen den unge Ole Zacchi til departementschef i Boligministeriet. Han blev en af Slotsholmens mest markante og magtfulde departementschefer. Departementschef i Trafikministeriet fra 1993. Han overlevede 12 ministre og fik øgenavnet ”Slotsholmens ældste hanbavian”. Jeg tror nok, han var lidt frygtet på direktionsgangen, da man følte, han var efter realkreditte. Han lagde navn til ”Zacchi Udvalget”, der i 1987 afgav betænkning om Danmarks fremtidige realkredit-lovgivning og samme år om brancheglidning¹² i den finansielle sektor. Udvalget vendte sig mod foreningsstyrede systemer og anbefalede, at alle fremtidige institutter skulle være aktieselskaber.

I 1981 led kreditforeningen store tab på overtagne panter. Beløbet var 104 mio. kr. Det var især et typehusfirma, der opererede på Sydsjælland, der blev en væsentlig årsag til tabet. Der har været svigt i vores sagsbehandling. Husene var halvt opført og nogle slet ikke; men desværre lå der en færdigmelding og lån var udbetalt. Kreditforeningen gik ind på at færdiggøre husene for så ad den vej at minimere tabet.

Kort inde i 1982 hævede man ejerskiftebelåningen fra 40% til 80% i ejerboliger. Lånets løbetid på 20 år ændrede man ikke ved. Det gav anledning til en ændret forretningsgang i den type sager. Ved 40%-belåningen gav man et tilbud med forbehold om en efterfølgende besigtigelse. Risikoen var lille. Nu skulle ejendommen vurderes inden tilbudsafgivelse. Forståeligt nok.

I starten af 1980'erne havde dansk økonomi betydelige balanceproblemer med lav vækst, høj arbejdsløshed, høj inflation samt underskud på betalingsbalancen og på de offentlige finanser. Situationen blev forværret af den anden oliekrise i 1979, og renten steg og steg, og i 1982 nåede den højdepunktet, da den kom lidt

12) Langsom ændring af en virksomheds varesortiment der gør, at den efterhånden kommer til at tilhøre en anden branche end oprindelig.

over 20%. Det var dyrt at låne, og desværre var der mange der knækkede halsen. Statsminister Anker Jørgensen gav op i september 1982 og overlod magten uden valg til de borgerlige med Poul Schlüter som statsminister for Firkloverregeringen (De Konservative, Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti). Regeringen indledte en genopretningspolitik, der omfattede en række offentlige besparelser. Blandt andet blev dagpenge, kontanthjælp og SU beskåret. Der kom et løn- og avancementstop, suspension af dyrtidsreguleringen, og så indførte man en fastkurspolitik over for udlandet, der skulle skabe tillid til den danske økonomi. Det så ud til at virke.

Renten begyndte at falde. Regeringen blev også begunstiget af de internationale konjunkturopsving. Med opsvinget fulgte en forøgelse af beskæftigelsen, en stigning i boligbyggeriet, større privatforbrug, der bredte sig en optimisme i samfundet. Vi var i en tid, hvor renten steg og steg. I begyndelsen af 1980 hævedes diskontoen til 13%. Det var dyrt at låne. Hidtil skulle terminsydelsen betales to gange årligt. Vi kender udtrykket "Fandens fødselsdag" den 11. juni og 11. december. Fra efteråret 1980 blev der mulighed for at vælge kvartårlige ydelser.

Noget om Fandens fødselsdag

»danmark rundt« har i august aflagt besøg i 3. ekspeditionskontor i KD-København, og der stillede vi til fuldmægtig Flemming Larsen følgende spørgsmål:

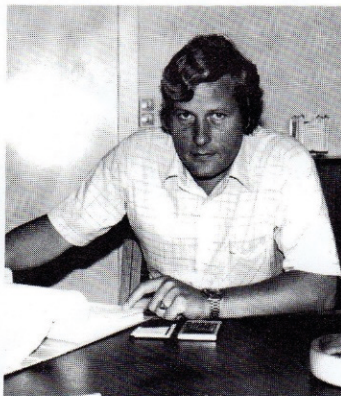
Hvordan gik det med at få juni-terminen ind?

Det er ikke til at svare helt nøje på, selv om vi nu er i begyndelsen af august. Det hænger sammen med, at KD giver folk en rimelig lang frist til at betale. Det er først nu, vi skal til at udsende rykkere.

Den 11. juni i år forfaldt 1.097.317 stk. ydelser, og af disse manglede vi den 7. juli, da man opgjorde hvor mange der havde betalt rettidigt, 145.766 ydelser, hvilket svarer til 13,28% af det samlede antal ydelser.

Det tilsvarende tal for terminen december 82 var 13,67% restancer og for juni 82 var det 14,24%.

Det vil sige en nedgang fra da til nu, men godnok meget lille. På den anden side er der tale om så store beløb, at bare én procent op eller ned svarer til mange millioner. Målt i kroner forfaldt den 11. juni 1983 6.211.000.000 kr. Den 7. juli var 12,20% af disse endnu ikke indbetalt svarende til 758.000.000 kr.

Fuldmægtig Flemming Larsen – til lejligheden udstyret med digre statistikker og en lommeregner.

Fandens fødselsdag

*Nu har vi deres fødselsdag,
den enes og den andens.
Den om 14 dage er Guds,
men den i dag er Fandens.
På mange ting i denne verden
mærker man desværre,
at Satan har et 14 dages
forspring for Vorherre.*

Ovenstående digt af Piet Hein var trykt i personalebladet i december måned 1981. Situationen blev ikke væsentligt forbedret, og i efteråret 1983 tager ”danmark rundt” på et lille besøg i retsforfølgningen, og spørger Flemming Larsen, hvordan den netop overståede termin er gået. Her er indledningen på artiklen, der i sin helhed kan læses i september-nummeret 1983. Dengang anede man ikke, det skulle blive endnu værre.

En af de helt store konkurser havde ramt Bøje Nielsen i december 1982. Mange år senere viste det sig, at han ikke var så konkurs, at det gjorde noget. Der var ca. 90 mio. kr. tilbage til ham, da boet var gjort op. Men da var Bøje Nielsen en syg mand og døde kort tid efter. Bøje Nielsen stolede på sin medkompagnon, Axel Juhl-Jørgensen. Det var en fejl.

”danmark rundt” maj 1983

Påskekonverteringen skete i 1983, eller ”da Danmark gik fra papiret,” som en overskrift lød i ”danmark rundt”. Det var slut med de fysiske obligationer. Nu blev det edb-obligationer i Værdipapircentralen. Måske har der lydt et suk fra en sentimental kuponklipper. Jeg har enkelte gange måtte hjælpe med at klippe kuponer på de ikke udleverede obligationer ved hver termin. Jeg husker Poul Dalberg som ansvarlig for den proces.

Arbejdet med flytningen havde jeg ikke noget med at gøre. Der blev udlånt personale fra de andre kontorer samt folk fra et vikarbureau til hjælp til obligationskontorets 37 faste medarbejdere, så man var oppe på i alt 87 medarbejdere ved selve konverteringen.

I alt blev 45 millioner obligationer med en samlet værdi på 600 milliarder kr. overført til Værdipapircentralen. Heraf udgjorde Kreditforeningen Danmarks andel 13.663.276 stk. til en værdi på 148.041.205.700 kr. ifølge ”danmark rundt”.

Hele foråret var der travlhed på obligationskontoret, da 8% af vores obligationer lå hjemme i skufferne hos folk. Det er ca. 1,1 million obligationer, der nu skulle indskrives hos os. Allerede i januar måned var der ca. 350 ekspeditioner ved skranken pr. dag. Der ville komme endnu flere ekspeditioner, når der blev annonceret i aviserne og tiden nærmede sig påsken, hvor overførslen skulle ske.

Optimismen i samfundet var et gode, og det væltede ind med nye lånesager. Vi kunne ikke følge med. I juni måned 1983 blev der dekretet tvunget overarbejde i otte timer pr. uge. Og ledelsen så gerne, man også tog lørdagen i brug. Man gik også lidt på kompromis med lånesagsbehandlingen, da man suspendede arkitektarbejdet (værdiansættelse og låneudmåling) og blot fulgte distriktschefens indstilling. Medarbejdere fra andre kontorer blev opfordret til at komme og hjælpe. Målet var at sagsantallet skulle halveres inden en uge. Om vi nåede det, erindrer jeg ikke. Min gruppe havde 537 sager til behandling. Og det er meget, skal jeg hilse og sige. Rentefaldet havde i den grad vendt op og ned på KD-medarbejdernes hverdag. Kom vi i bund? Vel nok; men snart meldte et nyt ”problem” sig. Folketinget vedtog den 2. december 1983 en tinglysningsafgift på 400 kr. for ethvert dokument, der anmeldtes til tinglysning. Loven trådte i kraft den 15. december. Kreditforeningen ville ikke være skyld i, at vores kun-

der, der havde søgt lån, fik denne ekstra udgift, så der blev beordret overarbejde igen – også om lørdagen. Alle sager, jeg gentager ALLE sager skulle være ude af huset senest mandag aften den 12. december. Så havde kunden/formidleren tre dage til at få anmeldt dokumentet, inden afgiften trådte i kraft.

I begyndelsen af 1980'erne lancerede vi et nyt projekt. EKD-projektet, der var et elektronisk kommunikations- og informationssystem til rådighed for vores låneformidlere, der havde en printertelefon, displaytelefon eller en mikro-datatamat. Ja, sager, sager og atter sager. Vi levede godt op til Kreditforeningen Danmarks grundydelse ”Vi skaffer penge til huse”. Det var i marts 1984 kreditforeningen lancerede medlemsforsikringen for låntagere i ejerboliger. Hvis man var tilmeldt ordningen, dækkede forsikringen 1 års ordinær terminsydelse i tilfælde af dødsfald. Tilmelding krævede en tilfredsstillende enkelt helbreds-erklæring ved en årlig terminsydelse indtil 40.000 kr. og en mere udførlig på en terminsydelse, der oversteg 40.000 kr.

I juni 1984 havde Susanne Nielsen og undertegnede fået en ny opgave. Vi skulle udarbejde en forretningsgang for sagsbehandling til brug for en forsøgsordning vedrørende bevilling af lån og EDB-udskrivning af tilbud og pantebreve på distriktskontorerne i Lyngby og Næstved. Jeg har en erindring om, at vi kaldte resultatet ”Den Lille Ekstrahend”. Allerede i juli måned blev opgaven færdig og sat i værk.

Palle Ulstrup

I januar 1985 var der bud efter os igen. Vores afdelingschef Palle Ulstrup videreformidlede fra Børge Vestergaard, der nu var vicedirektør, en anmodning om, vi i fællesskab påtog os ansvaret for at ajourføre ”Den Brune Forretningsgang”, hvorefter Susanne alene skulle vedligeholde den. Nu her 35 år efter vil jeg afsløre, uden jeg tror, det får konsekvenser, at det arbejde gik totalt i stå. Det skulle, efter min bedste overbevisning, være den eneste opgave i realkreditte, jeg aldrig fik gjort færdig. Historien er den, at Susanne involverede sig i meget og altid havde rygende travlt. Når jeg tog det op med hende, at vi sammen havde en lille uløst opgave, endte det altid med, ”*det må lige vente.*” Tiden gik og nye systemer kom til, og ”Den Brune Forretningsgang” afgik ved en stille død. I dag har jeg ingen erindring om, hvad den egentlig var forretningsgang for.

I marts 1985 oplevede vi en storm igen på ejerskiftesagerne, da lånegrænsen blev nedsat fra 80% til 70%. Beordret overarbejde igen. Der var aftener, hvor vi blev helt til kl. 23³⁰. Årsagen til denne ændring var konflikt på arbejdsmarkedet. Ingen af arbejdsmarkedets parter ville acceptere forligsmandens skitse. I slutningen af marts gik ca. 280.000 ansatte på det private arbejdsmarked i strejke, og arbejdsgiverne indledte ligeledes en lockout. Da der fra den 1. april var varslet en udvidelse af strejken, greb regeringen ind. Et af indgrebene var en nedsættelse af lånegrænsen ved ejerskifte i ejerboliger. Et andet indgreb, der virkelig blev en besværlig opgave at administrere, var, at ved forbedringsarbejder kunne man kun medtage dokumenterede udgifter. Med andre ord skulle der dokumenteres regninger fra momsregistrerede virksomheder, og værdien af eget arbejde kunne ikke medtages ved belåningen. Derfor skulle alle, jeg gentager ALLE, indkomne sager ekspederes således, at de kom under de hidtidige regler. Vi nåede det, og Jørgen Hirsbro kom glad rundt i kontorerne og kunne fortælle, at direktionen ville give en lille gave for præstationen. Jeg husker ikke, hvad gaven bestod i.

Den 12. juni 1985 lancerede kreditforeningen en ny låntype for at forbedre erhvervslivets konkurrenceevne – et stående lån med variabel rente, der forfaldt efter 10 år. Hvis der fortsat var sikkerhed i ejendommen, kunne det erstattes af et nyt stående lån.

Min gruppe sad dengang på 1. sal ud mod Ørstedsparken. Bedre og smukkere placering kunne man faktisk ikke tænke sig. Til gruppen var knyttet en ”postmand”, som stillingsbetegnelsen lød. Poul Stumpe, der havde en fortid i FDB med salg af deres møbler. Han var meget underholdende og god for mange historier. Ved sin pensionering i juni måned 1985 blev dette billede taget af gruppen. På billedet mangler et par stykker bl.a. min souschef Henning Kimmer.

Fra venstre ses: Jette Thillerup, Niels Ebbe Lollike, Tove Milman, H. C. Holm, Ole Dalby, Lone Caspersson, Lone Jacobsen, bag hende fru Stumpe, Christen Koch, Tove Jensen, Poul Stumpe, Anne-Lene Bredmose, Henrik Sallerup og Mads Berg

Nå, det var næsten kun en ”øvelse” i at få sager afsted. Senere på året i forbindelse med en ny skattereform blev det besluttet at afskaffe kontantlånene med udgangen af oktober 1985. Hvis ikke vi havde haft sager før, så kom de nu i hobetæl. Distrikterne med chefen i spidsen kom ind med sager, sager og sager. De blev stablet fra gulv til loft. Stemningen var alligevel god, selvom der ventede

mange overarbejdstimer forude. Der blev arbejdet på fuld kraft og tænkt kreativt for at nå stakkene igennem. I de allersidste sager skrev vi et manuelt tilbud inden for fristens udløb og behandlede sagerne efterfølgende.

I al den travlhed nåede vi dog også at fejre 1-årsdagen for ”Det Nye Danmark” tirsdag den 22. oktober 1985, hvor vi alle var samlet på Center Syd. Hertil talte Haunstrup Clemmensen og formanden for Personaleforeningen Helge Zetterquist. Vi så en videofilm, der foruden dagens emne også havde et indslag om KIS-samarbejdet¹³, om Team Danmark og Danmark Pokalen. Mod slutningen af filmen kom Haunstrup Clemmensen cyklende ind i lokalet til stor jubel, da han oplyste, at alle medarbejdere ville få en cykel i gave. Der var flere modeller. Jeg valgte en fem gears, som jeg først skilte mig af med 27 år senere. Det var en god gave. Cyklen skulle aftentes i Forum den 7. december, hvor cykelbanen var stillet op, da der blev afviklet EM i parløb for amatører. Som tillægsgevinst fik vi en billet til løbene tirsdag aften. Festlig dag med kollegerne i Forum. Der blev serveret gløgg og æbleskiver. Et KD-nissepigekor sang for på sangen forfattet af Mona Lisa Johansen, der gik på melodien ”6-dages valsen”. Det var jo helt oplagt med den melodi i cykelarenaen. Haunstrup Clemmensen tog en runde på banen på sin cykel, inden den store uddeling gik i gang. Det var et festligt skue, da alle blev lukket ud med hver deres hvide cykel med røde skærme og kørte mod alle verdenshjørner. I det dårlige vejr ”snød” jeg lidt og lagde den i bilens bagagerum.

2-års fødselsdagen blev mere beskeden. Da modtog vi alle nogle lagkagebunde, som vi selv kunne lægge sammen. Velbekomme!

13) I dag ingen erindring om, hvad KIS stod for.

Et hjule-eventyr

Mel.: 6-dages valsen. . .

Nu er der stemning og fest, fløjt fløjt
KD har klarer sig bedst, fløjt fløjt
serviceprojektet slog til, fløjt fløjt
Clemme han ved – hvad han vil. fløjt fløjt
Kører på højeste gear, fløjt fløjt
for ham er det livs-elixir,
er altid på farten,
humør med fra starten,
høj andel den rene svir.

Cykler til alle i dag, fløjt fløjt
flot med balloner og flag, fløjt fløjt
hvide med logo i rødt, fløjt fløjt
alle fra KD er mødt. fløjt fløjt
Reklamens værdi den er stor, fløjt fløjt
udlån til mange vi tror.
En fødselsdagsgave,
der ej giver mave,
vi håber ideerne gror.

Haunstrup Clemmensen viser dem baghjulet.

Nu er her stemning og fest, fløjt fløjt
KD's cyklister er bedst, fløjt fløjt
Clemme er Vor favorit, fløjt fløjt
af cykler er han blevet bidt. fløjt fløjt
Alle har nu fået styr, fløjt fløjt
og det uden mindste gebyr.
Vi hilser og »Takker«,
mod enden det lakker,
et stort hjule-eventyr.

Ny struktur og Kartoffelkur

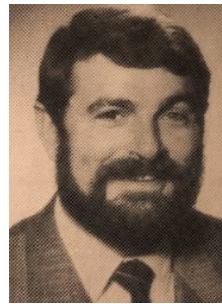
I begyndelsen af året 1986 kom der en ny struktur, hvor Øerne blev opdelt i to regioner, Hovedstadsregionen og Region Øst. Der blev rykket godt rundt på tingene. Region Øst skulle sidde på Center Syd, der ligger på Avedøre Holme. Det er da ingen hemmelighed, jeg ville være ked af at skulle flytte fra Jarmers Plads. Det var også i 1986, at kreditforeningen etablerede sig i Vesttyskland, som det hed dengang og udbetalte det første lån. I Vesttyskland var I. Steen Jacobsen den første leder. Han kom fra en stilling som chef for retsforfølgningen.

Tilladelse til långivning i England fik man i 1987. Den første besætning på kontoret på Albemarle Street i London var med Palle Ulstrup som leder samt Ove Nørgaard fra Odense og Torben Hyll Larsen fra Herning. Ulstrup blev afløst som leder i juni 1989 af H. P. Hansen, der kom fra en stilling som distriktschef i Vejle.

Den 1. marts 1986 det år begyndte man forsøgsvis med sagsbehandling på Lyngby-kontoret. Det forløb godt, og snart blev sagsbehandlingen også lagt ud til kontorerne i Taastrup, Roskilde, Frederikssund og Hillerød som en naturlig fortsættelse. Og det var ikke slut med de fem kontorer. Den 29. september 1986 flyttede jeg fra gruppe 6, der sad på 1. sal ned i stueetagen og afløste Leif Leholt som gruppeleder i gruppe 7 under distriktskontoret, der havde adresse på Jarmers Plads. Det var jeg ikke utilfreds med.

Johan Fibiger Gøtzsche

Torben Degn-Hansen

Distriktet havde to ligestillede chefer, Johan Fibiger Gøtzsche og Torben Degn-Hansen. Jeg syntes, det var besværligt at skulle referere til to personer. Hvad havde jeg nu sagt til den ene og ikke den anden og omvendt? Gøtzsche og Torben Degn var meget forskellige på alle måder. Gøtzsche var den erfarne og rolige, Torben Degn var den unge med utallige ideer og store armbevægelser. Hans store forbillede var den daværende direktør i SAS, svenskeren Jan Carlzon, der blev berømt på sin bog "Riv pyramiderne ned". Den stod på Torbens kontor. Om det var til pynt, eller han virkelig havde læst den, ved jeg ikke. Den af alle kendte, rolige, seriøse arbejdsbi Steen Becker sad på en post lige under

de to herrer. Han sagde aldrig nej til at hjælpe, så derfor blev han overbebyrdet af kollegernes evige spørgsmål. Tiden med to distriktschefer varede ikke længe, da Gøtzsche i maj måned 1987 afløste Olaf Finsen som distriktschef i Lyngby.

Det er før mobiltelefonens
tid

Som noget helt nyt i 1987 indførte kreditforeningen medarbejdersamtaler. Jeg kom til en gruppe med megen indbyrdes splid. Men i forbindelse med hele decentraliseringen blev flere medarbejdere flyttet til andre funktioner. Tilbage i gruppen blev Jytte Haagensen, Annette Brøgger, Birthe Testmann, Anne Marie Holländer. Seks af mine kolleger fra min gamle gruppe kom til distriktskontoret ultimo november. Det var min souschef Henning Kimmer, Lis Knudsen, Tove Milman, Birthe Brun, Jette Thillerup, Vagn Hastrup. Desuden blev Hanne Kaarup overflyttet fra en anden lånesagsgruppe. Det blev et velfungerende hold og gav ro i gruppen.

Samtidig med decentralisering og rokering af personale gav man sig heldigvis også tid til at feste og glemme hverdagen for en stund. Fredag den 3. oktober var 740 mennesker samlet på "Sheraton Copenhagen Hotel" til personalefest. Det var om at få tømmermændene på afstand. Da vi festede den aften, vidste vi, der var beordret overarbejde allerede om mandagen og tirsdag. Regeringen havde varslet et nyt indgreb, der blev kendt under navnet: Kartoffelkuren. Hovedformålet var at fremme opsparing og bekæmpe gældsætning. Loven blev vedtaget den 17. oktober 1986 til ikrafttræden fire dage efter.

En ny type lån til ejerboliger så ved den lejlighed dagens lys. De fik navnet mixlån¹⁴, da det var en blanding af annuitets- og serielån fordelt med henholdsvis 60% annuitet- og 40% serielån til nyopførte ejendomme og ejerskiftebelåning. Ved forbedringslån var fordelingen 50-50%, og 10-årige tillægslån kunne kun ydes som et 100% serielån. Lånegrænsen for ejerskiftelån blev forhøjet fra 70% til 80% og nedsat fra 90% til 80% af de afholdte udgifter ved forbedringslån. Stempelafgiften på pantebreve til forbrugslån blev sat op fra 1½% til 4%. Det var nogle af indgrebene i Kartoffelkuren. Mixlånene fik ikke så lang en levetid, da loven om mixlån blev fjernet i 1993.

Folk udefra, der ikke kender til sagen, tror sikkert at lånesagsbehandling er kedeligt, trist og ensformigt, og der ikke sker noget som helst. Der tager man fejl, skal jeg hilse og sige. Som det fremgår af ovennævnte, var og er lånesagsbehandling ikke nogen sovepude at arbejde med. Der sker noget hele tiden.

Det vil være umuligt at kommentere alt; men nedenfor vil jeg nævne nogle af de overskrifter fra KD Information/KD Særnyt, som vi skulle forholde os til eller notere os. De er på ingen måde fyldestgørende. Der er endnu flere end de nævnte.

Så meget kan siges om indekslån nu
Åbning og lukning af aldersafdelinger
Tabeller til brug for omregning af kontantværdi
Ændret ekspeditionsangang ved ejerskiftelån
Ejerskiftebelåning af ejerboliger med fremrykket sagsbehandling og ydelsessikring
Printertelefonen er blevet en stor succes
Kreditforeningen Danmarks købsstatistik

14) Mixlån blev indført i forbindelse med Kartoffelkuren i oktober 1986. Lånet havde højere førsteårsydelse end de hidtidige lån. Den skulle gøre boligejerne mere tilbageholdende. Indgrebenes formål var at begrænse låntagning til forbrug. Teknisk set bestod lånet af to lån: Et annuitetslån for 60% af det lånte beløb og et serielån på 40% af det lånte beløb. Da serielånet afvikles med variabel ydelse (faste afdrag og tilskrevne renter) medførte dette, at ydelsen var forholdsvis høj ved lånets optagelse, men blev reduceret over lånets løbetid. Grundet det skattemæssige rentefradrag opnåede låntageren med den valgte kombination 60/40 dog en nogenlunde fast udgift efter skat over lånets afdragsperiode.

Orientering om ændring af kontantlånsrenten
Displaytelefon – nyhed hos Kreditforeningen Danmark
Nye regler for realkreditbelåning af industri- og håndværksejendomme
Kreditforeningen Danmarks medlemsforsikring
Hvornår kan der ske en refusion af reservefondsandel og stempel m.v.?
Kreditforeningen Danmark tilbyder samarbejde omkring en udvidet kurskontraktordning ifm. med låneoptagelse
Enklere og nemmere forhåndslån
Mindstestørrelsen for realkreditlån hævet
Regulering af grænsen for enhedslån til ejendomme til industri og håndværk
Ny udvidelse af EKD-systemet
Stående lån med variabel rente til erhvervslivet
Alle realkreditlån kan nu udbetales mod garanti for indlevering af tinglyst pantebrev
Rentetilpasningslån – refinansiering, ombytning og indfrielse
Jordbrugslån
Stående lån – nu også med fast rente
9% obligationer vender tilbage
Bekendtgørelse om værdiansættelse og låneudmåling
Kursavancebeskatning af obligationer og obligationslån
Mindsterenten ændret til 7%
Bruttoydelse og vandgrød
”2-hus-reglen”
”Kartoffelkuren” vedtaget den 17. oktober 1986
Beregning af hovedstol for mixlån
Ydelsestabel for annuitetslån, mixlån og serielån alt på et stykke papir
Landbrugets miljøinvesteringer
De ”gråstemplede” obligationer er nu blåstemplet
Overgangsregler ved takstændring

Ja, det er et udpluk, og jeg gentager – ET UDPLUK – af overskrifter i en femårs periode i 1980'erne. Der var nok at læse, forstå og arbejde med.

Det var almindeligt kutyme, at vi gruppeledere om morgenen blev kaldt til kontorchefen for sammen at forholde os til nye tiltag og regler, så vi forstod og tolkede dem ens. Vi måtte så give den viden videre, når vi kom tilbage til vores respektive grupper. Et møde kunne vare fra et kvarter til en time alt efter emne og omfang. Nogle gange kunne der virkelig diskuteres, hvordan man skulle forholde sig og behandle sagerne.

Der blev holdt mange møder. Også med distriktet, hvor distriktschefen og hans vurderingsfolk kom ind på Jarmers Plads. I 1980-90'erne blev møderne indledt med kaffe, morgenbrød og "en lille skarp". Det var oftest den populære "Gammel Dansk", der var på bordet. Det er helt utænkeligt i dag.

På næste side ses adresserne på kreditforeningens 55 kontorer taget fra bagsiden på KD Særnyt nr. 22 fra den 6. november 1987. Jeg ved, der blev oprettet et lokalkontor i Ballerup 1988 og et i Charlottenlund. Om de blev de sidste, inden man begyndte at reducere igen, er jeg ikke opdateret på. Dengang skulle man være synlig i gadebilledet.

Dagene, ugerne, årene gik sin gang med løbende lovændringer, nye forretningsgange, rokeringer, nye lokaler osv. osv. Nogle af de mindre banker fik problemer. En af de første var 6. Juli Banken, der gik i betalingsstandsning i marts 1987 og C&G Banken i oktober samme år.

Af alle dage blev det på "Fandens fødselsdag", at DSBs generaldirektør Ole Andresen blev præsenteret som ny topchef i Kreditforeningen Danmark med tiltrædelse 1. maj 1988. Han skulle afløse Haunstrup Clemmensen, der den 19. september 1988 ville fylde 68 år. Det vakte nogen overraskelse, at man tog en person uden for den finansielle verden; men som Ole Andresen udtalte til "danmark rundt", følte han sig tryk ved den faglige ekspertise. I de første måneder, hvor han skulle præsenteres for persongalleriet, ville han kunne trække på os medarbejdere og samarbejde med "Clemme", som vi kaldte vores direktør. Og så ville han læse håndbogen "Realkredit i Danmark".

Ja, de to skulle køre parløb frem til den 1. september, hvor så Haunstrup endeligt

Få beregnet Deres KD-lån på et af vore lokale kontorer

01-området

København
Jarmers Plads 2
1590 København V
Tlf. 01 12 53 00
Amagerbrogade 194
2300 København S
Tlf. 01 55 53 00

02-området

Frederikssund
Torvet 6
3600 Frederikssund
Tlf. 02 31 53 00

Helsingør
Stjernergade 4
3000 Helsingør
Tlf. 02 10 24 00

Hillerød
Slotsgade 21
Postbox 160
3400 Hillerød
Tlf. 02 26 24 00

Lyngby
Jernbaneplassen 14, 1.
2800 Lyngby
Tlf. 02 93 53 00

Roskilde
Allehelgensgade 1
4000 Roskilde
Tlf. 02 35 53 00

Tåstrup
Køgevej 107
2630 Tåstrup
Tlf. 02 52 40 00

03-området

Bornholm
Store Torv 13, 1.
3700 Rønne
Tlf. 03 95 53 99

Holbæk
Lindevej 16
4300 Holbæk
Tlf. 03 44 03 00

Kalundborg
Sct. Jørgensbjerg 2 B
4400 Kalundborg
Tlf. 03 51 53 22

Køge
Brogade 1, 1.
4600 Køge
Tlf. 03 66 06 00

Maribo
Torvet 8
4930 Maribo
Tlf. 03 88 39 28

Nakskov
Nygade 5 B
4900 Nakskov
Tlf. 03 92 53 00

Nykøbing F.
Vestensborg Allé 2
4800 Nykøbing F.
Tlf. 03 85 53 00

Næstved
Riddergade 12
Postbox 140
4700 Næstved
Tlf. 03 73 53 00

Ringsted
Nørregade 46
4100 Ringsted
Tlf. 03 27 00 53

Slagelse
Smedegade 1
4200 Slagelse
Tlf. 03 53 43 00

Vordingborg
Algade 34
4760 Vordingborg
Tlf. 03 77 70 00

04-området

Haderslev
Storegade 8, 1
6100 Haderslev
Tlf. 04 52 53 00

Sønderborg
Østergade 7
6400 Sønderborg
Tlf. 04 42 57 15

Aabenraa
Storegade 31, 1.
Postbox 239
6200 Aabenraa
Tlf. 04 62 53 00

05-området

Esbjerg
Kongensgade 80, 1.
Postbox 17
6701 Esbjerg
Tlf. 05 12 53 00

Fredericia
Gothersgade 12
7000 Fredericia
Tlf. 05 92 53 00

Grindsted
Engvej 1
Postbox 68
7200 Grindsted
Tlf. 05 32 22 00

Horsens
Rådhusstrøvet 13
8700 Horsens
Tlf. 05 61 53 00

Kolding
Søndergade 1
6000 Kolding
Tlf. 05 53 53 00

Varde
Smedegade 2, 1.
6800 Varde
Tlf. 05 22 55 00

Vejen
Nørregade 11, 1.
6600 Vejen
Tlf. 05 36 53 00

Vejle
Dæmningen 33, 1.
7100 Vejle
Tlf. 05 83 53 00

06-området

Ebeltoft
Strandgårdshøj 33
8400 Ebeltoft
Tlf. 06 34 41 00

Grenå
Østergade 18, 1.
Postbox 183
8500 Grenå
Tlf. 06 32 76 00

Randers
Slotscentret
Østervold 28
8900 Randers
Tlf. 06 41 53 00

Samsø
Søtofte 31
8791 Tranebjerg, Samsø
Tlf. 06 59 21 33

Silkeborg
Søndergade 12
8600 Silkeborg
Tlf. 06 81 53 00

Skanderborg
Mindet 3
8660 Skanderborg
Tlf. 06 52 50 77

Viborg
Nytorv 1
8800 Viborg
Tlf. 06 61 53 00

Århus
Åboulevarden 69
8100 Århus C
Tlf. 06 12 53 00

07-området

Herning
Viborgvej 1
7400 Herning
Tlf. 07 12 53 00

Holstebro
Store Torv 6
7500 Holstebro
Tlf. 07 42 53 00

Ringkøbing
Torvet 10
6950 Ringkøbing
Tlf. 07 32 49 00

Thisted
Gl. Tolbod
Postbox 129
7700 Thisted
Tlf. 07 92 53 00

08-området

Brønderslev
Algade 2
9700 Brønderslev
Tlf. 08 82 53 22

Frederikshavn
Søndergade 5 A
9900 Frederikshavn
Tlf. 08 42 24 22

Hjørring
Brinch Seidelins Gade 6
Postbox 186
9800 Hjørring
Tlf. 08 92 53 00

Hobro
Østergade 14
9500 Hobro
Tlf. 08 52 53 11

Skagen
Sct. Laurentiivej 48 B
9990 Skagen
Tlf. 08 44 53 00

Sæby
Vestergade 23, Torvet
9300 Sæby
Tlf. 08 46 20 91

Aalborg
Algade 56-58
Postbox 1263
9100 Aalborg
Tlf. 08 12 53 00

09-området

Assens
Østergade 33
5610 Assens
Tlf. 09 71 20 53

Fåborg
Østergade 9 A
5600 Fåborg
Tlf. 09 61 12 13

Middelfart
Østergade 28
5500 Middelfart
Tlf. 09 41 35 50

Nyborg
Slotsgade 15
5800 Nyborg
Tlf. 09 31 53 58

Odense
Albani Torv 2-3
5100 Odense C
Tlf. 09 12 53 00

Svendborg
Kreyers Stræde 3
5700 Svendborg
Tlf. 09 21 30 51

Kreditforeningen Danmark

skulle fratræde. Det lød godt; men var skidt. Uden at vide det i detaljer, fornemmede man, de helst alene ville repræsentere foreningen. Nu skal man ikke løbe med rygter; men fra en pålidelig kilde, har jeg hørt, at den ene spurgte arrangøren, om den anden også var inviteret til arrangementet – og ville komme. Var det tilfældet, ville vedkommende blive væk.

Et af vores dagblade gjorde sig lidt lystig, da det var rygtedes, at Ole Andresen var på vej til Kreditforeningen Danmark.

Svar til visse

Nej, ganske vist overtager DSB's generaldirektør Ole Andresen lederposten i Kreditforeningen Danmark, men det betyder ikke, at man fremover kan få togbilletter på kredit.

Sammen med personaleforeningens formand K. B. Michelsen fra Aarhus tog Ole Andresen på "road show" til alle kreditforeningens seks hjemsteder.

Andresen talte om: Budgetstyring, projektorganisering, decentralisering, rationel kreditformidling. Decentraliseringen var et hedt emne i Jylland med de store afstande. For mange kunne det betyde en flytning fra sin bopæl. Det blev tilfældet for flere kolleger. Andre foretrak et liv som pendler.

Den kommende direktør fik også et spørgsmål om strukturen i den øverste ledelse, der blev besvaret med ordene: *"Jeg er ligeglad med, om høvdingerne piller fjerene af hinanden, bare de lader indianerne være i fred."*

Ole Andresen talte meget om budgetstyringsmetoder, og på mødet på Center Syd tilfaldt der den ære til direktørerne Kold og Sven Holm, som beskæftigede sig med de dele dengang, at blive udnævnt til budgetternes "Dupond og Dupont".

Alle medarbejdere i Hovedstadsregionen blev indkaldt til orienteringsmøde i Bella Centeret den 2. september 1987. Der mødte 444 kolleger frem af 677 indbudte. Personalebladet "danmark rundt" antyder, det store fremmøde måske også skyldes udsigten til et måltid varm mad og tre timers overarbejdsbetaling. Ja, det var tider.

Emnerne var E*Bo-sagen, design og efterårskampagnen. E*Bo-sagen drejede sig om, kreditforeningens opkøb af 9% af aktierne i Ejendomsmæglerfirmaet E*Bo Gruppen. Det var en handel, som skabte voldsom debat i ejendomsbranchen, og som Haunstrup Clemmensen senere i sin nytårshilsen omtalte som en uheldig sag sammen med 6. Juli Banken og C&G Banken. Design var Steffen Gulmanns ”oprydning”, som blev lanceret i januar måned 1988. Efterårskampagnen har jeg ikke lige et bud på, hvad den bød på det år.

En uge før jul indkaldte Jens-Erik Corvinus til et stort fællesmøde på Center Syd for Hovedstadsregionens distriktschefer, gruppeledere og konsulenter, hvor han talte om årets resultater og forventningerne til 1988.

Nytårsaftensdag i 1987 blev en meget travl arbejdsdag. Der var overarbejde, da det var absolut sidste frist for udbetaling af annuitetslån i ejerboliger. Fremover var det de nye mixlån.

Tømmermændene havde kun lige lagt sig, da et stykke af landets kendte turistattraktion forsvandt. Den våde sommer og vinterfrosten var mere end Sommerspiset på Møns Klint kunne klare og styrtede i havet den 13. januar 1988.

Livet går videre og få dage efter lancerede ”Eleven Danes” med Steffen Gulmann i spidsen KDs nye design. Der skal være ensartethed i vores brevpapir, blanketter, kuverter m.m. Brochure-junglen udtyndes fra 49 stk. til 19. Skriftypen skal være Courier, der ser ud, som du læser lige nu.

Hidtil havde kreditforeningen benyttet skrifttypen Serifa, som jeg desværre ikke kan vise, da den ikke findes på min computer.

I lighed med Vesttyskland og England forsøgte kreditforeningen sig også med långivning i Frankrig. Det første lån blev udbetalt den 7. januar 1988, samme dag som den ansvarlige Vagn Søndergaard fyldte 49 år.

En dag i april 1988 lød overskriften i personalebladet: ”ELVIS har fået sit gennembrud”. Det lød jo fantastisk for en inkarneret Elvis-fan. Det var godt nok mere end 10 år siden, han var død. Hvad var nu det? Ja, det blev ”en lang næse”. Realkreditlen havde ikke indført rock’n’roll musik i alle kontorer. ELVIS stod for noget så kedeligt som ELEktronisk VurderingsINSpektørSystem. Historien gik på, at foreningens vurderingsinspektører blev udstyret med en personlig computer.

Det fører mig hen til den dag, der blev kaldt ”De lange næsers dag”. Det var den dag, hvor udnævnelserne blev offentliggjort. Der var altid flere skuffede end glade. Og trods mixlån, ”Eleven Danes”, direktørskifte på øverste plan og meget mere, var mit navn heldigvis med i posen det år. Jeg kunne glæde mig over at blive udnævnt til ekspeditionssekretær den 1. april 1988.

FES DEN IND, GAMMELFAR?

Stk.4. Afdragsbidrag for boliger efter par.6, stk.1 og 2 udgør et beløb, der svarer til afdraget på den del af indeksslånet, der ved lånets optagelse har pantsikkerhed ud over 75 pct. af ejendommens værdi. For boliger efter par. 6. stk. 3, svarer afdragsbidraget til afdraget på den del af indeksslånet, der tilsvarende har pantsikkerhed ud over 75 pct. af ombygningens værdi. Afdragsbidrag til lån som nævnt i par. 6 stk.1, 2. pkt., beregnes, som om indeksslån var optaget efter par. 7, stk.2 1. pkt., eller par. 7, stk. 3, 1.pkt.

(Lov om boliger for ældre og personer med handicap)

Mange dage gik der ikke, før et kursus ventede i indeksslån. Når man ser udklippet, som Politiken bragte og måske gjorde sig lidt lystig over, kan man forstå, det ikke var en let størrelse at arbejde med – og slet ikke at forklare. I ejerboliger blev indeksslån ikke så populært.

Det var også i april måned, man besluttede at opgradere Amagerkontoret fra lokalkontor til distriktskontor med Bo Eldrup som distriktschef. Lokalkontoret havde haft til huse på Amagerbrogade 194; men nu lejede kreditforeningen sig ind i den krakkede 6. Juli

Banks lokaler på Amagerbrogade 82. Det gav nogen uro i min gruppe, da det var ”vores” område, der nu skulle opdeles. Vi skulle aflevere ca. 1.500 sager på årsbasis og som en konsekvens af det – også nogle medarbejdere. Min gruppe ”slap” nådigt med kun at afgive to medarbejdere til Amager-kontoret. Det var min souschef siden 1981 Henning Kimmer, der i tre måneder havde været udlånt til London-kontoret. Desuden måtte vi sige farvel til Bo Kåre Jørgensen. Bo Eldrup kom fra en stilling som typehuskonsulent i distriktet. I sin lille tale fortalte han glad, ”at det bliver så anden gang, jeg finder lykken på Amager,” med en hentydning til at hans hustru Britta stammede fra øen.

Henning Kimmer

Trods et farvel til gode kolleger har vi åbenbart været i ”festhumør”, da vi sådan spontant fandt ud af at mødes i min have om aftenen med ægtefæller til pizzaer, vin og øl. Annette Brøgger, Tove Milman og jeg købte ind. Desuden kom Lis Knudsen, Birthe Brun, Jytte Haagensen og Steen Becker. Først kl. 1³⁰ gik gæsterne, så det betragter jeg som vellykket.

Efter Kimmers flytning til Amager-kontoret kom Annie Sünksen til gruppen og blev en god og effektiv souschef. Vores samarbejde fungerede godt, indtil det blev min tur til at rokere (flytte fra privatsektoren til erhverv) i marts 1990. Det vender jeg tilbage til.

1. september 1988 var dagen, hvor Kreditforeningen Danmark kom på banen med et 20-årigt annuitetslån med variabel rente som en form for erstatning af

kontantlånet, der blev afskaffet ved udgangen af oktober måned. På det tidspunkt var vi det eneste realkreditinstitut, der kunne tilbyde den type lån.

Det var også dagen, hvor der blev taget en fantastisk afsked med vores direktør ”Clemme”. Limousine-chaufførerne havde sat hinanden stævne foran bygningen. De kunne nyde det smukke sensommervejr; mens ministre, bankdirektører og mange andre spidser var inde for at hilse på den afgangende kreditforeningsdirektør. Folk stod i kø langt op ad trapperne til 2. sal, hvor disse ”ceremonier” altid foregik.

Annie Sünksen

I ”danmark rundt” stod der med flammeskrift, ”*Finansverdenens gentleman sagde farvel.*” Det var han! I mine 40 år i ”rederiet” med fem administrerende direktører, var han den mest synlige førstemand. Godt fulgt af sin efterfølger, der allerede var et kendt ansigt fra sin DSB-tid.

Haunstrup Clemmensen var en fantastisk taler, der fik tilhørerne til at lytte. Jeg har haft fornøjelsen at høre ham utallige gange. Første gang var, da jeg med højskolekammerater fra Askov, hørte ham holde grundlovstalen i 1968 i Skibelund Krat. Da kunne jeg ikke vide, han blev min chef 2½ år senere.

Siden har jeg hørt Haunstrup veloplagt udfolde sig i arbejdsrelaterede taler til små og større grupper. Han talte ofte helt uden manuskript, når han på Hinds-gavl talte til os medarbejdere. Vi havde måske været på et par dages kursus, der ofte sluttede med, at Haunstrup inden middagen kom og gav et overblik over realkredittens situation og fremtidsudsigter. Han kunne også spørge mødelederen:

"Hvem er det nu, der sidder derinde og venter på mig?" Så var han i stand til på overbevisende måde at improvisere en tale målrettet til deres fag og interesser. En sætning, han tit fik med i sine foredrag, var: *"Han er mere kongetro end Kongen selv"*.

Erik Haunstrup Clem-
mensen

Haunstrup Clemmensen var i 1972-74 ude i en meget opslidende magtkamp med Erik Ninn-Hansen om lederskabet i Det Konservative Folkeparti efter Poul Møllers tilbagetræden på grund af sygdom. Haunstrup stod for en midtsøgende linje og gerne et samarbejde med Socialdemokratiet, hvorimod Ninn-Hansen foretrak den mere borgerlige linje i et samarbejde med Venstre og om nødvendigt med Det Radikale Venstre. Det endte med, at begge trak sig fra deres poster, og Poul Schlüter overtog ledelsen af partiet.

Haunstrup var historisk interesseret, og især det sydslesvigske spørgsmål optog ham meget. Som han engang sagde til mig: *"Jeg er født i Genforeningsåret 1920."* Under krigen var han modstandsmand og sad i en periode i Horserød. Han forligede sig aldrig med tyskerne, hvilket de næste linjer bekræfter. Hans uvilje var ikke ny. I bogen *"Sommeren '45"* af Per Stig Møller, der udkom 2019, er Haunstrup citeret for i sin KU-tid, hvor han udsendte pjecen *"Slesvig frit"* at agitere for *"at sende alle tyskere nord for Ejderen ned til Tyskland, for tyskere var et umuligt folkefærd."* Det måtte Erik Hertz sande, leder af Intern Service, og som tidligere nævnt Haunstrups privatchauffør. Haunstrup kørte naturligvis i den engelske Jaguar. En dag den var til service, og Haunstrup skulle til et vigtigt møde, tænkte Hertz: *"Jeg må leje en præsentabel bil,"* og kom og hentede

”Clemme” i en Mercedes. Det gjorde han aldrig mere. Hertz skulle aldrig mere hente ham i en tysk bil. Men tvunget af den korte tidsfrist og mødets vigtighed, måtte Haunstrup meget nødtvunget kravle ind i en Mercedes. Han håbede sikkert ingen så ham i den bil. Når cognacen skulle nydes, havde Haunstrup dog skiftet til mærket ”Renault”.

Jeg betragter den periode, hvor Haunstrup Clemmensen var foreningens øverste chef, som virkelig god. Der herskede en behagelig afslappet stemning, udviklingen var god og ingen ”smalle steder”, som man siger. *”Reservefonden kan ikke tømmes,”* sagde Haunstrup engang. Ja, det troede vi vel også på? Men vi blev klogere. I begyndelsen af 1990’erne måtte kreditforeningen selv på lånemarkedet for at opfylde kravene om sikkerhed.

Efter Haunstrups fratræden havde jeg den fornøjelse – og lidt stolthed over at han enkelte gange ringede til mig, om nogle specifikke spørgsmål indenfor realkredit. Som han sagde: *”Jeg kender jo efterhånden kun dig i foreningen.”* Mange år senere havde jeg den oplevelse at skulle værdiansætte hans barndomshjem på Østerbrogade, som han ejede i fællesskab med sin bror Bent, der fremviste ejendommen.

Den 23. november 1988 blev en mærkedag for mig og endnu mere for min kollega Flemming Larsen, der hidtil havde arbejdet i retsforfølgningen, da han både skiftede arbejdssted og arbejdsopgaver. Siden en af de første dage i august 1970 havde vi hver evig eneste dag troligt gået ned i kantinen og spist frokost sammen. Mere end 18 år og nu sluttede det. Region Øst blev decentraliseret. Flemming forlod Jarmers Plads og retsforfølgningen. Nu skulle han prøve kræfter som gruppeleder for en lånesagsgruppe på Næstved-kontoret. Det var et stilskifte, der ville noget.

På det tidspunkt tror jeg, jeg havde talt mere med Flemming i fred og ro end med min hustru. Dengang havde vi begge små børn, og alle, der har haft det, ved, hvor lidt ro der er til fordybelse de første mange år. Vi havde meget til fælles, da vi var på samme stadie i vores liv og delte mange interesser. Nygifte og som nævnt små børn, der var jævnaldrende, nye husejere med alle de glæder og forpligtelser, der

følger med. Her valgte vi dog forskelligt. Vores hus var et solidt murermesterhus fra 30'erne. Monna og Flemming var nybyggere og ”støttede” en af foreningens gode kunder N. S. Høm med et typehus på en ny udstykning i Mosede. Flemming har ”grønne fingre”. Det har jeg ikke, så det var meget passende og godt for os begge, at han hentede vores staudebed og flyttede det til Mosede. Det var meget nemmere og lettere for mig at nyde det derude, når vi var på besøg.

Så var der sporten. Der er blevet analyseret tusindvis af fodboldkampe under de frokoster. Flemming var inkarneret KB-fan. Jeg var som falstring B 1901-fan. Og der i 1970'erne gjorde de det godt i 1. division, der var øverste niveau dengang. Det er ingen hemmelighed, at det var mig en fryd, når de havde sejret over de fem gamle københavner-hold: KB, AB, B 93, B 1903, FREM og opkomlingerne fra Hvidovre. I enkelte sæsoner var Brønshøj, Vanløse og Fremad Amager også i 1. division. I dag drukner vi i fodboldkampe i tv. Dengang så man frem til tipslørdag og kampene fra England.

Ole Andresen

Ole Andresen var nu vores administrerende direktør og havde en lidt frisk tone, hvilket måske var årsagen til, at jeg spurgte ham lidt kækt få dage før jul, da jeg mødte ham på forpladsen – han på vej ind, jeg på vej ud (hjem) – ”*møder man først nu?*” Det lod han sig ikke mærke med, og replicerede med en hurtig bemærkning. Ole Andresen var også den, der fik de andre direktører med ned i kantinen ved årets julefrokost. Det havde vi aldrig oplevet tidligere.

På årets første arbejdsdag i 1989 blev vi medarbejdere inviteret til en lille reception, hvor ledelsen ønskede ”Godt Nytår”. Den nye ledelse mente, det var

tid til at genoptage den gode tradition, der havde ligget stille siden 1976, da vi medarbejdere bojkottede den. Hvorfor husker jeg ikke i dag?

I det nye år indførte Kreditforeningen Danmark gebyrer for visse ydelser. Den primære drift havde givet underskud de seneste tre år, uanset vi havde knoklet en vis del ud af bukserne. Kartoffelkuren havde gjort sine virkninger. Der var mange, der ikke kunne klare terminerne. Foreningens tab blev større og større. Man oprettede en "ambulancetjeneste", hvis formål var at kontakte de nødlidende hurtigere og hjælpe debitor med muligheder for at slippe ud af situationen så smertefrit som overhovedet muligt. Der blev også strammet op på henstandsgivningen, hvor afdragsordninger blev et værktøj, man ville benytte mere.

Med planer om omdannelse til et A/S skal der være orden i økonomien. I regnskabsåret 1988 udlånte Kreditforeningen Danmark 31 mia. kr. Heraf stod Hovedstadsregionen for de 13 mia. kr. og i al beskedenhed 1. distrikt for de 5 mia. kr. Vi følte, vi havde bidraget godt til dette resultat. Og i 1989 skønnede man ikke, det ville blive bedre med tab og hensættelser i niveauet på ca. 1,5 mia. kr.

I begyndelsen af juli måned 1989 blev vi medarbejdere lammet, da det blev klart, at vores to chefer Torben Degn-Hansen og Steen Becker ville forlade os til fordel for Hovedstadsregionen. Det var en forfremmelse, så alle forstod det naturligvis. Torben skulle være administrationschef og Steen udlånschef. I et øjeblik følte jeg mig da noget alene i min rolle som gruppeleder, da det var de to, jeg især søgte råd hos.

Mogens Daugaard

Til afløser for Torben Degn valgte man distriktschefen i Taastrup Mogens Daugaard. Ham fik jeg et godt og tillidsfuldt samarbejde med. Vi havde mange gode samtaler – også om andre emner end realkredit. Én gang har jeg overrasket ham, hvilket han vendte tilbage til flere gange. Han havde udset mig til at blive Steen Beckers afløser. Det ville jo være en forfremmelse for mig, men her sagde jeg stop. Jeg vidste med mig selv – og den berømte mavefølelse var der heller ikke – at det ville koste mig for meget på det personlige plan. Jeg havde jo set det arbejdspress, Steen havde på kontoret og alle de møder, både i huset og udenfor, og det tiltalte mig ikke. Derfor blev det et *”tak for tilliden,”* men *”nej tak.”* Jeg følte mig godt tilpas i rollen som leder af en gruppe på ca. 12-14 personer, som gruppen udgjorde på det tidspunkt. Mogens Daugaard respekterede mit afslag og tilføjede, jeg ikke brændte mine broer bag mig af den grund.

Plan for KD

I begyndelsen af oktober måned 1989 blev alle kaldt til stormøde i Bella Center om "Plan for KD". Som man ser, prydede direktionen forsiden af rapporten, som fem arbejdsgrupper havde udarbejdet. Rapportens fem overskrifter var:

”Udland”, ”Indland”, ”Personale- og Organisationsændring”, ”Rationel Kreditformidling” og ”Markedsføring og Salg”.

Direktionens medlemmer er fra venstre Ole Andresen, Børge Vestergaard, Vagn Søndergaard, Kaj Halse, Kjeld Jørgensen, Palle Ulstrup og N. J. Kold Jensen.

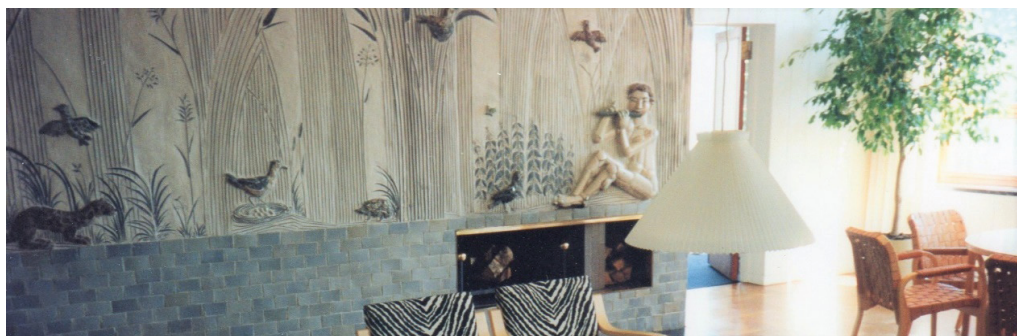
Allan Koch var projektleder, og de fem formænd for grupperne var: Mai-Britt Bohn, Lars Damgaard Sørensen, Lars Kjær, Borger Borgersen og Peter Alstrup. Formålet med planen var at sikre målsætningen om, at Kreditforeningen Danmark på længere sigt skulle tjene så mange penge, at vi var i stand til at fastholde overdækningen på vores reserver. Da jeg kom hjem fra mødet, noterede jeg i min dagbog, *”at endnu engang vil der ske store ændringer, og afskedigelser kan komme på tale.”* Det sidste var ikke noget, der havde været kutyme i realkredit og finansverdenen i almindelighed. Det blev det, skal jeg hilse og sige. Spørgelysten var stor den aften ude i Bella Center. Det havde jo sat mange tanker i gang hos os alle. Mødet blev fulgt op af et nyt møde i Gammel Dok for Hovedstadsregionen i januar måned 1990.

Jytte Haagensen ved sin reception i pejsestuen

Næste dag glemte vi aftenens møde for en stund, da Jytte Haagensen, der var til ”fest og farver”, fejrede sit 25-års jubilæum i stor stil med en velbesøgt reception på 2. sal og middag for særlig indbudte. Fem kolleger holdt tale for hende. Jytte kvitterede med en fremragende takketale, hvor hun havde gode ord til sine gæster og fortalte anekdoter fra sit realkredit-liv.

På billedet ser vi en smilende Jytte i sit es ved receptionen den 6. oktober omgivet af blomster og glade kolleger, der mødte frem i stort tal, da Jytte var en meget kendt og populær kollega. Den høje herre, der ses i baggrunden, er vurderingsinspektør Steen Astrup. Der blev uddelt masser af kys og kram den dag.

Henrik Starckes relief i pejsesluen

I baggrunden på billedet fra Jyttes reception ser man billedhuggeren Henrik Starckes keramiske reliefvæg over pejsen, som lige skal have et ord med på vejen. Foruden selve motivet, hvor en dreng spiller på fløjte ved en sø med siv og flere dyr, er der den interessante detalje, at kunstneren har trukket lidt fra den gamle bygning med ind i den nye, da han genbruger enkelte gamle dele. F.eks. er sivene gamle elledninger og bladene bly. Et af kunstneren kendteste værker er ”De fire Vinde”, som alle sandsynligvis har set, når man ankommer til Københavns Lufthavn. Denne skulptur blev opstillet i 1964 i Københavns Lufthavn som et vartegn i forbindelse med opførelsen af Terminal 2.

Som et lille kuriosum kan nævnes, at på det tidspunkt (1989) vidste vi ikke, Gor-

batjov dagen efter i Berlin gav Erich Honecker ”Dødskysset” og sagde: ”*Den, der kommer for sent, bliver straffet af livet.*” Få dage efter måtte Honecker ”søge sig et nyt job”. Og det var noget mere vidtrækkende, end hvad der måtte komme ifølge ”Plan for KD”. Muren vaklede og faldt efter nogle uger, 9. november. Juledag blev Rumæniens præsident Nicolae Ceausescu og hans hustru Elena tiltalt for åben tv-skærm, der kunne ses i Danmark. Henrettelsen blev ikke vist; men ligene blev vist på skærmen. De kommunistiske regimer faldt på stribe i Østeuropa i sidste halvår af 1989.

Jyttes jubilæum blev en tre-trins-raket. Foruden ovennævnte receptionsdag mødtes kontoret på selve jubilæumsdagen, den 1. oktober, til morgenbrød og Gl. Dansk i kantinen. Fest skulle der være, og ugen efter receptionen arrangerede hun en fest for alle kollegerne i 1. distrikt, der blev holdt i kreditforeningen i forrygende stemning.

I november havde jeg den fornøjelse sammen med Tove Milman på Kreditforeningen Danmarks vegne at repræsentere foreningen ved Modersmål-Selskabets 10-års jubilæum i Snapstinget. Det var i sig selv en oplevelse. Vi modtog selskabets årbog ”Sproget i bevægelse”. Vores tidligere direktør Haunstrup Clemmensen var også til stede som privatperson. Det var den senere kulturminister Grethe Rostbøll, der på det tidspunkt var formand for selskabet.

1990 blev et forandringens år. Torben Degn-Hansen var sat i spidsen for Kreditforeningen Danmarks pilotprojekt. Omdøbt til 3D. En forkortelse, der stod for ”**Det Dynamiske Distriktskontor**”. Distriktskontorerne Amager, Køge og Horsens var udset til prøveklude for projektet. Hovedoverskrifter for projektet var: Arbejdsark, ståbi¹⁵, vurderingsinspektør og sagsbehandler i en person og planlægningstavle. Så tror jeg, vi alle, der var ansat dengang, husker det. Noget af det nye var, at alle sager skulle starte på distriktskontoret, og der blev udarbejdet et arbejdsark for at styre sagsbehandlingen. Ståbien var tænkt som en ekstra hjælp til udmåling af lån og relevante forbehold. Den største knude var, at vurderingsinspektørarbejdet og sagsbehandlingen skulle smelte sammen og

15) Ståbi er i virkeligheden en oversættelse af det latinske ord *vademecum*, gå-med-mig, dannet helt tilbage i 1600-tallet og særligt benyttet om en kortfattet håndbog i lommeformat.

foretages af én person. Jeg tror ikke, jeg overdriver, når jeg siger, det aldrig blev en succes. Vurderingsinspektørerne ville vurdere og ikke håndtere almindelig sagsbehandling. Planlægningstavlen – her 30 år efter tør jeg godt sige: Den var et helvede. Den var tænkt som et værktøj til at styre arbejdsbelastningen på kontoret, sikre en hensigtsmæssig fordeling og tilrettelæggelse af opgaverne. Man skulle skrive en seddel på hver enkelt opgave og sætte i tavlen. Ja, selv telefonbeskeder m.m.

Torben Degn var en dag i 1. distrikt for at tale om projektet. Nye arbejdsopgaver ventede os alle. Det gav anledning til megen snak. Hvad ville der ske med os og vores job?

Da ”prøvetiden” med 3D på de tre distriktskontorer var gennemført, blev det indført overalt i foreningen. Det kom aldrig rigtig til at fungere optimalt. Planlægningstavlen døde først ud. Der blev brugt al for megen tid med at skrive små sedler, gå til tavlen og sætte sedlerne frem til den dag opgaven skulle udføres, tage en ny seddel, gå på sin plads og arbejde med den sag. Der var næsten ”trafikkaos” ved tavlen. Planlægningstavlen i 1. distrikt levede længst og næsten alene i hele organisationen, da de havde en meget ihærdig tavlefører.

1990

Erhverv

I begyndelsen af marts 1990 blev jeg kaldt ind på Corvinus' kontor. Tankerne fløj noget igennem hovedet på mig, da sekretæren ringede og bad mig komme – og jeg kunne ikke få at vide, hvad sagen drejede sig om. Der var ”ulvetider” i Kreditforeningen Danmark på det tidspunkt. Fyring, rokade eller en helt tredje ting, rumsterede lidt i mit hoved? Det første nægtede jeg at tro på, trods alt. Corvinus indledte med en større redegørelse om forandringer og rokader i organisationen, inden vi nåede frem til kernen!

De næste linjer er der kun ganske få personer, der ved; men her 30 år efter løfter jeg sløret lidt. Der skulle flyttes folk fra Lyngby-kontoret, der have lidt store tab de seneste år. Jeg skulle tage derud og ”*lære dem den rigtige belåning,*” var Corvinus' ord. Det var en stor tillidserklæring til mig; men der sad mange dygtige og erfarne folk på Lyngby-kontoret, så jeg opfattede det også som lidt af en uriaspost.

Og så kom guleroden. Efter et år skulle jeg tilbage til Jarmers Plads og blive chef for 4. kontor. Nu var jeg lidt i samme situation igen, som da Daugaard tilbød mig Steen Beckers job, da han forlod distriktet. Om Corvinus ventede, jeg sprang jublende op af stolen, ved jeg ikke. Jeg tror, jeg har set lidt skeptisk ud. Corvinus bad mig gå hjem og tænke mig om en ekstra gang, og så kunne vi tale sammen næste dag. Jeg rådførte mig lidt med min chef Mogens Daugaard og Steen Becker, der nu sad i erhvervsgruppen samt fru, da jeg kom hjem.

Jeg husker ikke umiddelbart, hvad jeg svarede Corvinus, da vi mødtes næste dag. Til gengæld kom jeg med det forslag, om der var mulighed for at prøve kræfter i erhvervsgruppen, der skulle omdannes til et kreditkontor. I den nye struktur blev gruppelederjobbet, som havde passet fortrinligt til mig og mine ambitioner, afskaffet. Det måtte jeg acceptere.

Nu vil jeg komme med et indspark. Uden at nævne navne, mener jeg, at andre burde have haft samme ydmyge indstilling og lidt selverkendelse, når job blev dem tilbudt.

Summa summarum, jeg takkede nej til Lyngby og kom i kreditkontoret. Mit nej

til Lyngby og ønske om overflytning til erhvervsgruppen/kreditkontoret blev modtaget og accepteret af Corvinus. Glad var jeg. Efter 15½ år med privatboliger skulle jeg nu prøve kræfter med erhvervsbelåning. Jeg forlod 1. distrikt med vemod. Det havde været 3½ gode, sjove og spændende år sammen med herlige kolleger.

Min sidste dag i distriktet blev indledt med morgenbord og den i 80'erne uundværlige Gamle Dansk samt tale af Daugaard. Kollegerne kendte min historiske interesse, så gaven var to gode bøger. Hans Sølvhøjs erindringer "Rødt i hvidt" og Ebbe Kløvedal Reichs: "Den bærende magt". Blomster og en langstilket rose af Tove Milman. Vi har vel arbejdet lidt den dag? Men det var ikke slut endnu med "festlighederne". Dagen sluttede med vin på kontoret, hvor Jytte Haagensen overraskende rejste sig og holdt en lille tale til mig og sammen med Lis Knudsen overrakte en lille bog: "Kunsten at ændre andre". Det var vist et lille vink om, jeg ikke er god til overraskelser. Det blev en lang "arbejdsdag"! Ved 20⁰⁰-tiden forlod vi kontoret. Enkelte gik hjem. Omgivet af fire piger: Jytte Haagensen, Lis Knudsen, Birthe Brun og Tove Milman fortsatte vi på "Ben Webster", hvor vi nød et sidste glas vin, som ingen trængte til. Det var sandelig en omvæltning at komme til en ren mandegruppe i kreditkontoret på syv personer. Det havde jeg ikke oplevet i de 20 år, jeg havde været i Kreditforeningen Danmark.

Mere nyt og frygtindgydende var i vente kort tid senere. Efter arbejdstid den 22. maj havde vores regionsdirektør Jens-Erik Corvinus kaldt til møde, hvor han redegjorde for Kreditforeningen Danmarks økonomiske problemer, der ville indebære besparelser og personalefyringer, uden at sætte tal på. I trykket stemning forlod vi mødet. Massefyringer havde aldrig før været noget tema indenfor realkredit.

Allerede næste dag kom tallet. Kreditforeningen Danmark ville fyre 330 medarbejdere – fortrinsvis lånesagsmedarbejdere i regionerne og på distriktskontorerne. Det blev nævnt ved aftenens møde, at kreditkontorerne skulle styrkes, så i mit stille sind var jeg godt tilfreds med et par måneder før at være landet dér. Lidt håb om forlængelse af realkreditlivet var der. Aviserne havde også fået opfanget situationen i Kreditforeningen Danmark og skrev store artikler derom.

Det virkede lidt grotesk, at vi nu skulle søge vores egen stilling. I juni fik vi jobavisen "Job & Udvikling" udsendt fra personalesekretariatet og tilrettelagt af Ingerlise Meldgaard, Pernille Hermann og Jens-Kristian Steen. Fristen for ansøgning var den 10. august, så sommerferiens samtaleemne og tanker var simpelthen, hvordan ens arbejdsliv ville være fremover. Ville man blive en del af holdet, eller måtte man finde et andet job? Jeg tvivler på, alle havde deres bedste sommerferie det år.

Proceduren var, at man ville blive indkaldt til samtale efter sommerferien hos sin chef, der på det tidspunkt var Steen Becker. I august måned havde jeg haft den årlige MUS¹⁶-samtale med Steen, der varede 3 timer og 15 minutter, så vi havde fået drøftet en del. Jeg kaldte samtalen "en investering i fremtiden".

Jobavisen havde en udførlig beskrivelse af arbejdsopgaverne og fortalte om de nødvendige forudsætninger for at bestride de forskellige stillinger på regions- og distriktskontorerne. Desuden var der vejledning i at skrive en ansøgning, der helst skulle være kort. Man opfordrede også til at søge flere steder, samt hvordan fremtidens organisation skulle se ud.

Regionskontor:

Regionsdirektør				
Udlånschef		Sekretariat		Administrationschef
Distriktskontor	Kredit-kontor	Administratio-nen	Økonomistyringen	Intern Ser-vice

Distriktskontor:

Distriktschef	
Distriktsmedarbejder	Kunderådgiver

16) MUS står for medarbejderudviklingssamtale.

Ingerlise Meldgaard.

PAPI-kurser - hvad er nu det?

Vi mennesker udfører vores job forskelligt og opnår forskellige resultater afhængig af de personlige egenskaber.

»Nu må jeg løbe. Jeg skal på PAPI-kursus«. Sagde chefen og blinkede polsk. Hvad det gik ud på, har hidtil været en af de sædige KD-hemmeligheder for indviede. Men det var vist en eller anden liftig form for jobsamtale.

»Papigojesnake, lyder et forslag fra vittige hoveder. Men Ingerlise Meldgaard, netop udnævnt til afdelingschef for hele personaleplejen i KD, har en mere seriøs forklaring.

PAPI-kurser er, fastslår hun, et system til udvikling af menneskelige ressourcer. Læs her, hvordan vi alle kommer til at møde PAPI som et tilbud.

”Danmark Rundt” januar 1990

Da vi nåede frem til september, blev det min tur til ”jobsamtalen”, hvor der også blev foretaget en PAPI-analyse. I ”Danmark Rundt” januar 1990 beskrev vores personalechef Ingerlise Meldgaard fordelene ved en PAPI-analyse¹⁷. Man måtte gerne have en bisidder med; men jeg foretrak at klare ”paragrafferne” selv.

Når stillingerne var fordelt, ville alle få besked på én gang i uge 38. Alle skulle møde tirsdag den 25. september kl. 9⁰⁰ på arbejde, hvor der på ens skrivebord ville ligge en kuvert med afgørelsen. Jeg var en af de få, der ikke var til stede den dag, så stemningen kan jeg ikke beskrive; men det har uden tvivl været med rystende hænder, man har åbnet sin kuvert.

Hvor utroligt det end lyder – jeg der sjældent rejser – var jeg med min familie på Mallorca den uge. Som nævnt skulle ALLE møde på arbejde den tirsdag. Jeg havde forhørt mig, at jeg da næppe kunne være den eneste, der ikke var til stede den skæbnesvanger dag. Det var jeg så heller ikke. Drage på ferie om en uvis arbejdssituation, var ikke optimalt. Foruden mig var Mads Berg heller ikke på kontoret den tirsdag. Derfor blev det besluttet, at vi fredag efter arbejdstid –

¹⁷ PAPI (Personality and Preference Inventory) er en af Cubiks (engelsk testudbyder) egnethedstests og betragtes som branchens ledende personlighedsvurdering. Den hjælper med at vurdere en kandidat eller medarbejder ved at udforske hans eller hendes personlighed og foretrukne arbejdsstil.

det var den 21. september – kunne komme ind til Steen Becker og få ”hvasket i øret” mod absolut tavshed, om vi havde en fremtid i Kreditforeningen Danmark. Mads og jeg var inde hos Steen hver for sig; men vi kunne begge forlade kontoret ganske tilfredse. I et par samtaler havde Lyngby været lidt i spil igen; men resultatet blev, jeg kunne fortsætte i kreditkontoret i en form som administrativ leder af et lille sekretariat. Foruden almindelig sagsbehandling indebar stillingen også arbejde med budget, normtal m.v. Det var en udvidelse af det job, jeg fik, da jeg begyndte et halvt år tidligere i kreditkontoret.

Det var en noget speciel tirsdag morgen for mig at sidde og nyde Mallorcas sol og kaffen vel vidende, at på Jarmers Plads herskede der både glæde, gråd og tænders gnidsel. Da jeg kom hjem fra ferien, ringede jeg til Flemming Larsen for lige at blive orienteret om, hvem der havde ”overlevet”, og hvem ikke. Mange gode kolleger, jeg havde kendt i 20 år, var nu fortid i kreditforeningen. Det virkede lidt skræmmende. Tiden skulle vise, at ”øvelsen” blev gentaget flere gange.

Samtidig med alt dette skulle man også forholde sig til og lære det nye EDB-system S89 og 3D-projektet, der var undervejs. I Region Hovedstad blev det implementeret mandag den 10. december.

Dagligdagen måtte og skulle gå videre, og festlige stunder var der heldigvis også. Den 1. september kunne en god kollega Lis Kølbæk fejre sine 25 år i ”rederiet”. Måned efter var det Hans Boesens tur, hvor jeg var inviteret med til den traditionelle jubilæumsmiddag i spisesalen. Altid en festlig dag med god stemning. Desuden var der afskedsreception for kontorchef Jørgen Brandt ved udgangen af oktober måned. Det var Brandt, jeg var til samtale med i juni 1970, og som ansatte mig. Det måtte jeg op og takke ham for.

Ved nytårskuren den første arbejdsdag i det nye år 1991, gav Ole Andresen udtryk for, ”at det gik den rigtige vej.” Men i slutningen af januar måned blev der hensat 4,8 mia. kr. til tab, og samtidig kunne man i avisen læse, at revisionsfirmaet Ernst & Young syntes, at ledelsen var svær at arbejde sammen med, da de gennemgik vores sager i efteråret.

Til marts ventede generalforsamlingen i Bella Centret, hvor Fremskridtskvinden Kirsten Jacobsen, MF havde rekvireret 3.000 fuldmagter. Var det for at skræmme? Hun mente kreditforeningen overbelånte. Hun var en arrig kritiker af realkredit og dens belåningspolitik. Hun havde dannet en forening med navnet ”Demokratisk Realkredit”. Alle medarbejdere blev anmodet om at skaffe fuldmagter fra låntagere som modvægt til fru Jacobsens aktion. Man gik hurtigt i gang med at kontakte familie, venner, naboer og bekendte med lån i Kreditforeningen Danmark.

Det blev en maratonforestilling i Bella Centret. 3.000 mennesker var mødt frem. 32 personer bad om ordet, inden man kunne gå til afstemning om beretning og regnskab, der blev vedtaget efter ni timers debat. Jeg var hjemme kl. 1³⁰. Kirsten Jacobsen havde ikke formået at samle fuldmagter nok til at forhindre godkendelse af regnskabet og vælte bestyrelsen. Vores administrerende direktør Ole Andresen sagde i spøg, at når hun kom ind på Jarmers Plads, gik eller burde sprinkleranlægget gå i gang.

Dagen efter generalforsamlingen kom nyheden, at ved lønforhandlingerne var det besluttet, at vores arbejdstid skulle følge det øvrige arbejdsmarked. Vi havde været og var noget forvænte med vores korte arbejdstid. På den tid oplevede jeg en del fokus på emnet udefra og var faktisk meget forsigtig med ikke at bringe min officielle arbejdstid ind i en debat.

Allerede den 1. april 1991 blev arbejdsugen forøget med to timer og året efter med yderligere 2½ time. Til gengæld gav det en god lønstigning på 5% fra april måned og året efter til oktober 3,25% og endnu 3,25% til oktober 1992. Da jeg ikke fik overarbejdsbetaling, var det en god løsning for mig, da jeg alligevel ofte var der flere timer efter normal arbejdstid.

Året 1992 skulle vise sig at blive et turbulent år. Året bød igen på omstruktureringer og afskedigelser. Foreningens økonomi var heller ikke for god. Det blev nødvendigt i april 1992 at optage et lån på 3 mia. kr. som et obligationslån, der blev børsnoteret. Dermed kunne foreningen opfylde lovens krav om 8% ansvarlig kapital.

Vi kunne dog samlet juble over ”de danske drenge” vinde europamesterskabet i fodbold på Nya Ullevi i Göteborg efter en 2-0 sejr over Tyskland, der på det tidspunkt var verdensmestre. Det var i den kamp, John Faxe Jensen ”ramte den lige i røven” og scorede til 1-0, og Kim Vilfort cementerede sejren i det 79. minut.

Da EM-feberen havde lagt sig, og hverdagen kom tilbage, var det knapt så muntert. Situationen var ikke helt så fremragende i Kreditforeningen Danmark. Halvårsregnskabet i august udviste et minus på 401 mio. kr. Balancen skulle nedbringes, for ellers blev der problemer med solvensen. Balancen var ca. 349 mia. kr. Den nye udlånspolitik blev fremlagt, der talte om tilbageholdenhed med udlån. Foreningens konsulenter fik besked på, at opsøgende arbejde var bandlyst. Det var jo mod vores primære og overordnede mål, så det lød helt forkert. Ja, man sendte ligefrem nogle af cheferne ud til vores største kunder og bad om, de ville indfri deres lån eller dele deraf. Derimod skulle der sættes ind på pleje af vores panter, personlige fordringer, tvangsauktioner m.m. Jo, der var fortsat godt brug for ”ambulancetjenesten”.

Peter Kjølby

En ny fyringsrunde var i vente for 120-130 medarbejdere og ny struktur, der betød nedlæggelse af to regioner og 10 distriktskontorer; men også oprettelse af et nyt overordnet centralt kreditkontor benævnt kreditafdelingen, som vores afholdte chef Peter Kjølby skulle lede. Vi skulle finde en ny leder.

Corvinius bad om forslag fra personalet. Næste morgen afleverede jeg 2½ A4-side med mine ideer. I al beskedenhed ”udnævnte” han mig som konstitueret,

indtil en ny leder var fundet. Det var rigeligt for mig. Henry Haahr afløste Kjølbjerg som chef i kreditkontoret.

I september måned blev der indkaldt til møde på Center Syd, hvor personaleforeningen orienterede de ca. 350 fremmødte om, hvordan forhandlingerne mht. fyringerne gik. På mødet blev det oplyst, at hvis et kontor blev nedlagt, var det også personen på "stolen", der blev fyret.

Den 8. oktober blev der sat navne på de 120 medarbejdere, der skulle forlade Kreditforeningen Danmark. Af dem havde ca. 15-20 dog anmodet om at fra-træde. Her i Østdanmark gik det værst ud over Region Øst, der blev lagt under Region Hovedstad med Corvinus som fortsættende direktør. Personligt skulle jeg ikke klage, da jeg skulle være udlånschefens, Steen Beckers, forlængede arm og derved overordnet leder af de fire lånesagsgrupper, der blev oprettet.

Tillid til direktionen

Bestyrelsen har som første punkt på sit møde i dag drøftet den mistillid til direktionen, som i den seneste tid gennem medierne er kommet til udtryk fra medarbejdere og personaleforeningsrepræsentanter i bestyrelsen.

Efter denne drøftelse står det helt klart, at bestyrelsens flertal ikke deler medarbejderrepræsentanternes opfattelse.

Bestyrelsens flertal har udtrykt fuld tillid til direktionen og dens administrerende direktør Ole Andresen.

Meget betydelige tab på aktier og obligationer og forøgede tab og hensættelser vedrørende erhvervsmæssige udlån har på få måneder helt afgørende forrykket bundtallene i KD's budget for året 1992.

Af hensyn til KD's fremtid - og dermed til beskæftigelsen i KD - er det bydende nødvendigt for bestyrelsen omgående at foretage en række foranstaltninger, som kan sikre, at KD fortsat er et sundt og konkurrencedygtigt foretagende.

På denne baggrund henstiller bestyrelsen til direktionen og medarbejderne landet over aktivt at medvirke til etablering af det fornødne samarbejde til at løse de store problemer, som det turbulente internationale finansmarked og den tiltagende indenlandske erhvervskrise har påført de danske finansielle institutter - herunder KD.

I efteråret havde der gennem medierne fra medarbejdere og personaleforeningsrepræsentanterne i bestyrelsen været udtalt mistillid til direktionen. På mødet på Center Syd blev der vedtaget en resolution, der udtrykte mistillid til

ledelsen og især vores administrerende direktør Ole Andresen. Der var også ryster fremme om, at vi skulle nedlægge arbejdet. Det er, uanset hvad, ikke lige min stil.

1. oktober udkom ovennævnte pressenyt, hvor bestyrelsens flertal udtrykte fuld tillid til direktionen og den administrerende direktør Ole Andresen.

Der skulle dog ikke gå lang tid før bestyrelsens tillid var væk til den administrerende direktør. I begyndelsen af december 1992 trådte Ole Andresen tilbage efter et bevæget bestyrelsesmøde på Hindsgavl Slot.

Som man ser, gjorde Frederiksborg Amts Avis sig lidt lystig på Ole Andresens vegne.

Ole Fut

*Torsdag sætter Ole
Andresen, chef for
Kreditforeningen
Danmark, navn på de
120, der skal fyres*

Mel. Dit hjerte er i fare, Andresen

*Før var Ole Fut vellidt, absolut
men så sa' han op i trods.
Skut med DSB. Ole Fut ku' se.
Ljansen lå som KD's boss.
Du sku' ha' ladt den fare, Andresen,
og holdt dig til det velkendte spor.
For futtog ku' du klare, Andresen,
og all det dér med færger og broer.
Men du ku' velsagtens ikke ane,
at det her kreditforeningscirrus var så skørt.
Andresen, hvorfor skitted' du bane?
Du har fortrudt - men nu er toget kørt.*

Ole Fut har lidt store tab så tit:

*KD er omtrent fallit.
Det er noget skidt, at han for så vidt
bringer sig i misikredit.
Milliarder skal du spare, Andresen.
De gamle kunder, dem må du få,
hvor længe skal det være, Andresen,
når medlar bejderstaben si'r: Gå!
Nu er godske råd munsandten dyre.
Lokummet, det brænder! Det bli'r værre dag for dag.
Andresen, bli'r du nødt til at fyre,
så bør du selv vel osse - lutte af.*

Frederiksborg Amts Avis

Som afløser fandt man én i egne rækker, da Kjeld Jørgensen blev konstitueret som administrerende direktør. Et par måneder senere blev han udnævnt. Et halvt år før, han kunne fejre sit 25-års jubilæum. Udnævnelsen blev godt modtaget.

Han var vellidt af personalet. Kjeld Jørgensen havde arbejdet sig op gennem rækkerne efter sin ansættelse i 1968 i Ny Jydske Kjøbstad-Creditforening i Aarhus.

Nu skal man ikke tro julefreden sænkede sig i huset. Travl aktivitet mellem jul og nytår. Finanstilsynet havde meldt sin ankomst efter nytår. De ville tjekke om kreditforeningens hensættelser var store nok. Sagerne skulle findes og gøres klar til aflevering. Vi skulle tjekke hensættelsesbeløbet og udskrive dokumentation og fremlægge det for vores regionsdirektør Jens-Erik Corvinus, inden sagerne gik videre til Finanstilsynet.

KD vil af med kunder

Tusindvis af vrede kunder har bestormet Kreditforeningen Danmark (KD), fordi foreningen har sat de særlige administrationsgebyrer op fra nytår. Men de mange protester tages øjensynlig let i KD, som faktisk skal af med en del af sine kunder for at undgå et økonomisk ragnarok. Forklaringen på den groteske situation er, at KD ifølge loven skal have otte kroner i reserve for hver 100 kroner, der lånes ud, og den grænse nærmer KD sig hastigt efter de senere års nedtur. Derfor skal balancen bringes ned. Og balancen falder, når kunderne forlader kreditforeningen. Målet er, at KDs samlede udlån skal falde med 20 mia. kr. til 285 mia. kr. inden udgangen af 1993.

(Politiken 17.december)

På et tidspunkt ringede Corvinus til mig fra sin bil for at høre, hvordan det gik. Det gentog sig et par gange. Det var nu lidt besværligt at bokse med 20-30 cm høje sager, notere og tale i telefon samtidig.

Ved den ene opringning skete der det, at Corvinus' bil punkterede, så Falck blev også involveret. Til det kunne jeg kun bemærke til direktøren, at det er da ren "ambulancetjeneste" apropos vores arbejde af samme navn.

På grund af det ekstra pres, der var i juledagene med lange arbejdsdage og trods kreditforeningens "slunkne" kasse, var vi nogle medarbejdere, der modtog for-

højede spisepenge, ca. 1.000 kr., til en enkelt aften, så vi kunne invitere vores bedre halvdel på en god middag i byen. Det gjorde jeg på vores bryllupsdag i februar måned. Det var da nemt at flotte sig for andres penge!

Januar 1993 blev Tjekkoslavakiet opdelt i to stater: Tjekkiet og Slovakiet. 14. januar måtte Poul Schlüter træde tilbage på grund af belastende ting i dommer Hornslets redegørelse i Tamilsagen, og den 20. januar tiltrådte Bill Clinton som den tredje yngste præsident i USA's historie. Da vidste vi ikke, at mod årets slutning kom "redningsplanken", der reddede foreningens økonomi: Konvertering af lån. Men inden da skiftede vi navn i april måned og blev til et A/S.

Der var generalforsamling i Falkoner Centret den 30. marts, hvor Jørgen Nue Møller blev valgt til formand for bestyrelsen og ved den ekstraordinære generalforsamling samme sted den 20. april blev den endelig vedtagelse stadfæstet af omdannelsen fra forening til et A/S med en tilslutning på 88%.

Der var flere kritiske røster med Fremskridtspartiets Kirsten Jacobsen i spidsen. Omdannelsen skete den 28. april, hvor Kreditforeningen Danmark delte sig i en forening, et holdingselskab og et aktieselskab. Foreningen KD ejede alle aktierne i KD Holding A/S, der igen ejede alle aktierne i Realkredit Danmark A/S. I en leder i "Danmark Rundt" juni 1993 med overskriften: **A/S Real Optimisme** i rød flammeskrift, skrev Kjeld Jørgensen, "at rentefald og skatterreform kan igen vende op og ned på boligmarkedet. A/S-omdannelsen sikrer, at vi kan følge med."

Truslerne var en fortsat lavvækst og lavkonjunktur med fortsatte store tab og dermed angreb på kapitalgrundlaget. De seneste år havde givet dårlige regnskabsresultater og lagt sammen med flere års massiv og dårlig presseomtale havde vores image fået skrammer.

Kjeld Jørgensen skriver videre i lederen, "at Realkredit Danmark fortsat skal være en stor aktør på realkreditmarkedet med en betydelig markedsandel. Realkredit på et reelt grundlag skal være vores varemærke. Det forpligter os allesammen, hvad enten det går op eller ned i samfundet omkring os.

Det er rart at kunne tro på. At vi endelig har fået kontrol over skuden, og meget tyder på, at vi er godt på vej i den rigtige retning. Nu skal vi bare huske, at også

god vind og høj himmel kræver godt sømandskab. Tak for en god indsats til nu. Vi får også i år en travl sommer.”

Og det fik han ret i. Men først kan vi lige se på foreningens – undskyld selskabets nye bomærke/signatur/logo.

Selskabets officielle logo

Hvor særlige forhold gør sig gældende, kan man anvende den alternative signatur, hvor REALKREDIT står foran DANMARK

D-mærket bruges som identifikation på mapper og lignende

Dagen efter skiftet til A/S lancerede selskabet: ”OPERATION **RØDE** PANTER”, der kom skidt fra start. Det handlede om at komme af med alle vores overtagne panter. Der blev nærmest solgt mindre end tidligere; men så kom endnu en skattereform på plads med efterfølgende rentefald. Og samtidig med at heksene fløj til Bloksbjerg satte vi salgsrekord med 120 solgte panter i ugen omkring Sankt Hans.

Der blev udsendt en 8-fløjet avis med overskriften: ”*Det er vildt. Det er farligt. Det skal væk.*”

Kjeld Jørgensen slutter sin leder af med ordene: ”*Go’ kamp!*”

Inde i avisen så man den ”farlige” panter og en opgørelse over vores overtagne panter pr. den 15. marts 1993. Der var i alt 2.362 stk., hvoraf de 603 var udlejet.

Og nye kom til hver dag. Målet var, at vi på et halvt år halverede beholdningen. Det var Dinne Worninger fra Markedsafdelingen, der samlede trådene.

Sådan er de røde panter fordelt

Michael Bundesen og ”Shu-bi-dua” havde allerede luret der var mange tvangsaktioner, da de i sangen ”Familien kom til kaffe” fra 1992, har et par verselinjer, der lyder: ”... og gik lige ud ad landevejen; og hist hvor vejen slår en bugt, ligger der en tvangsauktion, og den flyttede de ind i uden at spørge nogen. Og hver aften sad de i haven og lyttede til de vilde violiner. Men en dag bankede det på døren.”

Realkredit Danmarks idégrundlag

Realkredit Danmarks idégrundlag

Realkredit Danmark er en selvstændig virksomhed, hvor kunderne har den bestemmende indflydelse.

Realkredit Danmark belåner alle typer ejendomme i Danmark mod sikkerhed i ejendommenes langsigtede værdi.

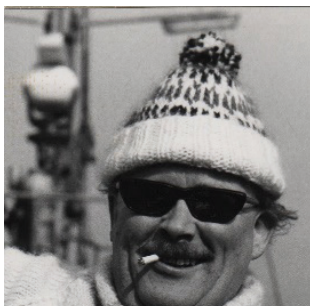
Realkredit Danmarks långivning er kendetegnet ved lav risiko, lave omkostninger og høj kvalitet.

I juni 1993 lancerede Realkredit Danmark sit idégrundlag, som ses her til venstre. Der var brug for at få virksomheden på rette kurs efter nogle år med krise. I ”Danmark Rundt” fra samme måned udstak Kjeld Jørgensen følgende mål, *”et godt resultat på bundlinjen – høj kvalitet i kreditgivning og kundeservice – at skabe gode arbejdspladser.”*

Et andet tiltag i 1993 var oprettelsen af Flyverkorpsset (i Region Øst). Det var med Regitze Voss som leder som en opgave i projektet ”Kommende ledere i Realkredit Danmark”. I personalebladet kunne man læse, *”en flyver skal rejse til et andet sted, lande og udføre et stykke arbejde og så hurtigt som muligt lette igen og flyve tilbage til hjembasen.”* Tanken bag Flyverkorpsset var at have et beredskab, der kunne træde til i forbindelse med spidsbelastninger på forskellige kontorer. Flyverne var udvalgt, så de dækkede et bredt spektrum af specialistfunktioner. Det blev understreget, at flyvernes opgave var at medvirke til at udjævne belastningerne i de enkelte distrikter; men ikke løse permanente bemandingsproblemer. Holdet var på 14 personer, og fra kreditkontoret deltog Regitze Voss, Heidi Westh, Henrik Kildedal, Ole Lundt, Henrik Jacobsen og Flemming Knudsen. Om det korps fløj lidt for lavt og mavelandede, skal jeg ikke kunne sige; men i september 1995 annoncerede man i ”Danmark Rundt” om Region Østs nye Flyverkorps med Kai Jørgensen som ”luftkaptajn”. Med på holdet havde han Leif Hald Christensen, Jens Liisborg og vikar Finn Johansen.

Det var ikke alene kreditforeningen, der fik ny formand (Jørgen Nue Møller) i 1993. Det gjorde vi også i personaleforeningen. Bo Klein Christensen afløste Helge Zetterquist. Med undtagelse af Mona Lisa Johansen blev hele bestyrelsen skiftet ud efter eget ønske. Zetter havde siddet som formand i mange år. Han afløste i sin tid Finn Lænkholm. Ved generalforsamlingen, der foregik på Center Syd, blev Kollegaprisen uddelt til Käthe Schjerbeck og Michael Pedersen.

Der skulle ikke gå lang tid, før Bo Klein blev ”kastet for løverne”. TV2 havde meldt sin ankomst på Jarmers Plads en dag i oktober måned. Hvad deres ærinde var, har jeg ingen erindring om. Var det konverteringen eller omdannelsen fra forening til A/S ved generalforsamlingen tidligere på året?

Finn Lænkholm

Helge Zetterquist

Bo Klein Christensen

Den nye bestyrelse, fra venstre: Per Toubro, Bo Klein Christensen, Jim Hansen, Mike Biran, Mona Lisa Johansen og Robert Hansen

TV2 blev forhindret i at fotografere indendørs. Det var fredag. Om aftenen kørte det populære program "Eleva2ren" over skærmen. Bo Klein blev indkaldt til programmet for at debattere med formanden for bevægelsen Demokratisk Realkredit, Kristen Touborg fra SF. I min dagbog noterede jeg, "at Bo klarede sig godt."

Vi var ude i "høj søgang" og var lige ved at drukne; men som jeg tidligere har nævnt, kom der en "redningsplanke" forbi i sidste øjeblik. "Planken" var konverteringenbølgen. "Bølgen" blev højere og højere hen mod efteråret. Det

væltede ind med sager. Det ville være en umulighed at klare sagspresset inden for normal arbejdstid, og overarbejde ville blive en betragtelig omkostning for Realkredit Danmark. Og det var ikke lige det, vi havde brug for. Vi ville selvfølgelig gerne have andel i den væsentlige indtjeningsmulighed, der lå i konverteringen. Ledelsen og personaleforeningen blev derfor enige om at arbejde med ansættelse af vikarer. Det afskaffede ikke overarbejdet; men det gjorde det tåeligt.

8. sal havde aldrig været anvendt til almindelige kontorer. Nu rykkede konverteringsgruppen derop, som bestod af mange vikarer, der efter en hurtig oplæring, snart var parat til at tage fat.

Ved nytårskuren på årets første arbejdsdag i 1994 udtrykte Kjeld Jørgensen mere optimisme for fremtiden. Talen året før var præget af den dårlige økonomiske situation. Da var det et spørgsmål om overlevelse.

Jørgen Hirsbro

Ved Jørgen Hirsbros 25-års jubilæum et par dage efter gik snakken om den store udbetalingsdag 29. december, hvor der blev udbetalt lån for 2½ mia. kr. På daværende tidspunkt, det største beløb på en dag. Jo, der var gang i konverteringen. Det var ved at udvikle sig til en hel sport.

Det var i Hirsbros jubilæumsår, der i august 1994 blev indført tidsregistrering og flextid til registrering på skærm. Hidtil havde Hirsbro gået rundt i kontorerne med store lister og krydset medarbejderne af, om de var mødt på arbejde.

Total Kvalitet er blandt andet:

- ✓ At undgå fejl. At gøre tingene rigtigt første gang via systematik i arbejdet.
- ✓ At vi alle i RD skal handle på baggrund af fakta.
- ✓ En gradvis og uendelig forbedring af RD's processer, som skal være en naturlig del af hverdagen – en "besættelse".
- ✓ At lytte til kunder og medarbejdere og få nye idéer til kvalitetsforbedring.
- ✓ En klar, oprigtig og ligefrem kommunikation, da kommunikation er livsnerven i kvalitetsforbedring.

Et eksempel på kvalitet i RD er altid at tage telefonen!

En kvalitetsvirksomhed opbygger derfor systemer og løsninger, der sikrer, at telefonen altid bliver taget.

Det var også i 1994 man satte kvalitetsprocessen i søen. 10 kolleger blev udvalgt til at være kvalitetskonsulenter og fungere som katalysator for processen til støtte og rådgivning for kollegerne. Her fra ø-området var det Susanne Dithmar, Birthe Gullach, Birgitte Frederiksen, Lone Caspersson, Jan Sindal og Steen Becker. De blev uddannet til at støtte og rådgive med uddannelse og konkrete problemløsninger, kan man læse i decembernummeret af "Danmark Rundt".

Kjeld Jørgensen blev spurgt, hvad vi skal med kvalitetsprocessen, og svarede: *"Vi skal netop sikre, at vi kommer helt tilbunds og ikke lader rutinerne gro fast."* Der blev lavet en grundbog "Kvalitet i Realkredit Danmark" og en håndbog til hverdagen "Problemløsning i praksis." Lederne kom på et 3-dages seminar, og bagefter blev vi medarbejdere uddannet løbende.

Pernille Hermann

Sproggartnerne var et led i kvalitetsprocessen. For som man kan læse ovenfor i femte punkt, *"en klar, oprigtig og ligefrem kommunikation, da kommunikation er livsnerven i kvalitetsforbedring,"* og derfor fik hvert kontor sin "gartner". I sommeren 1994 havde informationskontoret været vært for et arrangement i Dansk Personalebladsforening, hvor forfatteren, cand.mag. Kirsten Rask holdt foredrag og kaldte sproget for "det gule sprog", når det var fuldt af omskrivninger, der slørede budskabernes indhold. Det gav inspirationen. Alle standardbreve blev omskrevet. De udvalgte sproggartnere kom på kursus, hvor forfatteren Carsten Lyngé underviste. Væk med antikverede og uforståelige ord, umulige sætninger og indforstået snak. *"Sproggartnerne er i sving – og de har sæson hele året,"* skrev Pernille Hermann i personalebladet. Pernille skrev også nogle små artikler i "Danmark Rundt" med overskriften "Sproglomsten".

Processen fortsatte med Elisabeth Madsen som den ansvarlige for sproggartnerprojektet. I august 1998 udkom en lille pjec "Sprog og breve – sådan gør vi!" Den var tænkt som et praktisk redskab til at hjælpe os, når vi skrev breve og andet, hvor man kunne søge råd og vejledning.

Elisabeth Madsen

Pjecen blev præsenteret på et kursus i Korsør. Her deltog den tidligere TV-speaker Henning Skaarup fra Danmarks Radio, der var kendt for sit korrekte sprog. Han gav pjecen stor ros. Skaarup ville væk fra kancellisprog til nu-dansk. Hørte han en fejl inden for sin hørevidde, påtalte han den altid. Et af budskaberne var, man skulle undgå lange snørklede sætninger. *"Punktum er*

helle for hjernen,” var et af de gode råd. Jeg håber ikke, læseren allerede nu har hovedpine!

Når jeg nu skriver dette, kommer jeg i tanke om, jeg havde stiftet bekendskab med Kirsten Rask året før i 1993, hvor hun holdt et spændende foredrag i bestyrelseslokalet på 1. sal alene for os i erhversafdelingen. Hun er, som lige nævnt, cand.mag. i dansk og russisk og forfatter til mange bøger og artikler om sprog. Hun er modstander af de mange engelske ord, vi anvender i det danske sprog. Der er muligheder nok for at oversætte dem, siger hun. Det lød godt i mine ikke sproglige ører. Hun kunne fortælle, at det danske sprog rummer mange flere ord end det engelske. Det danske sprog har ca. 600.000 ord. Mon hun er i slægt med den gamle sprogforsker Rasmus Rask (1787-1832), der beskæftigede sig med mere end 50 sprog? Man kunne da næsten tro det.

Men vi skulle da ikke tro, vi ville få arbejdsro. Igen arbejdes der i en ny organisationsplan i kreditkontoret. Uanset hvor mange gange man har prøvet det, giver det altid anledning til lidt uro. Hvor havner du selv? På ledelsesplan hentes distriktschefen i Næstved, Claus Hansen, ind som ny regionssouschef under Jens-Erik Corvinus. Den hidtidige souschef, Bo Eldrup, afløste N. P. Nielsen i Hillerød som distriktschef. N. P. Nielsen blev herefter kundechef. Morten Storm Jensen var blevet ansat i sommeren 1993 og overtog Steen Beckers job som udlånschef, da Steen var flyttet videre til det centrale kreditkontor i kreditafdelingen. Personligt var jeg nok lidt rolig denne gang. Den almennyttige sektor blev flyttet ind under Corvinus’ resort med Stanley Madsen som chef. Han havde sendt en føler ud, om jeg havde lyst til at blive souschef dér. Det ville bestemt være et karriereløft for mig; men endnu engang sagde min mavefornemmelse nej tak. Jeg takkede Stanley for tilliden og glædede mig over at indgå i Morten Storms planer. Det blev Leif Leholt, der blev souschef hos Stanley Madsen.

I begyndelsen af marts 1994 blev den nye organisationsplan offentliggjort. Jeg var meget tilfreds, da jeg foruden at blive leder af lånesagsgruppen (lånetilbud) samtidig skulle fungere som overordnet leder af de fire grupper, der også hørte med til sagsbehandlingen. Det var udbetaling af lån med Hanne Bonde som

leder, relaksation med Henning Petersen som leder, gældsøvertagelse med Carsten Nymann som leder og endelig Tommy Frederiksen som leder af konverteringsgruppen.

Der var hele tiden snak frem og tilbage, om vi – Region Øst – skulle flytte til Center Syd. Det var ikke min kop te. Det vidste alle. Derfor var glæden også stor, da Corvinus hen mod aften den 24. august kunne fortælle, at vi blev på Jarmers Plads. Det var en glad far, der kom hjem til sin søns 19-års fødselsdag. Corvinus fik mig provokeret til at give ”glædesøl” til kontoret. Det gjorde jeg gerne.

Da vi nød den nogle dage senere, fortalte Corvinus, at hans kone havde sagt, at man da ikke måtte tvinge nogen til at give øl.

Det var ikke slut med det. Nogle dage senere blev jeg udsat for en god joke. Jeg var måske den af alle, der mest tydeligt tilkendegav, at jeg aldrig ønskede at forlade Jarmers Plads. Derfor var jeg også et oplagt offer til lidt sjov.

Tilbage i 1970’erne havde jeg udtalt, at hvis Kreditforeningen Danmark flyttede fra bygningen, ville jeg søge arbejde i det firma, der så ville få domicil i bygningen. Det var inden, jeg havde fantasi til at forstille mig alle de omrokeringer, strukturændringer, oprettelse af distriktkontorer, oprettelse af lokalkontorer og nedlæggelse af dem igen. Det var altså kun ment som en spøg. Tilbage til joken. En dag jeg kom tilbage fra frokost og åbnede min skærm, stod der, at kontoret for et ½ år skulle flytte ud til Center Syd, da konsulenter i forbindelse med en bestemt opgave skulle sidde på Jarmers Plads. Jeg var lamslået og tænkte, det var lidt tarveligt af Corvinus at skrive sådan en beslutning på skærmen. Jeg fór ind til Henry Haahr, min nærmeste chef på det tidspunkt. Han anede intet om det, sagde han og holdt masken. Jeg fortsatte ophidset ind til Corvinus, hvor også Claus Hansen sad. Jeg forlangte mine ”glædesøl” tilbage. Snak frem og tilbage. Corvinus og Claus Hansen holdt masken. Da jeg skuffet og slukøret kom tilbage på min plads, fortalte mine kolleger hurtigt, det var en joke. De kendte mig og havde vist et par gange set, når temperamentet løb af med mig. De var nervøse for, jeg ville fare ned til Kjeld Jørgensen – vores administrerende direktør.

Jeg måtte grine med, da sandheden kom frem. Alle på kontoret havde spillet med lige fra Corvinus til yngste kollega for lige at give mig en forskrækkelse,

hvad der også lykkedes godt. Mailen så helt normal og officiel ud. Sendt af Corvinus' sekretær Karin Hansen.

Få dage efter læste jeg noget helt andet på skærmen, som jeg faktisk blev lidt berørt over. En ting er at tale om det, en anden er at se det på tryk. Personalekontoret havde udsendt en liste allerede i september 1994 over mærkedage i 1995. Her figurerede jeg to gange. 50-års fødselsdag den 3. maj og 25-års jubilæum den 1. juli. Tro det eller lad være. Inden vi kom så langt, var der en ny handlingsplan og strukturændring på vej i foråret 1995. Flere udvalg blev nedsat til at arbejde med de forskellige forslag, der var indkommet. Jeg kom i et udvalg med kontorets nye souschef Henrik Nygaard, Jørgen Asger Nielsen og Henrik Kildedal.

Den 3. maj fyldte jeg 50 år. Kontoret havde arrangeret morgenkaffe med brød og Gl. Dansk og tale af Morten Storm. I gave fra kontoret fik jeg Erik Aalbæk Jensens nyeste bog "Særlige vilkår" og Beach Boys CD "20 Golden Greatest". Efter arbejdstid holdt jeg en lille reception for kollegerne. Heriblandt Bag(h)juleholdet og fodboldveteranerne, hvor Steen Becker på veteranernes vegne holdt tale.

Med god hjælp af Bodil og Flemming fik jeg mine gaver ned i bilen og kørte hjem, hvor jeg ventede ca. 50 gæster ved 19⁰⁰-tiden. Jo, jeg lod mig da fejre, og snart ventede den næste markering.

25-års jubilæum og reception

Inden jeg fortæller om mit 25-års jubilæum, der er en lang årrække, vil jeg berette om de to første jubilæer, jeg oplevede i kreditforeningen, som var ganske særlige. Meget kort tid efter, jeg var blevet ansat fejrede chefen i kassererkontoret, H. C. Andersen, sit 50-års jubilæum. Som nyansat og 25 år var det helt ufatteligt. Man kunne næsten forledes til at tro, at det var efter ham, boulevarden der løber langs bygningen, var blevet opkaldt 25 år tidligere. Det var dog en kendt navnebroder fra Fyn, der lagde navn til.

Selve receptionen var så overdådig. Jeg havde aldrig set noget lignende. Jeg kendte overhovedet ikke jubilaren; men man opfordrede alle til at deltage, da det var en god måde for os unge at lære vores kolleger fra de andre kontorer at kende på.

Få måneder efter gentog historien sig. Jeg troede, det var løgn. Souschefen, jeg tror ikke mange brugte den benævnelse på det tidspunkt, Preben Skeel, kunne også fejre sit 50-års jubilæum. Det var lige så overdådigt. De to jubilarer overfor hinanden, og det havde de gjort i måske 20 år eller mere. De må have kendt hinanden særdeles godt og haft en god kemi. For ellers havde det da været ulideligt. Vi skulle frem til 1983 før det næste 50-års jubilæum fandt sted. Det var chefen for bogholderiet J. Cort Pedersen, der rundede den milepæl. I 1992 blev det Mogens Jensens tur til at fejre sit 50-års jubilæum. Stifter og mangeårig formand for kunstforeningen. Efter min fratrædelse fejrede Steen Mortensen sit 50-års jubilæum 1. juli 2011.

Til gengæld var der et utal af 25-års jubilæer, og den milepæl nåede jeg personligt frem til lørdag den 1. juli 1995.

Niels Ebbe Lollike, ekspeditionssekretær, har lørdag 25 års jubilæum i Realkredit Danmark. Siden 1990 har han været gruppeleder i Kreditkontor Erhverv med ansvar for lånesager og gældsovertagelse. Reception, Jarmers Plads 2, i morgen kl. 10-12.

Da det faldt på en lørdag, blev det aftalt med ledelsen, at vi markerede det fredag den 30. juni med reception og efterfølgende middag. Her måtte deltage 20 gæster foruden jubilaren. Jeg fremlagde en liste på 25 personer inkl. jubilaren, og som en stor flot gestus accepterede Corvinus dette på den betingelse, at indløb der afbud, blev ingen nye inviteret, før end antallet kom ned under 20. Desværre havde Corvinus ferie på det tidspunkt, hvad der ærgrede ham – og mig med. Han ville gerne have, jeg flyttede jubilæet; men det syntes jeg dog ikke om. For som han sagde: *"Jeg ville så gerne "svine" dig til i min tale."* Vært til middagen blev i stedet for regionens souschef Claus Hansen.

Der var pyntet flot op med røde balloner, flag, billeder og en collage, da jeg kom til mit kontor på jubilæumsdagen

Da dagen oprandt, blev jeg modtaget af glade kolleger, da jeg trådte ud af elevatoren på 6. sal. Der var en æresport, flag og rød løber (papir) på gangen hen til mit kontor. Det var en modtagelse, der sagde "spar to" til, hvad man tidligere havde set på Jarmers Plads. Det var min gode kollega, Jytte Højbak, der var primus motor for hele det arrangement. På 8. sal var der dækket morgenbord, hvor hele kontoret var til stede. Min chef Morten Storm holdt en fin tale. Kl. 10⁰⁰ reception på 2. sal i spisestuen, hvor mere end 100 kolleger plus familie og venner mødte frem. To gode kolleger, Lone Engell og Annette Kristensen, tog imod gaver og skrev gæsternes navne i en bog og holdt styr på det hele. Mange tak for denne fine og hjælpsomme indsats. Jeg nød hvert eneste minut. Her mange år efter kan jeg afsløre, at Inge Helstrup fra direktionssekretariatet senere fortalte mig, de var blevet anmodet om at skaffe mere vin, da besøgstallet var højere end normalt.

Jeg taler med Leif Leholt. Til venstre ses i baggrunden Heidi Westh, Mike Biran, Bo Klein Christensen, min svoger Torben Olsen, min frue, fotografen Jes Mikkelsen, min søn og far i samtale

Kl. 13⁰⁰ middag i spisesalen. Man havde haft en time til at få dækket op til 24 personer. Middagsgæsterne hyggede sig en time i pejsestuen mellem reception og middag.

Birthe Testmann

Henning Petersen

På grund af antallet måtte det flotte lange bord stilles lidt på skrå. Der var desværre indløbet et afbud på grund af ferie fra Birthe Testmann, og på selve dagen sendte Henning Petersen afbud på grund af sygdom. Den ledige plads fik min søn, Anders, der lige var blevet student. Jeg skulle da heldigvis ikke vælge mellem mine to børn, hvem den ledige kuvert skulle gå til. Maria var til Roskilde Festival. Hun lykønskede mig med en telefonopringning.

Menuen lød på:

Røget laks med flødestuvet spinat,
Helstegt kalvemørbrad med gorgonzolasauce,
tomatconçassé og grøntssagsmousse
Sorbet, flødeis og frugter

Dertil nød vi en Vanel Chardonnay 1993, Château Fourcas-Depre 1985 og Moscato d'Asti.

Claus Hansen holdt en god jubilæumstale for mig. Han trak en kopi af min jobansøgning frem fra 1970 og talte lidt ud fra den. Desuden omtalte han min historiske interesse, og opfordrede mig til, når der blev tid til at skrive *"om mine 25 år i Realkredit Danmark, da der ham bekendt, ikke fandtes litteratur om det emne skrevet af en medarbejder."*

Ja, det er så den op- og udfordring, jeg nu forsøger at leve op til; men jeg tager lige yderligere 15 år med i min beretning. Senere fulgte gode taler af Morten Storm Jensen, Steen Becker, Bo Klein Christensen og Flemming Larsen i denne rækkefølge. Efter middagen gik vi tilbage til pejsestuen, hvor vi hyggede os med munter snak, latter, vin, øl og frugtbord indtil kl. 22⁰⁰.

Erik Hertz' "departement" havde venligst kørt alle mine gaver hjem, så fru og jeg kunne stille og roligt tage en taxa hjem efter en vellykket og oplevelsesrig jubilæumsdag, hvor jeg sikkert har lagt benene op i sofaen og tænkt tilbage på mit realkreditliv. Min gæst Hans Boesen tog nedennævnte billeder og er desværre ikke med på denne billedkavalkade fra jubilæumsmiddagen.

25-års jubilaren, regionssouschefen Claus Hansen og Ketty Lollike

Morten Storm Jensen, Bodil Nørgaard og jubilaren

Erik Hertz og Hanne Bonde

Anders Lollike, Birthe Brun og Jens Odsbjerg

Steen Becker, Niels Frørup og Heidi Westh

Finn Bartholdy, Lise Christiansen og Jørgen Larsen

Jørgen Asger Nielsen, Tove Milman, Ole Lundt og
Flemming Larsen

Lis Knudsen, Bo Klein Christensen og Erik Hertz

Henrik Jacobsen og Anders Lollike

Kreditforeningens gave var et beløb på 2.000 kr. til køb af en gave efter eget valg. Det blev en Mont Blanc-fyldepen samt Erik Aalbæk Jensens 8-binds værk ”Livet på øerne”. Med til traditionen hører, at en jubilar modtager en ekstra månedsløn. Det gør jo ikke dagen dårligere!

Dagen blev da heller ingen dårlig dag for kreditforeningen, da foreningens på det tidspunkt største lån blev udbetalt til Post Danmark på ca. 700 mio. kr. Post Danmark havde også indhentet tilbud fra vores konkurrenter, så der var stor spænding om, hvem der ”vandt” lånet. Årsagen til Post Danmarks lånebehov skyldtes, at Folketinget havde vedtaget at omdanne postvæsenet til et selskab opbygget på samme måde som et aktieselskab; men med staten som ejer. Den 30. juni skulle Post Danmark aflevere 2,6 mia kr. til staten – penge som virksomheden delvis måtte låne sig til.

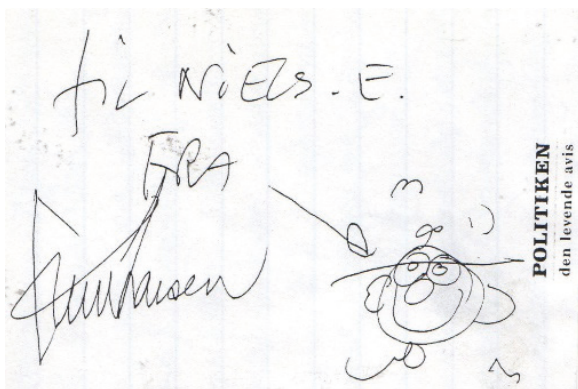

Vores personaleblad gjorde sig lidt lystig over, vi var trukket i festtøjet på jubilæumsdagen. Selvfølgelig! Vi havde jo været i arbejdstøjet i 25 år

Efter sommerferien blev det hurtigt hverdag igen. I samme uge i september havde først direktionen indkaldt til orienteringsmøde om ”tingenes tilstand” på ”Scandic Hotel” i Hvidovre med et stort fremmøde fra det gamle Østifter-område med undtagelse af Fyn. Og naturligvis en god middag efter mødet. Dagen efter arbejde med de to sidste moduler i kvalitetsprocessen, der også sluttede med middag på ”Baron von Dy” ved Nørreport Station. Og for det ikke skulle være

løgn, havde regionsledelsen indkaldt til sit halvårlige møde torsdag morgen. Efter mødet skulle kontorledelsen i ”svdekassen” med regionsledelsen. Det var Morten Storm og Henrik Nygaard fra kreditkontoret. Jeg var, sammen med mine kolleger af gruppeledere, skuffet og lidt sure over, vi ikke skulle deltage, da vi sad endnu tættere på problemerne i dagligdagen og hørte gruppemedlemmernes ”opstød”.

I det efterår var renten faldende og sagsindgangen stor. En ny konverteringbølge var under opsejling. Overarbejde i sigte. Men heldigvis blev lånesagsgrupperne opnormeret, og flere vikarer blev tilbudt fastansættelse. Der var arbejde nok. Arbejds mængden var omfattende i den periode; men uddannelsen skulle vedligeholdes og udbygges, så i nær fremtid ventede et par kurser. Bl.a et to-dages kursus i præsentationsteknik på Center Syd. Det var underholdende og gav anledning til mange grin. Her kunne man få afprøvet sin talefærdigheder. Dagen efter fortsatte jeg til ”Hotel Hvide Hus” i Køge til afdelingsseminar for kreditkontoret, der også strakte sig over to dage. Her talte man bl.a. om ledertyper. ”Soldaten” var ham/hende der gik op i statistikker, ”Skipper” var den, der følte sig lidt ophøjet over sine folk og skuede ud, og ”Fårehyrden”, den der observerede, om medarbejderne passede deres ting og holdt sig inde i ”fåreflokken”, og reagerede, hvis én kom udenfor. Jeg blev placeret som ”Fårehyrden”. Det passede mig egentlig godt.

Kim Larsens autograf

Sommetider har man brug for et frikvarter. Det undte Flemming Larsen og undertegnede sig en fredag eftermiddag, efter vi havde sagt tillykke til vores gode kollega Erik Hertz, der markerede sin 60-års dag i september 1995. Vi gik på ”Sir Henry” for at evaluere vores 25 år i realkreditte, som vi begge lige havde rundet. Flemming blev ansat en måned efter mig i 1970. Som vi sad der, trådte Danmarks nationalskjald, Kim Larsen, ind ad døren med sin nye ”dame” og barnevogn. Han havde året før forladt ”Kranen”, som han kærligt omtalte sin anden hustru. I barnevognen lå Hjalmer, der i dag er en kendt sanger. Jeg dristede mig til at få en lille snak med Kim Larsen og fik samtidig hans autograf, der ses på billedet.

Min søn Anders havde i 1994 haft et lille sommerferiejob som medhjælper i køkkenet på Jarmers Plads. Her i 1995 havde han endnu ikke lige fundet ud af, hvilken vej han ville og haft et midlertidig job andetsteds. På Lyngby-kontoret søgte man en vikar/piccolo i efteråret 1995. Han var til samtale med Birthe Gullach og kunne begynde derude den 2. oktober og var der i ni måneder, som han var meget glad for. Senere på måneden var jeg på kursus med Birthe, hvor hun til min udelte glæde havde mange rosende ord om min søn.

Efter ni måneder havde Anders sparet godt med penge sammen til en jordomrejse sammen med sin kammerat Leif Schubell, der efter deres rejse blev ansat på Lyngby-kontoret som vikar/piccolo.

Anders er god til at observere og genfortælle sjove episoder. Mange gange har han – og vi med ham – moret os over, når han fortalte, hvordan han hjalp Nils Tønning med at anrette frokosten, hvor Tønning foreslog, de skulle lave smørstegte lærketunger.

En dag S-toget var forsinket 20 minutter på Lyngby Station, gav det anledning til flere observationer. Det var før mobiltelefonernes tid, hvor alle i dag, i den situation, ville stå med bøjet hovedet og stirre på mobilen og lukke alt andet ude, indtil toget dukkede op. Anders delte sine oplevelser med os andre i ”Danmark Rundt” i december 1995.

Af Anders Lollike
Lyngby

Hjemtur med bjørn på

Tag på tur med DSB og få en dag med overraskelser

Når man starter som piccolo på distriktskontoret i Lyngby, kan man let komme ud for mange overraskende ting, såsom problemer med at finde de ting og (især) sager som man bliver bedt om, problemer med telefaxmaskinen, og en masse andre begynder vanskeligheder. Alle disse større og mindre chok vil forhåbentlig aldrig overgå de forskrækkelser, man kan redde sig på sine "rejser" til og fra arbejde.

Hør bare denne historie.

Store Udtyndingsdag

Søndag den 29. oktober var der blæst til Store Udtyndingsdag i vores arkiv for "levende" sager. Turen fra Vanløse til Lyngby via Hellerup søndag morgen var jævn kedelig og selv udtyndingen forløb sådan set også uden de store actionscener, så da dagens dont var klaret, var jeg mest af alt indstillet på en rolig togtur uden det store ståhej og så ellers hjem og holde rigtig søndag.

Da jeg ankom til Lyngby Station, fik vi - jeg selv og mine kommende rejsefæller - nyheden om, at vores tog var forsinket i op til 20 minutter. Der lod en sagte sukken i krogene, for 20 minutter er under normale omstændigheder lang tid at stå og glo. Men det skulle hurtigt vise sig, at disse omstændigheder snart ville udvikle sig til at være alt andet end normale.

Rumstærkassen

Efter få minutter kom en meget stor, sort og muskuløs mand på lidt over to meter - vil jeg skyde på - masende med en meget stor metalkasse. Han satte kassen fra sig og slog sig ned på en bænk ved siden af. I ventetiden steg både min og tilsyneladende også de andres interesse for kassens indhold, da man fra tid til anden kunne høre en voldsom rumsteren der inde fra. På et tidspunkt forsøgte en bedstemor med to små børnebørn at komme i kontakt med manden, der bare valgte at overhøre hendes spørgen om,

Anders fik underholdning for alle togpengene på vej hjem fra arbejde.

Efter at bedstemoderen havde prøvet sig frem med forskellige gøstier om, hvorvidt det var en stor hund, et par katte eller måske nogle kaniner, eksploderede manden i et voldsomt raserianfald, åbnede kassen og en sprællevende bjørn, på størrelse med en velvoksen schæferhund, kom frem fra kassen. På få sekunder blev Lyngby Station omdannet til Lyngby Idrætspark. Der blev slået adskillige atletikrekorder i discipliner som "bestigning-af-lygtepæl", "flestmennesker-ned-af-samme-trappe-samtidig" foruden en vaskeægte verdensrekord i disciplinen "100-meter-løb-i-stilthæle-og-stram-nederdel-med-to-skrigende-børn-på-slæb". Personligt valgte jeg at se DSB's togoversigt sådan lidt fra oven. Da DSB endelig fik tid til at sende et tog til Lyngby Station, var folk så småt begyndt at komme frem fra deres sjul, men "vores ven" lod vi få en hel vogn for sig selv.

Jeg stod af toget i Hellerup, og forvishede mig om, at Bjørnemanden ikke fik samme idé. Til min store glæde fortsatte han mod Høje Tåstrup.

Utålmodige passagerer

Netop som mit hjerte igen var blevet placeret på den korrekte side af mit adamsæble, troppede to mongoler op på perronen. Det skal siges, at der også her var lang ventetid på toget, og det var åbenbart ikke noget, der passede til de herres tålmodighed. Så for ligesom at få tiden til at gå, valgte de at sidde og spytte hinanden i ansigtet. Da det ikke længere var udfordrende nok, gik de over til deres nøje udtænkte plan B - nemlig at spytte på os andre.

Et par ældre damer i deres bedste - nej næstbedste - alder, fik deres livs chok, da den ene af entertainerne bagfra lænede sig ind over dem og udstødte nogle lyde, som var meget høje og som absolut ikke kan gengives på skrift.

Et stille smil bredte sig på mine- og flere af mine medpassagerers læber.

Vandpyttemanden

Det stille smil holdt jeg på læben til Vanløse Station, hvor det bredte sig til en direkte latterkrampe.

En mand på omkring 40 år,

slips, kom løbende efter det tog, som jeg netop var støget ud af. Desværre for den fine mand snublade han og landede selvfølgelig i en stor mudret vandpyt.

En naturlig reaktion ville - for mig at se - være at rejse sig op og børste sig af. Men nej, intet var normalt og naturligt den søndag. Manden blev liggende i vandpytten og afslørede, hvilket formidabelt ordforråd han havde af de ord, som kun findes i en snusket udgave af en slangordbog.

Her skal det endog indskydes, at jeg i mandens fald overværede min anden verdensrekord den dag: "Længdekast-med-attachemappe". Jeg tror, at den nye rekord blev på omkring tolv meter.

En munter rekord

Nu måtte der en konklusion til. Tre stationer og tre vanvittige episoder - endnu en rekord. Da jeg på et tidspunkt i min optagelse har lært, at man ikke må grine af folk, der kommer til skade, forsøgte jeg, det bedste jeg havde lært at tilbageholde min skraldende latter. Ikke bare over mandens uheld, men over hele hjemturen. Men bedst, som jeg havde fået kontrol over mig selv, indtraf den sidste af eftermiddagens i alt fire mærkværdige seancer.

Og en sang til slut

En nydelig dame begyndte at synge. Midt på jernbaneplassen stod hun helt uopfordret og sang nye dansesange, som var hun til koncert. Folk stoppede og kiggede i starten på hende, men sidenhen på mig - på grund af mit grinflip, der efterhånden havde nået uanede højder over alle disse groteske situationer. Med tårerne trillende ned af kinderne låste jeg min jernhæst op og red det sidste stykke vej hjem til mit fredelige Brønshøj - langt fra DSB's forsinkede togtider, men med en herlig fornemmelse af fortællelyst stritende i maven. Bare det snart var Store

Med denne beretning forlod vi 1995 og gik ind i året 1996, hvor København var udnævnt til europæisk kulturby. For mig blev det også året, hvor der skete afgørende ting i mit arbejdsliv.

Forfatteren og historieformidleren Palle Lauring udtrykte sig engang således: *”Vil man undvære historien, er man stillet som de ulykkelige, der får et slag i hovedet og mister hukommelsen.”*

Det ville jeg personligt synes være ganske forfærdeligt. Undvære historien – ikke alene denne, men i al almindelighed – vil jeg ikke, så det er derfor, jeg sidder her og klimprer på tastaturet.

Gaius Petronius’ ord kan genkendes

Vi er henne i april måned 1996. Så skal vi til det igen: Ny struktur i organisationen, og denne gang blev det en stor ændring for mig. Der skete et generationsskifte på flere poster.

Fruen havde klogelig nok forberedt mig på, der kunne ske en ændring i mit arbejdsliv. Jeg havde i lang tid i forvejen sat mig på en fridag for at hjælpe en god ven med en kørselsopgave, inden jeg kendte dagen for afsløringen af offentliggørelsen af den nye struktur.

Jens-Erik Corvinius

Claus Hansen fra regionsledelsen havde forsøgt at ringe til mig flere gange den dag, fortalte min datter, Maria, da jeg trådte ind ad døren i mit hjem. Husk på, vi havde ikke mobiltelefoner dengang, så det var ikke lige til at få kontakt med én. ”Hvad nu?” tænkte jeg, da Maria fortalte om disse opringninger. I samme øjeblik ringede Jens-Erik Corvinus, min direktør. En kort samtale og i al hast kørte jeg ind til Jarmers Plads, hvor han på sit kontor lagde en skitse foran mig og kort orienterede mig om ændringerne inden det store fællesmøde. Det fremgik klart, at de kommende ledere i alle niveauer skulle være yngre, og som et trøstende ord sagde han: ”*Det gælder også for mig.*” Han blev nu på sin post. Løbet var kørt. I min dagbog har jeg nævnt adskillige lidelsesfæller. Min tid som gruppeleder sluttede efter 15 år. Det var et job, der passede rigtig godt til mit temperament og ambitioner. Som tidligere nævnt havde jeg i hvert fald to gange sagt nej til job, der muligvis kunne havde løftet mig i hierarkiet. Jeg var på min rigtige plads som leder af en mindre gruppe. Nogle vil mene, det var som at være ”en lus mellem to negle”. Ja, det kunne det også være, men jeg var på bølgelængde med mine kolleger og kunne lide arbejdet. Samtidig havde man en let vej til ledere på et højere niveau. Det skal da ingen hemmelighed være, at jeg var meget skuffet. Efter egen opfattelse havde jeg lagt et stort, entusiastisk og loyalt arbejde i mit job for Realkredit Danmark.

Efter fællesmødet tog jeg en snak med min nærmeste chef, Morten Storm Jensen. Jeg måtte reagere, da det kom som ”et lyn fra en klar himmel”. Der havde ikke været en eneste antydning om, at mit job var i fare. Samtalen kunne kun være – og blev – en slags ”hælden vand ud ad ørene”.

Næste dag skulle jeg sammen med min direktør Jens-Erik Corvinus til vurderingsmand Kaj Kjølbys afskedsmiddag på Center Syd. Kjølby var en vellidt person af os alle, så han skulle ikke mærke en dårlig stemning; men have en god sidste dag i firmaet. Jeg skulle ikke ødelægge noget, så jeg ”holdt gode miner til slet spil” over for Corvinus. Vi talte venligt til hinanden, hvor vi aftalte et møde et par dage efter. Jeg kunne dér tage diskussionen med ham. Det skyldte jeg mig selv; men løbet var – som tidligere nævnt – kørt. Få dage efter havde jeg en lang og god samtale med Corvinus, og vi skiltes i god forståelse. Jeg havde et lille håb om, at ”returnere” til souschef i en gruppe; men endnu en skuffelse måtte jeg bide i mig, da de valgte en ung kvinde til den post. Vedkommende kendte jeg

godt og havde arbejdet fint sammen med i nogle år. Hun kendte min indstilling, så hendes spørgsmål til den nye gruppeleder, Henrik Nygaard, var: *"Hvad mon Niels Ebbe siger?"*

Jeg er ikke typen, der lader tingene passere usagt, så derfor tog jeg en snak med Henrik Nygaard, der havde meget svært ved at forklare, hvorfor jeg var fravalgt. Claus Hansen fra regionsledelsen forklarede mig, *"de troede ikke, jeg var så ivrig efter posten."* Vrøvl! De havde ikke engang ulejliget sig med at spørge mig. Jeg syntes, det hele foregik lidt fordækt. I min dagbog har jeg konkluderet, *"de (RD) har tænkt, de 50-årige ved vi, hvor er, de er trofaste og bliver, hvorimod de unge rejser, hvis de ikke er chefer, når de fylder 30 år. Tilfredse medarbejdere hører vel også med til den kørende kvalitetsproces?"* Det var lånesager, jeg interesserede mig for. Det fik jeg stadig lov til at arbejde med, og så ville jeg se tiden an, da alternativet kunne være at lave indfrielse på Center Syd. Den tanke var ikke rar. Af erfaring vidste jeg, at nye ændringer ville komme igen. Det hører nemlig aldrig op. Jævnfør Gaius Petronius' ord, som jeg har nævnt tidligere.

Vi havde medlemsforsikringen, der dækkede 1 års terminsydelse ved låntagers død. Nu blev det medarbejdernes tur. I midten af 1990'erne blev der etableret en gruppelivsforsikring for os ansatte, hvor der blev udbetalt en forsikringssum ved dødsfald. Fra det fyldte 60. år blev summen gradvis nedsat hvert år, for helt at bortfalde i den måned vedkommende fyldte 67. år. Forsikringen omfattede også en børne- og ægtefælledækning. Efterlod et gruppemedlem børn under 21 år, blev der udbetalt 30.000 kr. pr. barn. Afgik et gruppemedlems ægtefælle, blev der også udbetalt en sum indtil gruppemedlemmet fyldte 45 år.

Der skete også en ændring på det fysiske plan. Det var besluttet, at pladsen foran bygningen skulle renoveres. Det betød blandt andet et farvel til bronzeskulpturen af fiskeørnen med en gedde i klørerne, som i 35 år havde stået foran bygningen. Skulpturen blev afsløret ved Østifternes Kreditforenings 110-års fødselsdag den 6. december 1961. Først var der planer om at placere fiskeørnen ved statsministerens bolig på Marienborg. En plan der gik i vasken. Den blev derfor midlertidigt placeret på Slotsholmsgade 12. I dag står den i Skulpturparken omkring KunstCentret Silkeborg Bad.

På pladsen blev der lagt tunge fliser af Iddefjordsgranit og sat ”plinte” i form af lange granitsten. De er blevet meget populære for skatere. Pladsen har efterhånden fået ry i det internationale skatermiljø, der er så stærkt, at pladsen har inspireret den amerikanske skoproducent Vans til at producere en særlig sko med navnet ”Jarmers”.

Pladsen med naturstensplinte, der er blevet populære hos skatere

JARMERS PLADS indhugget i granitten

Der blev plantet en lille lund af 35 platantræer, som blev blødt belyst for at skabe en poetisk stemning. Ved indgangen blev der opført et lille cylinderformet tårn i kobber med en svingdør, der sluser den besøgende ind i vestibulen. Lige den detalje faldt ikke lige i min smag, om end det er den verdensberømte Henning Larsens Tegnastue, der står bag. Hurtigt blev det kaldt ”Ishuset” på grund af dets form. I den nye reception sad Käthe Schjerbeck, der altid smilende og venligt bød gæster og kolleger velkommen.

Käthe Schjerbeck

En ny trappe, der ligesom svæver lidt, fører ned til H. C. Andersens Boulevard. Og i stedet for et almindeligt blå vejskilt, er ”JARMERS PLADS” hugget ind i kanten på den sidste granitsten ud mod gaden.

Allerede et par måneder efter arbejdet var færdigt, blev pladsen præmieret af Foreningen Til Hovedstadens Forskønnelse med et diplom, hvor der står, *”det gives for ”et helstøbt pladsanlæg”. I et diffust og uafklaret byrum er der sket en nutidig og moderne pladsfornyelse. Pladsen er smukt proportioneret og elegant i sin håndværksmæssige udførelse. Den er tilmed projekteret for alle døgnets timer ved den smukke indarbejdning af belysningen som en integreret del af pladsens arkitektoniske udtryk.”* I Henrik Sten Møllers anmeldelse i Politiken på indvielsesdagen den 9. oktober 1997 lød overskriften, *”en plads af vor tid – Jarmers Plads er blevet en visuel helhed. Og samme dag skrev Berlingske, ingen jammer – pladsen udtrykker tidens æstetiske formsprog.”*

Arkitekterne Erik Brandt Dam, Søren Hell Hansen, Henrik Hansted Jensen og Nils Holcher har ramt plet med denne renovering. Flere priser fulgte. I 1998 modtog man ”Anlægsprisen” af landsforeningen af Danske Anlægsgartnere og fra Danske Arkitekters Landsforbund ”Æreskalajdoskopet”.

På kontoret blev en ny lånetype introduceret. Efter en forsøgsperiode til udvalgte store erhvervs kunder lød startskuddet den 7. oktober 1996 for FlexLån™ til både boligejere, landbrug og erhvervslivet. Lånet var inkonvertiblet.

Realkredit Danmark benyttede navnet FlexLån som varemærke og arbejdede på at få det registreret. Det er forklaringen på det lille ™ (trade mark). Skrevet således Flexlån™.

Lånet blev en succes fra starten, og er det stadig. Året efter søgte man om at få eneretten til varemærket, således at Realkredit Danmark ville være de eneste på markedet, der måtte kalde rentetilpasningslånet for FlexLån™. Endelig i begyndelsen af 1998 fik vi patent på varemærket, og Realkredit Danmark kunne nu erstatte det lille ophøjede ™ med et ®. Herefter var den korrekte skrivemåde: FlexLån®.

Patentdirektoratet lagde især vægt på tre ting:

- Realkredit Danmark har gjort en stor markeds mæssig indsats for at indarbejde navnet
- FlexLån[®] dominerer markedet for rentetilpasningslån
- Andre realkreditinstitutter kalder den tilsvarende type lån noget andet, f.eks. tilpasningslån

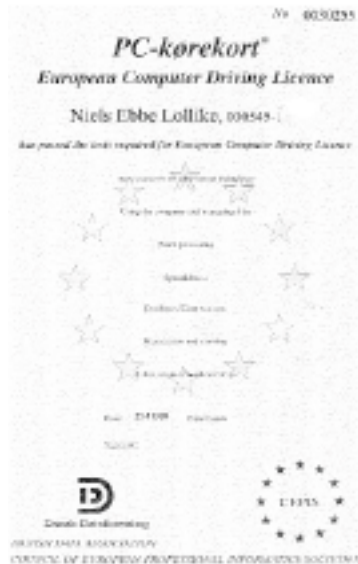
Vi kom på kursus for at lære produktet rigtigt at kende. Lånet var bygget op på en helt anden måde end de traditionelle realkreditlån. Der kunne vælges en 100% refinasiering fra 1 til 10 år benævnt F1, F2, F3 og således op til F10 – dog ikke alle muligheder lige fra starten – eller en 10, 20 eller 33,3% årlig refinasiering benævnt P10, P20 og P33,3.

Lars Rohde

Da vores administrerende direktør Kjeld Jørgensen gik på pension, fik han æren som fadder til FlexLån[®]. Reelt var det vores viceadministrerende direktør Lars Rohde, der blev ansat som Fondsdirektør i RD i 1989, der udviklede lånet. Han blev senere direktør for ATP. I dag er han Nationalbankdirektør.

I marts 1998 fik alle medarbejdere hjemmecomputere og farveprintere via Realkredit Danmark, hvor man så havde forpligtet sig til inden for tre år at bestå prøven til et PC-kørekort, hvis man ønskede at overtage anlægget til en meget favorabel pris. Det ville jeg gerne. I januar 2000 overtog jeg computer og printer for 500 kr.

Prøven til ”kørekortet” bestod af syv moduler. Undervisningen foregik på Niels Brock i nogle af deres lokaler på Nørrebro. Her var jeg til min første time den 1. september. Her var man sammen med mennesker fra andre erhverv, så det var et blandet selskab, der mødtes. Prøverne til PC-kørekortet lå ikke sådan lige til højrebenet for mig. *”Ikke alt for svært; men heller ikke helt nemt”* kunne man læse i februarnummeret af ”Reflex”. Jeg var på det tidspunkt dog lidt fortrolig med PC’en, så det var mere det teoretiske, der kunne volde besvær. Ifølge bladet tager hver modul 30 lektioner á 45 minutter. Så mange timer er brugt for at erhverve både kort og computer. Man skulle heller ikke regne med at bestå prøven første gang – det levede jeg fuldt op til, så det blev til flere ekstra timer for mig. Det er ingen hemmelighed. Men som I kan se, lykkedes det en dag at erhverve kortet. Glad var jeg, da jeg den 1. juli 1999 fik brev om, at PC-kørekortet var i hus. Jeg lærte virkelig meget, som jeg stadig bruger her i dagligdagen som pensionist – Word, Access og Excel og selvfølgelig nettet.

En kollega i IT-sekretariatet, Jim Hansen, gik på et ”turbo-kursus” og tog kørekortet på seks dage. Det var der vist ingen andre i Realkredit Danmark, der kunne hamle op med. Nu havde han nok et lille forspring for os andre, da hans

daglige arbejde var i sikkerhedsadministrationen, hvor han kendte til teknikken og PC'ens opbygning m.m.

En ny fusion. I slutningen af 1990'erne indledte Realkredit Danmark et samarbejde med BG Bank, der var Danmarks tredje største bank. I foråret 1998 førte det til etableringen af det fællesjede realkreditselskab, BG Kredit.

Det var ved den lejlighed en af de kendeste og populære personer i Realkredit Danmark, Steen Becker, skiftede sit kontorchef-job i erhvervsafdelingen ud med et nyt job som markedschef i BG Kredit. En fusion nærmede sig. I mange år havde det ellers lydt, vi stod os bedst alene.

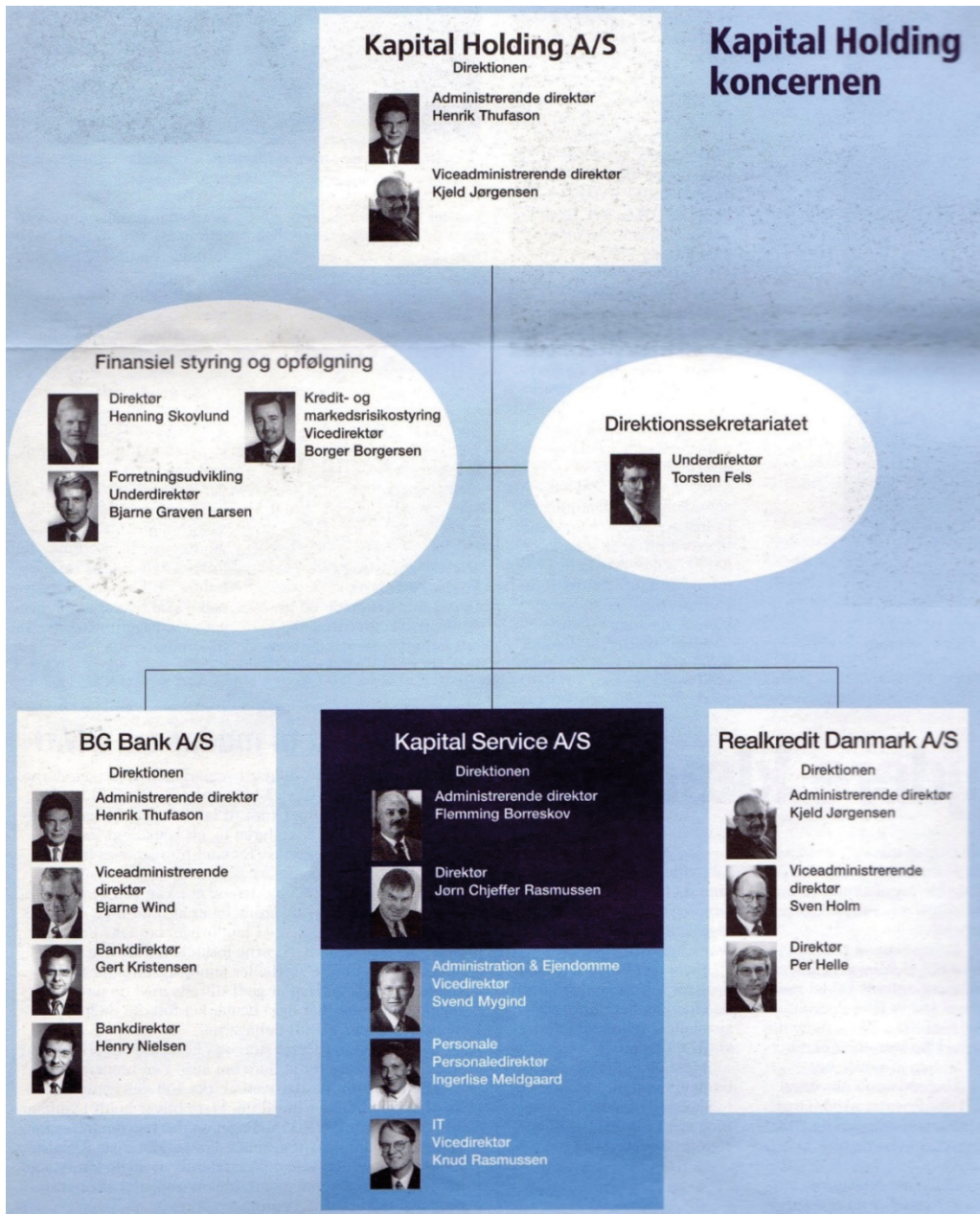
Per Helle

Inden var der blevet afholdt fem ekstraordinære møder, hvor direktionen mødte personalet for at besvare spørgsmål. Vi medarbejdere ville gerne høre om rationaliseringer og afskedigelser. Var jobbet i fare? Vores direktør Per Helle udtalte: *"Så længe man er veluddannet og fagligt godt rustet, kan man være rolig. Og samarbejdet er perspektivrigt for Realkredit Danmarks veluddannede medarbejdere. Nu er der 7.000 arbejdspladser at søge i koncernen."* Således opløftet gik vi hjem.

Længe gik der ikke før Realkredit Danmark og BG Bank fusionerede ved to ekstraordinære generalforsamlinger den 29. oktober. Realkredit Danmark holdt sin i Cirkusbygningen. BG Bank i KB Hallen. Man fortsatte som to selvstændige virksomheder i eget navn; men ejet af det nyetablerede holdingselskab Ka-

pital Holding A/S. Med Realkredit Danmarks formand Jørgen Nue Møller som formand og BG Banks direktør Henrik Thufason som administrerende direktør i holdingselskabet, hvor desuden også Kjeld Jørgensen havde sæde som viceadministrerende direktør. En nyskabelse var Kapital Service A/S med Flemming Borreskov som administrerende direktør.

Kapital Services fornemmeste opgave var at tilbyde de to søskendeselskaber de bedste og mest omkostningsbevidste serviceydelser inden for personale og uddannelse, administration og ejendomme og IT.

Den nye organisation

Jeg har, som nævnt, aldrig lagt skjul på, at jeg ville være på Jarmers Plads. Derfor kom der nu et dilemma for mig, da det i foråret 1998 blev besluttet, at hele Region Øst – herunder kreditkontoret – skulle flytte ud på Center Syd på Avedøre Holme. Marketingafdelingen skulle den anden vej til Jarmers Plads for at være tættere på Salg og Markedsafdelingen.

Faktisk fik jeg tilbudt at blive på Jarmers Plads, da der blev oprettet en lille gruppe til betjening af erhvervskunder i 1. distrikt hos Mogens Daugaard. Jobbet havde været opslået en tid, uden at nogle havde søgt det. Det i sig selv fortalte mig lidt. Jeg drøftede sagen med min daværende chef René Johnsson og Daugaard, som jeg havde arbejdet for tidligere – intet problem i det. Efter et døgn betænkningstid valgte jeg at takke nej, da jeg følte mit nuværende job med erhvervsager i kreditkontoret var lige så spændende. Daugaard sagde, jeg var en mand af principper. Han havde aldrig glemt, jeg et par år tidligere havde takket nej til at blive hans souschef.

Daugaard mente, jeg måske tog en forkert beslutning, men accepterede den, og vi skiltes i bedste forståelse. Desuden troede han, erhverv blev decentraliseret igen. Det fik han ret i. Et halvt år efter sad jeg som erhvervsmedarbejder i 1. distrikt hos Daugaard. Mere om det senere.

Avedøre Holme er et 475 hektar stort inddæmmet område fra 1960'erne, og alle vejnavnene ender på "Holmen". Center Syd ligger på hovedgaden: Stamholmen. En dag efter arbejdstid tog jeg mig tid til at køre området igennem for lige at kende det og se, hvor jeg var havnet. Der ligger mange gode virksomheder; men jeg syntes dog, vi var lidt som i eventyret om den grimme ælling, der blev til en smuk svane i det selskab omgivet af industrivirksomheder uden dog at være prangende.

Udviklingsplanen for området holdt ikke, og huset stod tomt i årevis. Samtidig fik Bøje Nielsen økonomiske problemer, og han blev erklæret konkurs i december 1982. Tiden har siden vist, at alt ikke gik til på rette vis. Der var brodne kar involveret. Kreditforeningen overtog huset efter konkursen.

Lad mig lige tilføje et par enkelte anekdoter om 1970'ernes store byggekonge,

Bøje Nielsen, der sammen med sin kompagnon, Axel Juhl-Jørgensen, ejede Dansk Totalentreprise A/S.

Bøje Nielsen var en kontroversiel person. Han blev landskendt for sit temperament, der medførte sigtelser for ulovlig våbenbesiddelse, overfald på politifolk og journalister og mere end 200 fartovertrædelser. Rygtet vil vide, at han i sin bil på Sydmotorvejen kørte fra politiets helikopter.

Han var til utallige møder på Jarmers Plads med direktionen. Jeg har flere gange set, han parkerede sin Rolls-Royce foran bygningen.

Det var Bonnis, der havde flest møder med ham. Bøje Nielsen har også hentet Bonnis i hans hjem i Frederikssund med sin helikopter, hvis de skulle til et vigtigt møde. Én gang har Bonnis måttet sige nej til et Bøje Nielsen-forslag. Det var, da Bøje i sine velmagtsdage foreslog, der blev lavet en helikopterlandingsplads på taget af Jarmers Plads. Så langt rakte kundeplejen trods alt ikke. Det fortælles også, da Bøje Nielsen engang fik vendt sin overfrakke på hovedet i garderoben, raslede patronerne ud af lommerne. Han havde ofte sin store køter – undskyld hundevenner, det hedder hund – med til møderne.

Det var i hvert fald en helt anden stil, når en af Danmarks største skuespillere, den folkekære Ove Sprogøe, stille og roligt kom cyklende med sin mappe på baggebæreren ind til Jarmers Plads til møde i Kreditforeningens Danmarks Fond. Fonden blev oprettet omkring 1980 med det formål at støtte initiativer inden for forskning og kultur. Desuden kunne fonden yde støtte i tilfælde, hvor den kunne være med til at løse en samfundsgavnlig opgave med tilknytning til kreditforeningens virke. Derudover kunne der ydes støtte til medlemmer af Kreditforening Danmark, hvis de uforskyldt var kommet i økonomiske vanskeligheder.

Under konkursbehandlingen af Bøje Niensens bo var det faktisk lidt pudsigt at se Allan Bonnis ledsage Bøje Nielsen i retten. Men hvem kendte hans økonomi og projekter bedre end Bonnis? Da bobehandlingen var slut, viste det sig, at Bøje Nielsen ikke var insolvent. Han modtog en check på ca. 90 mio. kr.; men da var han en syg og nedbrudt mand. Samme dag som hans advokat, Christian Harlang, indbragte sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol døde Bøje Nielsen. Det var den 21. maj 2007.

Center Syd, Stamholmen 157 på Avedøre Holme

"Ejendommen er sund, men hjerteløst grim og ucharmerende," sagde vores bestyrelsesformand Jørgen Nue Møller til vores personaleblad med det nye navn "Refleks" om Center Syd i 1996. Derfor blev en større restaurering sat i gang, der varede ca. to år. Huset blev delt op i fire sektioner med hver deres kraftige domicilindgange. Desuden havde man beklædt facaderne med glas, der gav huset en karakter af lethed. Der blev indrettet spisestuer på husets øverste 8. etage med en fantastisk udsigt. *Hadehuset er blevet en succes*, lød overskriften i Politiken fra deres arkitekturskribent Henrik Sten Møller. Da huset stod færdigt i 1982, var det landets største, bygget på rekordtid med Bøje Nielsen som bygherre. Huset er på 70.000 m², 340 meter langt og altangangarealet er på hele fem kilometer. Arkitekten i 1982 står hen i det uvisse. Restaureringen i 1996-98 stod DesignGroup – Hermansen, Giese og Jørgensen for. Huset blev geninviet den 18. august 1998, hvor der var lagkage til kaffen. Desuden "fejrede" jeg dagen med overarbejde. En ny konverteringsbølge var måske på vej.

Det var således mit eget valg at forlade Jarmers Plads og tage med Region Øst

ud til Center Syd. I mit ansættelsesbrev fra 1970 stod, at mit arbejdssted var i København, men det var besluttet, at Center Syd hørte med til hovedsædet i København, så den klausul kunne jeg ikke bruge.

Nu skal man aldrig afsløre sine kodeord til sin computer; men nu her mere end 20 år efter, hvor de er uaktuelle, vil jeg dog fortælle, hvilket jeg brugte til min flytning til Center Syd. Kodeordet skulle skiftes jævnligt, og det sidste jeg havde på Jarmers Plads var: jarmer 28, hvor 28 hentydede til mine foreløbige 28 år på den adresse. Mit første på den nye arbejdsadresse var: jammer 1. Nej, ingen skrivefejl. Jeg mente: jammer.

Onsdag den 1. juli 1998 var dagen, hvor jeg skulle begynde derude. Det var præcis 28 år siden, jeg trådte ind ad døren på Jarmers Plads. Da flyttefolkene ikke ville have os til at løbe i vejen, skulle vi møde senere den dag. Det benyttede jeg mig af, ved at tage ind på Jarmers Plads og ønske Lene Staunsager tillykke med sit 25-års jubilæum.

Dagen efter måtte jeg melde mig syg et par dage, og jeg understreger, at det absolut INTET havde med flytningen at gøre. Det var en ren tilfældighed. Siden havde jeg ikke en eneste sygedag frem til min fratrædelse 11½ år senere med undtagelse af en enkelt dag i april måned 2010. I sygedagene sov jeg ikke hele tiden. Jeg nåede lige at læse et par bøger. Peter Seeberg: ”Halvdelen af natten”, Martha Christensen: ”Dansen om Regitze” og den tidligere kirkeminister Carl Hermansens erindringer: ”Så mangen en vinter”, der udkom, det år jeg blev ansat i kreditforeningen. Det var også i de dage brdr. Laudrup meddelte, de stoppede på fodboldlandsholdet efter nederlaget til Brasilien ved VM. De blev begge udtaget til FIFAs verdenshold.

Jeg nåede kun tilbage på jobbet et par dage i juli, førend sommerferien stod for døren, der bl.a. gik til Hindsgavl Slot i nogle dage. Den 3. august satte jeg mig tilrette på en god plads med ”ryggen mod muren”, som jeg godt kan lide med overblik over hele kontoret og udsigt til Amagermotorvejen, der løber forbi Center Syd.

Mit job bestod nu af bevilling af lån, gældsovertagelse, sagsbehandling af specielle sager f.eks. bygning på lejet grund og udbetaling af lån. Bygning på lejet

grund var ikke hurtige sager og krævede mange dokumenter. Bygninger kunne være beliggende på havnearealer, alle bygninger på Dyrehavsbakken lå på lejet grund, flere områder med privatboliger i Københavns Kommune er også beliggende på lejet grund.

Udbetaling af lån var jo sidste skanse for, at alle forbehold var opfyldt, inden pengene blev overført til debitor. Det var de heldigvis de fleste gange, og lånet kunne udbetales. Men der var altså også sager, hvor kunden/låneformidler var lidt hurtigt til at anmode om udbetaling, inden alle krav var opfyldt. Det gav anledning til mange telefonsamtaler med kunden eller låneformidler. I den situation var det nemmest at tale med låneformidleren, der var professionel, og havde mere forståelse for vores krav.

Torben Krogh Hansen

Der var nok at se til; men vi gav os da også tid til lidt fornøjelse. En god sommerdag i august fandt nogle af os på, vi skulle spise ål på Gershøj Kro om aftenen. Min gode kollega Torben Krogh Hansen havde sin sejlbåd liggende i Marbæk Havn ved Frederikssund og foreslog, vi sejlede derfra til Gershøj. God idé og smukt ned gennem Roskilde Fjord. Ingen tvivl om det. Men ikke lige mig, da jeg ikke kan være på en båd, så jeg valgte at tage bilen og møde mine kolleger på havnen.

Jeg var i god tid på havnen og nød den smukke udsigt over fjorden med Bogenæshalvøen mod syd og Selsø Slot mod nord. Snart dukkede Torbens sejlbåd op

derude og med ombord var foruden ham selv Morten Andersen, Jørgen Asger Nielsen og Vagn Nielsen. Vi nød de gode ål og en fadøl. Kaffen tog vi i båden – det kunne jeg overtales til, når båden nu var tøjret – inden jeg tog bilen hjem, og kollegerne stak til søs for at være i havn, inden mørket sænkede sig.

Her har jeg modtaget Jørgen Asger Nielsen og Morten Andersen i Gershøj Havn - ”Skipperen” Torben Krogh og ”hans matros” Vagn Nielsen har endnu ikke forladt båden

Ja, nu var regionen endelig samlet og placeret på Center Syd. Så skulle man tro, der ville være arbejdsro i lang tid. Allerede i efteråret måtte vi endnu en gang sande Gaius Petronius’ ord om omorganisering. Min tidligere chef Mogens Daugaard i 1. distrikt fik så sandelig også ret – hurtigere end han nok selv regnede med, at erhverv ville blive decentraliseret igen. Det var det, han gættede på og sagde til mig i vores samtale tidligere på året. 12 personer i erhvervsafdelingen skulle flytte ud på distriktskontorerne. I begyndelsen af december måned blev jeg kaldt til samtale hos Claus Hansen og Lise Lotte Panduro. De ville

gerne høre om mine tanker og ønsker. De spurgte mig, hvordan jeg havde det med distriktscheferne i henholdsvis København, Lyngby og Taastrup. Helt fint. Her var tale om Mogens Daugaard, Martin Ebbesen og Niels Jørgen Jørgensen. Ledelsen skulle selvfølgelig få kabalen til at gå op på bedste og nemmeste vis, hvor alle kunne være tilfredse. Derfor dette spørgsmål, om jeg var åben over for disse kontorer.

Jeg var mere end nogensinde bevidst om den klausul, der var i min ansættelse om, at jeg ikke kunne flyttes fra Jarmers Plads – og siden 1984 Center Syd – mod min vilje. Nu skulle klausulen måske i brug? Claus og Lise Lotte var godt forberedt. Som det første i samtalen nævnte de lige præcis klausulen. Jeg må erkende, jeg både blev lidt overrasket og glad, for så skulle vi ikke diskutere det. Var det klogt at sige nej, hvis det kom dertil? Lyngby eller Taastrup var dog ikke verdens ende.

Der blev arbejdet hurtigt, for allerede få dage efter noterede jeg i min dagbog: Dagens hit! Og hittet var, at jeg sammen med Lise Christiansen igen rykkede ind til Jarmers Plads hos Daugaard i 1. distrikt. (Københavnkontoret). Desuden kom Ove Borg Jørgensen fra Lyngbykontoret. Min sidste dag på Center Syd var den 7. januar 1999. Fraregnet et par sygedage, ferie og weekender blev det til i alt 108 arbejdsdage derude.

Lise Christiansen

Fredag den 8. januar – Elvis' 64-års fødselsdag – begyndte jeg igen på Jarmers Plads. Kontoret var stadig placeret i sidebygningen ud mod Ørstedsparken. Nu var det tredje gang, jeg kom dertil og placeret på samme plads, som første gang jeg rykkede derned i Hauerbergs gruppe i 1976. Mit korte ophold på Cen-

ter Syd gjorde, at mine to skabe i parterre stadig var ledige, så dem fik jeg igen. Det var jo næsten som om, jeg ikke havde været væk. Der var et lille aber dabei ved det. Jeg kom ikke i erhvervsgruppen. Det gjorde min kollega Lise Christiansen til gengæld; men da hun helst ville arbejde med landbrug, var Jarmers Plads ikke det mest oplagte sted. Som tidligere fortalt, takkede jeg nej til jobbet i gruppen, da jeg fik det tilbudt tidligere på året. Jeg valgte da at følge min daværende gruppe til Center Syd. Nu var jeg allerede tilbage på Jarmers Plads. Det var jeg svært tilfreds med, så måtte jeg lige se, hvad der bød sig. Daugaard gav mig sin organisationsplan med hjem til orientering, hvor der var 3-4 jobmuligheder at vælge imellem.

Sagsbehandlingen var opdelt i flere sektioner, tinglysning, gældsovertagelse, indfrielse m.m. Jeg valgte at gå ind i tinglysningsgruppen. Det var blevet mig lovet, jeg ville blive den første, der kom i erhvervsgruppen, når der blev en stilling ledig. Efter næsten 30 års erfaring med ustandselige omstruktureringer, tog jeg det ret afslappet og tænkte, der nok snart ville ske noget.

John Syhler

I gruppen sad bl.a. Lennart Sodemann, som jeg havde et rigtig godt samarbejde med. Han var tidligere Danske Bank-mand. I øvrigt var der kommet flere Danske Bank-folk til distriktet. Foruden Sodemann kan jeg nævne John Syhler, Irene Møller og Birthe Bennow. John Syhler stammer fra Lolland, så vi fik hurtigt en god snak om Sydhavsøerne. Han er altid god for en sjov bemærkning og ynder at sige: *"Jeg stammer fra Centrallolland."*

Realkredit Danmark var blevet lidt berømmet, da de i slutningen af 1990'erne

ansatte et større antal ældre medarbejdere, der var blevet siet fra i bankverdenen.

Et nyt tiltag i arbejdet var, vi kunne tilbyde vores kunder at tinglyse deres realkreditlån. Med det fulgte der mange tinglysningsmøder på kontoret med mange forskellige typer af mennesker. Det er en af de arbejdsopgaver, hvor jeg har følt mig mest stresset, når kunden dukkede op til en aftalt tid, hvor alt så skulle være parat til underskrift. For de tidligere bankfolk var det en vane fra deres tid i banken. Nu havde jeg selv valgt den gruppe, så dette måtte jeg lære. Jeg havde et par gode lærermestre i Irene Møller og Lennart Sodemann.

Ledelsen i Realkredit Danmark besluttede i løbet af vinteren, at vi fra den 1. marts 1999 skulle have udvidet tilgængelighed fra man- til torsdag, hvor man så kunne vælge den dag, der passede én bedst. Sammen med ni kolleger sad jeg tirsdag aften til kl. 19¹⁵. Senere på året blev det ændret til en fast lang torsdag til kl. 18⁰⁰ for alle. Det fik konsekvenser for vores badminton, da vi (Realkredit Danmark) altid havde spillet om torsdagen kl. 16⁰⁰ i Hermeshallen, Steenwinkelsvej 19 på Frederiksberg. At det nu skulle være torsdag hang lidt sammen med vores nye venner i BG Bank, hvor der traditionelt altid havde været torsdagsåbent. Mogens Daugaard var ubøjelig i vores ønske om, at vi badmintonspillere kunne fortsætte tirsdagen som vores lange dag på kontoret. Løsningen og konsekvensen blev, at vi flyttede badminton til om tirsdagen.

Realkredit Danmarks nye kompas

I september 1999 gik idégrundlaget fra 1993 på pension og et nyt blev lanceret under overskriften: Realkredit Danmarks nye kompas.

Realkredit Danmark havde en klar ambition, som direktionen udtrykte med følgende ord i "Danmark Rundt" i oktober 1999, "*vi vil sætte standarden på realkreditmarkedet og være kundens foretrukne partner, når det drejer sig om fast ejendom*".

Realkredit Danmarks nye kompas

Realkredit Danmarks nye idégrundlag består faktisk af flere dele:

- RD's ambition, som er målet for fremtiden.
- Selve idégrundlaget, som beskriver det, RD vil hjælpe kunderne med.
- Fem værdier, som virksomhedens holdning og adfærd skal baseres på.

Tilsammen udgør de tre dele RD's kompas for fremtiden. De vil være fundamentet for udviklingen i dag og flere år frem i tiden.

Ambition

Vi vil sætte standarden på realkreditmarkedet og være kundens foretrukne partner, når det drejer sig om fast ejendom.

Idégrundlag

Realkredit Danmarks kerneydelse er finansiering med realkreditlån baseret på udstedelse af obligationer.

Vi vil gøre det sikkert og nemt at købe, eje og sælge fast ejendom. Dette vil vi opnå igennem:

- kvalitetsrådgivning, som hjælper kunden med at træffe gode beslutninger
- udvikling og formidling af produkter og serviceydelser, som passer til den enkelte kunde og den faste ejendom

Realkredit Danmark leverer produkter og serviceydelser fra egne kontorer samt gennem datterselskaber og samarbejdspartnere.

Værdier

I øjenhøjde. Fordi vi respekterer vores kunder og vil have deres tillid.

Gode mursten. Fordi huset er rammen om vores tilværelse.

Samspil og modspil. Fordi den enkelte skal tage ansvar for, at vi i fællesskab udvikler virksomheden.

Fornøjelse. Fordi vi vil gøre en forskel og vælge selv.

Sund forretning. Fordi vi vil sikre en økonomisk solid virksomhed.

Ved fusionen med Danske Bank året efter betød det i praksis, at vi indgik i koncernens fem kerneværdier. Der blev nedsat en styregruppe med Hanne Sten-toft Arp i spidsen, der havde det overordnede ansvar for implementeringen af koncernens kerneværdier i Realkredit Danmark. De kunne nemt huskes ved at tænke **KVOTE**, der stod for:

Kompetent, Værdiskabende, Ordentlig, Tilgængelig, Engageret

Nu her i bagklogskabens ulideligt klare lys, synes jeg ikke, banken har levet helt op til værdierne. I hvert fald ikke det ene ord: Ordentlig. Henset til de skandaler, der har ramt Danske Bank 2010'erne.

Den 28. oktober 1999 gik vores direktør og tidligere EDB-chef Per Helle på pension med stor afskedsreception. Samme dag blev åbningsbilledet på skærmen ændret fra Realkredit Danmark til Kapital Holding A/S. Det var pudsigt; men det havde dog nu ikke noget med hinanden at gøre. Det var bare de nye tider.

Afløser for Per Helle i direktionen blev Bent Fjord, der havde været ansat i Realkredit Danmark siden 1. september 1997 som direktør for Almen og Privat Boligudlejning.

På direktiongangen skete der endnu et skift. Den selvsikre og bramfrie Henrik Thufason forlod Kapital Holding A/S i november 1999 på grund af manglende opbakning fra bestyrelsen. *"Jeg kan enten forandre mig. Eller også må andre tage konsekvensen af det,"* sagde Thufason. Selskabet var blevet offentligt ydmyget i sit forsøg på at købe Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk. FIH forpurrede opkøbsforsøget ved at søge alternativer for at undgå at komme under Henrik Thufasons ledelse. Ved det næste bestyrelsesmøde i november måned valgte Thufason at sige sin stilling op. Det hørte jeg i Parken under kampen mellem FCK og Brøndby, der i øvrigt endte 1-1. Kjeld Jørgensen blev i første omgang konstitueret som ny koncernchef, samtidig med han varetog jobbet som administrerende direktør for Realkredit Danmark, indtil der var fundet en afløser. Det skete i begyndelsen af det nye år.

Det blev Sven Holm, der siden 1998 havde været viceadministrerende direktør. Som der stod i "Bonus", var det en stor mundfuld at efterfølge en populær chef som Kjeld Jørgensen; men det fik ikke Holm til at ændre ledelsesstil. For som han udtalte: *"Man skal ikke lave for meget om på sig selv, det kommer der aldrig noget godt ud af. Vi har hver især styrker og svagheder, som der kan arbejdes med. Kjeld Jørgensen er lidt mere "rund" i det, hvor jeg nok er mere kontant og direkte – men man bliver jo mildere med årene."*

De to har – om nogen – fulgtes op ad karrierestigen igennem mange år. De blev begge i slutningen af 1960'erne ansat i Ny jydsk Kjøbstad-Creditforening i Aarhus. Og en dag – det må ikke misforståes – kom "Aarhus-mafiaen" til Staden og overtog ledelsen af hele kreditforeningen.

Ikke alene århundredåret nærmede sig en afslutning, endnu vildere – også årtusindeåret. Vi var på vej til år 2000. Kunne EDB-systemerne klare det? Det var et emne, der optog alle over hele verden. Var der nogle, der turde flyve nytårsnat, hvis systemerne brød sammen? Alt forløb uden problemer, systemerne virkede også i år 2000.

2000

Det nye årtusinde

Det havde i nogle år været tradition, at personalet mødtes med direktionen i Spisesalen den første arbejdsdag i det nye år til et glas, og man ønskede hinanden et godt nytår. Den administrerende direktør holdt en lille tale om tingenes tilstand, der oftest gav anledning til gode forventninger. Det var en god og hyggelig tradition. Således opløftet gik man i gang med det nye år. Men mange dage inde i det nye år gik der ikke, før vi fik beskeden om nye personalereduktioner. Man skriver så smukt, *Organisationen skal slankes*. Det neutrale navn Kapital Holding A/S vil blive ændret til RealDanmark A/S. Det første var ikke så rart. Navneændringen var absolut bedre. Det var et navn, jeg kunne li'. Jeg er ikke sikker på, vores venner i BG Bank syntes det samme. Kapital Service A/S-navnet ville også forsvinde, og arbejdsopgaverne lægges ind i den øvrige organisation.

Kåret til bedste forside

Vores medarbejderblade "Refleks" og BG Banks "INDSIGT" var blevet slået sammen til et fælles koncernblad under navnet "Bonus", der klingede finansielt. "Medarbejderblad for Kapital Holding" stod der øverst på første nummer

Logo på bagsiden af
Bonus

i marts 2000. Bladet har været gået i trykken, og derfor har man ikke kunnet nå at ændre teksten. Fra næste nummer i maj stod der ”Medarbejderblad for Real-Danmark”, og man var også blevet klar med det nye logo på bagsiden.

Sidst på året kårede Dansk Personalbladsforening forsiden på det første nummer som årets bedste. Bladet fik dog ingen lang levetid. I alt udkom seks numre i 2000, hvilket skyldtes, at den 1. januar 2001 blev Realkredit Danmark A/S ved en ny fusion en del af Danske Bank-koncernen, og man besluttede, at de fire brands¹⁸ fik hvert deres personaleblad.

Datoen for fyringer var fastsat til onsdag den 7. juni. Dagen er officiel flagdag i anledning af Prins Joachims fødselsdag. Realkredit Danmark valgte ikke at flage den dag, da 80 kolleger mistede deres job. Det ramte desværre mange af de kolleger, jeg var ”vokset” op sammen med i KD/RD. Der herskede en utrolig trykket stemning på kontoret den og de følgende dage. ”*Vi har altid i sådanne situationer bestæbt os på at opføre os anstændigt,*” udtalte Sven Holm. Kreditforeningen tilbød hjælp til at komme videre på arbejdsmarkedet, blandt andet i form af tilbud om individuel konsulentbestand.

Mere var i vente. Senere på året kom så nyheden om den store fusion, som det så nydeligt hed, mellem Realkredit Danmark og Danske Bank. Det ville betyde fyringer endnu engang.

Ansatsnr.	Navn
KD70915	Anders Lollike
KD74333	Maria Lollike
KD40594	Niels Ebbe Lollike

18) Realkredit Danmark A/S, BG Bank A/S, Danske Bank A/S, Danica Pension.

Under al den forandring var min datter, Maria, blevet ansat som piccoline på Lyngby-kontoret den 25. april 2000 og gik derved i sin storebrors fodspor. Nu kunne man på skærmen konstatere tre gange Lollike som værende ansat i Realkredit Danmark. Anders og Maria dog ikke samtidig.

Maria Lollike

Maria blev godt modtaget af alle medarbejdere på kontoret med Martin Ebbesen i spidsen og souschef Jørn Blom Hansen og ikke mindst Annie Marie Hansen, der foruden kontorarbejdet også var ansvarlig for køkkenet. Desuden var de løst ansatte også under Annie Maries "vinger" i det daglige arbejde, og derved blev der lejlighed til mange gode samtaler. De havde et godt og tillidsfuldt samarbejde i den tid, Maria var i Lyngby.

Endnu en fusion. Efter sommerferien 2000 var der folkeafstemning, om Danmark skulle indføre euroen som valuta i stedet for den danske krone. Det var der ikke stemning for. 40,5% stemte ja, 46,1% stemte nej.

Søndag morgen den 1. oktober havde de håndboldinteresserede set Danmarks håndboldpiger vinde olympisk guld i Sydney med en sejr på 31-27 over Ungarn. Da jeg mødte på arbejde næste morgen, troede jeg selvfølgelig, vi skulle tale om kampen og "guldregn" til Danmark, da der var flere håndboldinteresserede på kontoret. Der blev sandelig også talt i smågrupper, men det var altså ikke om guldpigernes succes. "*Sæt dig ned,*" sagde Lennart Sodemann til mig. Vi sad over for hinanden. "*Realkredit Danmark har fusioneret med Danske Bank,*" var hans budskab. Hvilken overraskelse. Det kom som lyn fra en klar himmel.

Det var svært at koncentrere sig om dagens arbejde den mandag. Snakken gik jo på, hvad fremtiden ville bringe. Vi blev indkaldt til medarbejdermøde næste dag i Bella Centret, hvor Sven Holm og Bent Fjord redegjorde for fusionen. Da jeg kom hjem, skrev jeg i min dagbog: *"Hvor er du om et år?"*

Sven Holm

Ledelsen blev mødt med mange spørgsmål. En spurgte, hvor længe Realkredit Danmark ville beholde sit navn. Til det svarede Sven Holm: *"Det hedder Realkredit Danmark, indtil det ikke kan betale sig mere. Det er et stærkt varemærke, og så længe det virker, bruger vi det". "Der er ingen tvivl om, at Danske Bank i denne fusion er størst. Men RealDanmark har meget at byde på,"* fortsatte Kjeld Jørgensen. Det nye koncernblad "Bonus" havde efterfølgende artikler med overskrifter som, *"Koncern i Superligaen og Nøgtern modtagelse af fusionen."*

Her i skrivende stund, 20 år efter, er der stadig noget der hedder Realkredit Danmark, så det har vist sig at være stærkt og holdbart, om end medarbejderstaben er på et lavere niveau end i fordums tid.

I den sidste leder af Kjeld Jørgensen i "Bonus" fra december 2000 er overskriften *"Skiftetid,"* hvor han blandt andet skriver, *"siden fusionen blev offentliggjort 2. oktober har mange oplevet en tid, der har været mere turbulent end de foregående år. At sammenlægge to virksomheder af denne størrelse i det tempo, som vi annoncerede allerede på førstedagen, kræver stor vilje til forandringer"*

og et stort bidrag fra alle. Og længere nede i lederen, mange vil opleve, at sammenlægningen og omorganiseringen giver nye lærings- og karrieremuligheder, og vi får nye arbejdskolleger i en stor koncern.”

”Bonus” ophørte og hvert brand fik, som lige nævnt, sit eget blad fra 2001. Vores blad fik navnet ”Realkredit Danmark *nyt*”. De tre øvrige blade hed: ”BG Magasinet”, ”Danske Bank*nyt*” og ”*Nyt fra Danica Pension*”. Desuden så et nyt koncernblad dagens lys med det meget enkelte navn ”Danske Bank Koncern-*nyt*”.

Nr. 1 – februar 2001

Nr. 1 – marts 2001

Selvfølge udkom der en Fusionsavis i januar 2001 på 24 sider. ”Velkommen til fremtiden” var overskriften på Peter Straarups leder. I avisen beskrev flere

artikler de forskellige brands historie og nuværende struktur, hovedsædernes placering, meninger om fusionen m.m.

Der manglede kun, at generalforsamlingerne i Realkredit Danmark og Danske Bank i foråret 2001 godkendte fusionen, der så ville få virkning med 1. januar 2001 som regnskabsmæssig skæringsdato for fusionen. Den blev godkendt, og det var ingen vist i tvivl om.

Det skete henholdsvis den 26. og 27. marts 2001. Danske Bank-aktien faldt 2 procentpoint til 132, og RealDanmark-aktien faldt 13 procentpoint til 530 og blev slettet af kurslisten.

Hele koncernen havde ca. 20.000 medarbejdere, hvoraf ca. 2.500 skulle forlade virksomheden inden for en 3-årig periode. Det største antal ramte bankens personale; men ca. 250 hos Realkredit Danmark, BG Bank og Danske Kredit. Det var ikke morsomt at tænke på. Nu havde vi lige før sommerferien overstået en fyringsrunde, hvor 80 kolleger havde forladt os.

Antallet af distriktskontorer skulle reduceres. Intet var helligt i den nuværende organisationsplan, blev der sagt med undtagelse af én ydelse - vurdering. *"At sætte værdi på en ejendom er en umistelig værdi i Realkredit Danmark,"* sagde Bent Fjord. Det skulle senere vise sig, det kom til at ændre mit arbejdsliv på afgørende måde.

"Forandring er tidens vilkår," udtalte Kjeld Jørgensen til "Bonus". Efter mødet sagde en god kollega til mig, at hun ikke ville købe en brugt bil af Kjeld Jørgensen. Hun havde tabt alt for ham og var skuffet. Hun havde nytårskuren fra 2000 i tankerne, hvor vi hørte fra ledelsen side, hvor "fantastisk" det hele kørte.

Og igen skulle der nu ændres i arbejdsgange og placeringer af medarbejdere. Siden min ankomst fra Center Syd til Distrikt København for et år forinden havde jeg siddet i AKB-gruppen¹⁹, der var en produktionsgruppe. Nu skulle AKB-grupperne centraliseres to steder i landet. På Center Syd og i Horsens under ledelse af Mogens Sandahl, der også var chef for Kundelinien.

Beskeden blev taget med forholdsvis ro i København; men ude i Provinsen var utilfredsheden stor, måske især i Jylland. Der er langt fra Thisted, Hjørring,

19) I dag ingen erindring om, hvad AKB stod for.

Aabenraa og mange andre byer til Horsens. Ja, nogle måtte jo simpelthen flytte, hvis de ville bevare deres arbejde. Set i lyset af det, måtte jeg ikke klage.

Der foregik mange forhandlinger for at få kabalen til at gå op. En åbning om noget andet viste sig for mig. Distriktet i København skulle fremover også være erhvervscenter. Nu var der en god mulighed for at vende tilbage til erhverv. Det skal da ingen hemmelighed være, at Daugaard havde hvisket mig i øret, at mine chancer var gode. Således opmuntret gik jeg til mødet, hvor Mogens Sandahl på en god måde fortalte om sine tanker og visioner om arbejdet i den nye store AKB-gruppe.

En af de sidste dage i februar faldt min fremtid i Realkredit Danmark på plads. Det gik, som jeg håbede. Jeg blev overflyttet til erhvervsgruppen i distriktet med ”jobbeskrivelsen” at udføre ad hoc-arbejde og aflaste distrikts- og souschefen engang imellem samt indtil AKB’erne flyttede til Center Syd bistå dem. Den 5. april satte jeg mig for 4. gang på den samme plads ud mod Ørstedsparken.

Jeg var ganske tilfreds med mit nye job og placeringen og skrev i min dagbog, *”mon det holder, til jeg går på pension,”* vel vidende at det ville det sikkert ikke. Henover sommeren 2001 forlod to gode medarbejdere kontoret. Souschefen René Johnsson forlod koncernen for at prøve kræfter andetsteds, og Peter Hjorth flyttede til kundelinien på Center Syd som teamleder. Det bevirkede, jeg blev korordinator i erhvervsgruppen. Mogens Daugaard ville ikke kalde det gruppeleder, da vi kun var fire personer i gruppen. Nå pyt, arbejdet lignede til forveksling det, jeg havde haft i mange år som gruppeleder.

Jeg har haft mange gode og fortrolige samtaler med Mogens Daugaard om alt mellem himmel og jord. Da AKB-medarbejderne skulle forlade Jarmers Plads, og jeg blev tilbage i distriktet, bad han mig holde afskedstalen for mine/vores kolleger. Det gjorde jeg så. Man kaldte afskedsfesten, der egentlig var i en lidt sørgelig anledning, for en Havaii-fest. I dag kan jeg ikke forklare hvorfor. Som jeg indledte min tale med, er der ikke meget Hawaii over Avedøre Holme og Center Syd. Vi sagde farvel til syv kolleger med Bo Jørgensen i spidsen, der var yngste mand og leder af gruppen. De øvrige der kom til Center Syd var:

Lis Knudsen, Birthe Testmann, Marianne Skau, Kirsten Raida, Janne Gersly og Lennart Sodemann.

Få dage efter denne gode, sjove fest blev vi og hele verden den 11. september rystet af terrorangrebet på World Trade Center i New York, hvor to kaprede passagerfly fløj ind i bygningerne, der sank i grus. Et tredje fly havde Pentagonbygningen ved Washington som mål. Et fjerde fly styrtede ned på en mark i Pennsylvania, da passagererne forsøgte at overtage kontrollen over flyet. Nyheden tikkede ind midt på eftermiddagen. Resten af dagen og aftenen med så man det gentaget og gentaget på tv. Det var helt uvirkeligt.

En dag i september dumpede der et brev ind ad brevsprækken fra Danske Bank. Det var ikke den mest muntre læsning. Der var et sammebrud i overenskomforhandlingerne. Danske Bank havde i forbindelse med fusionen meddelt, at de ikke agtede at indtræde som part i vores overenskomst, Kapital Holding-overenskomsten. Konsekvensen ville være, at vores overenskomst ville bortfalde med respekt af medarbejdernes personlige opsigelsesvarsel. For mit vedkommende ville det betyde, at jeg pr. 1. april 2002 ville blive omfattet af standardoverenskomsten mellem Finanssektorens Arbejdsgiverforening og Finansforbundet samt af koncernens aftale med Den Danske Banks Personale Kreds om Ny Løn. Kunne jeg ikke acceptere dette, måtte jeg betragte mig som afskediget med udgangen af marts måned 2002.

Trods den klare formulering anførte banken ved et møde med Finansforbundet nogle dage senere, at der ikke var tale om afskedigelse. Finansforbundet tolkede Danske Banks brev som en ubetinget afskedigelse med tilbud om genansættelse på nye vilkår.

Vi var ca. 40 medarbejdere, der var medlem af Kreditforeningen Danmarks Pensionsafviklingskasse og ønskede jo ikke forringelse af de vilkår, vi var ansat under. Klaus Pedersen, der selv var medlem, varetog vores interesser i den forbindelse, og heldigvis blev der fundet en løsning, og arbejdslivet ”gik sin vante gang”. Nej, det gjorde det så ikke. Igen skulle man være omstillingsparat. Mogens Daugaard kaldte mig ind på sit kontor, hvor han orienterede mig om,

at der oppefra – regionsledelsen – var krav om, at alle i erhvervsgruppen skulle være udkørende – altså vurdere erhvervsejendomme.

Nu kunne jeg så vælge mellem at blive udkørende eller følge med mine kolleger til ”produktionsfabrikken” på Center Syd. Svaret skulle falde dagen efter. Det første var en udfordring og ikke et skånejob. Det andet havde jeg ikke meget lyst til.

Ved morgenmødet næste dag med Corvinius, spurgte han mig: ”Om jeg havde fundet bilnøglerne frem?” ”Tys-tys”, sagde Daugaard, ingen ved noget om det endnu.

Jeg havde sovet godt om natten, så de nye krav havde ikke rystet mig, ledelsen bakkede mig op, og de troede på mig, så jeg sagde ”Ja” til en meget stor ændring i mit arbejdsliv. Nu havde jeg i over 30 år haft administrativ arbejde inden for mange områder. Nu skulle jeg ”i marken”. Der ville være utrolig meget nyt, der nu skulle læres.

En lille ”pause” i al oplæringen til erhvervsrådgiver følte jeg, da redaktøren af ”Realkredit Danmark *nyt*” ringede og interviewede mig til en lille artikel²⁰ til personalebladet om Realkredit Danmarks Old Boys-hold, som jeg var holdleder for. Årsagen var, at vi i foråret havde fået nye spilledragter med et fint RD-logo. Det havde vi Old Boys det godt med i disse fusionstider. Da vidste vi ikke, sportsklubben KIK skulle nedlægges sidst på året. Vi fik dog lov til at spille i disse RD-trøjer de kommende år.

Erhvervsrådgiver

Ja, nu skulle jeg i hvert fald starte på bar bund. Efter 31 år med nylånsregistrering, ekstrahering, låneudmåling, gældsovertagelse, låneudbetaling, kundemøder med efterfølgende tinglysning skulle jeg nu ud at fastsætte værdien på erhvervsvejendomme. For mig var et et sceneskift. Jeg var ikke nervøs; men spændt.

20) Se under afsnittet ”Klædt på til kamp”.

Set her så mange år efter blev det en fantastisk god, spændende og interessant måde at slutte mit arbejdsliv på. Det forlængede mit arbejdsliv. Jeg havde ellers den mulighed at fratæde mange år før, end jeg gjorde; men jeg fortsatte. For jobbet interesserede mig stadig, og jeg var blandt gode kolleger, havde en fin opbakning fra ledelsen, og samtidig øjnede jeg i horisonten et 40-års jubilæum, som for mig ville være en fantastisk ting at opnå.

Ved det ugentlige morgenmøde i erhversgruppen den 2. oktober 2001 orienterede Mogens Daugaard de øvrige kolleger om mit jobskifte til erhvervsrådgiver. Der blev stille et øjeblik og dernæst en positiv tilkendegivelse af, det var en god idé. De øvrige kolleger i distriktet fik nyheden senere på dagen.

Jeg blev kastet ud i arbejdet fra første sekund, da jeg senere på dagen tog med Henrik Vig-Andersen ud til en vurdering på Naverland 22 i Glostrup. Næste dag var vi afsted igen.

Foruden Henrik var det Peter Kristensen og Magnus Djurhuus, der blev mine læremestre. Med megen tålmodighed satte de mig ind i alle detaljer vedrørende besigtigelse af en ejendom. Man forberedte sig på sagen, så godt man kunne inden besigtigelse.

Få dage efter bekræftede personalekontoret skriftligt, at jeg nu kunne kalde mig erhvervsrådgiver med 12 måneders prøvetid, samt jeg – jf. koncernoverenskomsten – skulle stille bil til rådighed mod et månedligt tillæg på 1.550 kr. pr. måned. Det gav parkeringsplads i kælderen, som jeg også kunne benytte i fritiden. F.eks. til en biograftur i City om aftenen. Det var herligt.

Lasse Kirchhoff Jørgensen

Vores garagemester Lasse, der var forpagter af garageanlægget, var ekspert i at udnytte pladsen til det yderste. Der var plads til 72 biler; men Lasse var i stand til at få plads til næsten det dobbelte antal. Det krævede selvfølgelig en masse flytning af biler, når man skulle ud på en vurdering midt på dagen. Man måtte ringe til Lasse i god tid og varsle, hvornår man skulle bruge sin bil. Som regel fungerede det. Han foretog også lettere reparationer og vaskede gerne bilerne.

En erhversvejendom krævede gennemgang af mange dokumenter, da man skulle kende ejendommens økonomi i form af driftsudgifter, lejeindtægter og regnskaber. Nedenfor den omfattende liste, der altid lå på mit skrivebord, så jeg hurtigt kunne orientere mig – og fortælle kunden, når han kontaktede mig om en vurdering af sin ejendom, hvilke dokumenter, vi skulle se. Sommtider lød der et SUK i telefonen.

Dokumenter til brug for lånesager i erhvervsager:

Seneste ejendomsskattebillet	(til driftsudgifter)
Ejendomsforsikringspolice og opkrævning	(til driftsudgifter)
Seneste regnskab for ejendommen	
Seneste personlige regnskab og virksomhedsregnskab for lånsøger	
Underskrevet lejeliste	(aktuelle lejeindtægter)
Kopi af samtlige erhvervslejekontrakter	
Seneste restgæld på eksisterende realkreditlån	
Seneste varmeregnskab	(når lejer betaler andel af udgifter udover almindelig varme – skal det være specificeret i lejekontrakten)

Ved **boligudlejningsejendomme** med over seks lejemål skal vi desuden have følgende:

Fortegnelse over lejerne/areal/indvendig og udvendig vedligeholdelse og deposita

Opgørelse over indestående i Grundejernes Investeringsfond

Seneste udarbejdet budget for omkostningsbestemt husleje.

Ved **ejerlejligheder** og **A/B** skal vi desuden have følgende:

Seneste regnskab og budget for ejerforeningen	(fællesudgifter)
Vedtægter for ejerforeningen	(forkøbsret m.m.)
Seneste generalforsamlingsreferat for ejendommen	(er der vedtaget nye udgifter?)

Ja, der var meget at lære for mig og tage stilling til. I vurderingsrapporten skulle ejendommen beskrives på alle måder. Det var en ret omfattende rapport, der skulle udfyldes. Lad mig nævne nogle af hovedpunkterne: Stamdata, vurderingsformål, beskrivelse af ejendommen, der omfattede vedligeholdelsesstand, anvendelse, beliggenhed, en beskrivelse af bygningen, indretningen og installationerne, helhedsindtryk af ejendommens omsættelighed, verserende byggesager, miljøforhold og forsikringsforhold samt en omhyggelig gennemgang af tingbogen herunder servitutter og gennemgang af lyste lokalplaner og ikke mindst den alternative anvendelse.

Men det helt store arbejde var lejeværdiberegningen. Lejeindtægter minus dokumenterede driftsudgifter, der gav en nettoleje samt et forventet forrentningskrav fastsat på basis af risikoen på den enkelte ejendom. Den udregning gav ejendommens værdi til belåning.

Lejen kunne være efter lejekontrakter eller markedslejen, hvis ejer selv brugte ejendommen. Desuden skulle deposita og forudbetalt leje medregnes.

Det var én ting. Det sværeste, synes jeg, var, at man skulle finde tre til fire sammenligningssager i området, der harmonerede med samme vedligeholdelsesstand og anvendelsesmuligheder samt den ansatte leje og forrentning.

Jeg kunne godt lide det arbejde, og det var en stor tilfredsstillelse, når jeg havde fundet en værdi – og ikke mindst hvis chefen godkendte den. Var der tale om en restaurant, anvendte man en såkaldt afkastberegning. Man indhentede de sidste fire til fem års regnskaber og på den måde fandt frem til en værdi.

Var der lidt historie at fortælle om ejendommen eller området, er jeg udstyret med et gen, der siger, det må du lige skrive ind i vurderingsrapporten, selvom det ikke var krævet eller nødvendigt. Her kommer lige et par eksempler på, hvad det kunne være:

Ejendommens navn er "Rosenborghus". Ejendommen har huset "Det Forenede Velgørenhedsselskabs Drengeskole" og siden blev der trykkeri i ejendommen. Ejendommen er ikke fredet, men erklæret bevaringsværdig.

Gadenavnet Åbenrå er blevet tolket som "de åbne vråer". Dvs. nogle åbne grønsagsboder, der lå tæt ind under den gamle Østervold, som blev sløjet i 1847.

Store Kannikestræde kendtes tidligst i 1432 som Canichestredhe. I 1609 nævnes det som Store och Liden Cannikestræde. Gaden har navn efter kanniker. Dvs. gejstlige embedsmænd, som var knyttet til Frue Kirke, og som havde boliger her. "Admiral Gjeddes Gaard"

Ove Gjedde blev i 1618, da han var 24 år og uden særlig søerfaring, af kong Christian IV sendt af sted på en ekspedition til Indien. Formålet var at oprette handelsforbindelse med Indien og få etableret en dansk koloni på stedet. Han grundlagde Trankebar i Ostindien.

Dyrehavsbakkens historie strækker sig mere end 400 år tilbage i tiden. Det hele begyndte i 1583, da Kirsten Piil opdagede en kilde i Dyrehaven. Dyrehavsbakken er verdens ældste forlystelsespark.

Udtrykket "Dyrehavstid" hentyder til Dyrehavsbakken, der engang holdt åbent i en måned omkring Sankt Hans. Man kan i H. C. Andersens "Den grimme ælling" et sted læse "Har jeg nu ligget så længe, så kan jeg ligge "Dyrehavstiden" med".

Et par af mine efterfølgere har efter min pensionering været så venlige at fortælle mig, de synes, det var interessant at høre en af mine gamle sager op fra arkivet og få lidt historie med om den ejendom, de skulle ud på. I skrivende stund er det en saga blot, da den fysiske sag er forsvundet, og alt nu foregår på computeren.

En dag havde jeg fået til opgave at vurdere ejendommen på hjørnet af Larsbjørnsstræde og Studiestræde. "Atlas Bar" har i dag adresse i ejendommen. Jeg forberedte sagen og fandt ud af, hvad der var sket i ejendommen for mange år siden. Det blev den mest historiske ejendom, jeg var ude på som erhvervsrådgiver. Da jeg mødte op, glædede jeg mig til at fortælle ejeren, hvilken historisk ejendom, hun boede i. Det var ikke nødvendigt. Hun var på forkant. Da vi lige

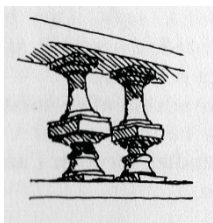
havde hilst på hinanden og de første formaliteter var overstået, fortalte hun med stor historisk entusiasme og interesse, hvad der var foregået i køkkenet i 1802 – omsmeltningen af guldhornene. Køkkenet er i dag et helt moderne køkken; men det var et af historiens vingesus for mig at være på stedet og vide, at lige her skete en af danmarkshistoriens største forbrydelser.

I slipper ikke for historien om guldhornenes endeligt. De blev fundet i Gallehus nær ved Møgeltønder. Det første (det lange) i 1639 og få meter derfra det næste (det korte) i 1734. De kom til at indgå i Det Kongelige Kunstkammer, der lå i den bygning, hvor Rigsarkivet ligger i dag. Men natten mellem den 4. og 5. maj 1802 blev der begået et indbrud. Tyven stjal begge hornene, som han umiddelbart efter omsmeltede. Forbryderen var Niels Heidenreich, der var tidligere dømt for falskmøntneri. Han var dog blevet benådet i 1797, hvorefter han slog sig ned som guldsmed.

Hans forretning gik ikke godt. Det forsøgte han at lave om på, da han med en falsk nøgle fik adgang til guldhornene. Begge hornene tog han med hjem til sin bolig på hjørnet af Larsbjørnsstræde og Studiestræde. Guldhornene blev slået itu og derefter omsmeltet. Gullet blev brugt til at lave efterligninger af indiske mønter og spænder. Datidens købere blev siden hen tvunget til at indlevere gullet til staten, der derefter omsmeltede oldtidsgullet til mønter. To par øringer, lavet af gullet fra guldhornene, fik staten dog ikke fat i.

En bygning er ikke bare vægge, vinduer, tag og skorsten. Kommer man tæt på, er der så mange detaljer med hver deres navn, som jeg nok havde hørt om; men ikke altid lige præcis kendte betydningen af. Nu skulle det læres for at kunne udarbejde en god beskrivelse af ejendommen. Her var kreditforeningens bog fra 1983 ”Danske bygningstryk” mig til stor hjælp, skrevet af forfatteren Gorm Benzon og arkitekt Anders Nielsen med tegninger af arkitekt Jacob Blegvad. Jeg synes stadig, den er interessant at læse og bladre i.

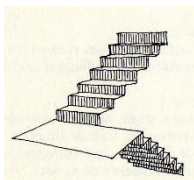
Lad mig nævne nogle udtryk: Baluster, repos, fordakning, knægt, brandmur og -kam, kvadermuring, shedtag og forbandt i forskellige variationer. Jeg ”låner” et par billeder fra bogen.

Baluster

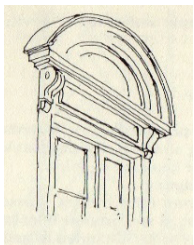
Baluster forekommer i trappegelændere. En baluster er det enkelte lodrette led i afskærmningen.

Balustrene kan være udført af forskellige materialer f.eks. jern, sten eller træ. De kan være udstyret med udskårne eller udhuggede prydelser. Findes med cirkulært, ovalt og kantet tværsnit.

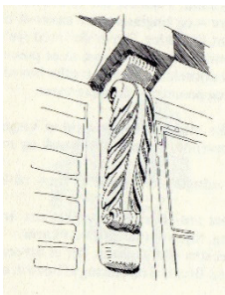
Repos

Repos eller trappeafsats. Hovedreposer er dem, der ligger i højde med en etages gulv. Reposen er det gulvstykke, der er forenden af en trappe. Reposens størrelse kan variere meget. Stedet, hvor man går ud på trappen fra en repos, kaldes udtrin.

Fordakning

Fordakning er en trekantet eller buet (som her på tegningen) frontispice over en dør eller et vindue. En frontispice er en gavlagtig trekant eller buet prydelse, ofte anbragt over en nybygnings hovedparti eller over vinduer og døre.

Knægt

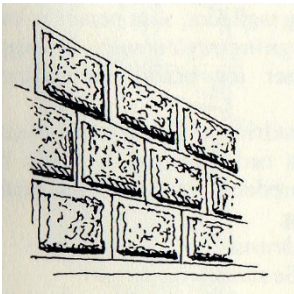
En knægt er en konsol (fremspring på mur) af træ eller sten tjenende som støtte under bjælke, gesims etc. Ofte udsmykket med rige profileringer eller med billedskærer- eller stenhuggerarbejder.

Brandmuren er en skillevæg, som går i hele husets bredde og højde. Den er normalt af mursten eller beton, og kan gå et stykke op over tagryg og tagflade i en såkaldt brandkam. Brandmuren tjener til at begrænse udbredelsen af brand og er derfor normalt uden åbninger.

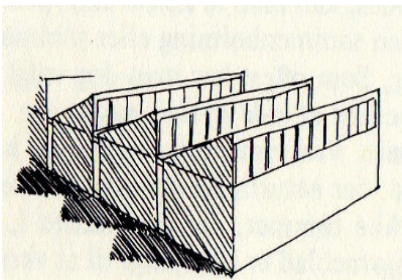
Brandmur og -kam

Kvader er natursten tilhugget i firkantet form. Kvaderen kan have en ret eller krum overflade. Materialet er oftest granit.

Opmuring med kvadre ses på mange ældre ejendomme her i København. Det var italieneren Dominicus Baetiaz, der lancerede kvadermuring her i landet i slutningen af 1500-årene og begyndelsen af 1600-tallet. Som eksempler nævner Gorm Benzons i sin bog "Holckenhavn" og "Juulskov" ved Nyborg samt trappeårnet på "Sæbygaard" i Vendsyssel.

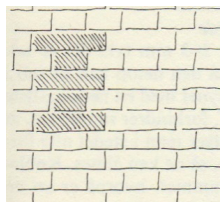
Kvadermuring

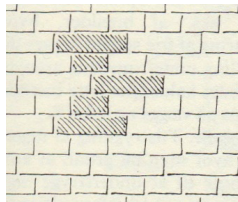
Shedtag

Shedtag er med skiftevis stejle og jævnt skrånende tagflader. Shedtage med savtakket tagprofil og vinduer i de nordvendte tagflader var løsningen på dagslysbehovet i de dybe, brede rum, og de er et af de første og måske det mest genkendelige eksempel på modulbyggeri, hvor de samme bygningskomponenter kunne bygges på i en uendelighed ifølge additionsprincippet.

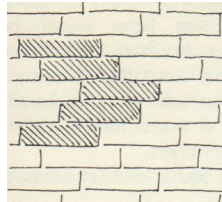
Taget kan blandt andet ses i Valby Værkstedesby og Spinnerihallerne i Vejle.

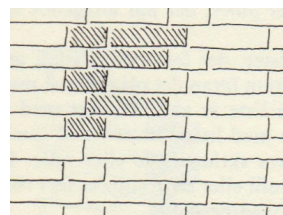
Blokforbandt

Krydsforbandt

Løberforbandt

Munkeforbandt

Forbandt er et system, efter hvilket mursten anbringes i de enkelte skifter, så stødfugerne ikke kommer til at ligge over hinanden i to på hinanden følgende lag. Det er typen af mursten og forbandtet, der giver murværket dens karakter. Hvert lag i mursten kaldes skifte. Stødfugen kan også benævnes lod- eller studs-fuge.

Det var et meget lille udsnit af bogen. Mange, mange flere kan nævnes: Berapning, kapitæl, manzard, mezzanin, kvart-, halv- og helvalmtag, ådring. Der er nok af eksempler i bogens 127 sider.

Inden jeg fortsætter i det spor, skal jeg lige en hurtig tur til Amsterdam. Jeg var så heldig at få en billet til FCKs returkamp i UEFA Europa League mod Ajax. I Parken havde de den 18. oktober spillet 0-0, så FCK skulle "bare" holde buret rent og score en enkelt gang for at komme videre i turneringen. Og det var lige det, de gjorde foran 37.000 tilskuere på Amsterdam Arena på et frisparksmål i det 82. minut af Niclas Jensen, der ovenikøbet har været vikar i Realkredit Danmark som helt ung mand.

Billetten var en meget fornem gestus fra Daugaards side. Meningen var, at han og Corvinus skulle afsted; men da Corvinus blev forhindret, fravalgte Daugaard også turen. Derfor faldt valget på Daugaards svigersøn Jesper Thostrup, der også var ansat i Realkredit Danmark, og mig. Det var luksus.

Realkredit Danmark var sponsor for FCK, så vi skulle med de øvrige sponsorer og bestyrelsen – med undtagelse af formanden Don Ø – flyve derned. Vi var ca. 50 personer. I bestyrelsen sad blandt andet Harald Nielsen, Guld-Harald, der

var initiativtager til professionel fodbold i Danmark, som jeg havde forøjelsen at veksle et par ord med.

Jesper hentede mig på vej til lufthavnen. Flyet var forsinket; men indhentede ”den tabte tid” og 52 minutter efter start satte det landingshjulene på jorden i Schiphol Lufthavn. Kanalrundfart med frokost – og øl skulle vi ikke mangle. Check in på ”Hotel Victoria” på Damrak.

Middag på ”Restaurant Haesje Claes” inden kampen, der blev en stor oplevelse på et flot stadion på en lun novemberaften i klart vejr med udsigt til fuldmånen. Og da så forløsningen kom otte minutter før slutfløjtet, hvor Niclas Jensen hamrede bolden ind i målhjørnet direkte på frispark, brød jublen ud blandt FCK-fansene, der sad samlet i et hjørne på stadion bag et hegn. Vi sad på hovedtribunen.

Ajax-tilhængerne var dårlige tabere, så der gik ca. 1½ time, inden vi kunne forlade stadion. Vi stod og kiggede ud af tribunens vinduer og fulgte fansenes dårlige opførsel, og politiets forsøg på at få dem pacificeret. Så det var virkelig sen natmad, da vi kom til hotellet. Jesper og jeg opgav at spadsere ned til pladsen Dam, hvor alle FCK-fansene var samlet. Vi havde været dernede om eftermiddagen og mødt et par kolleger. Heriblandt Anders Kosiara og min søns kammerat Leif Schubell.

Jesper og jeg nåede en lille sightseeing-tur på egen hånd næste formiddag, inden der var afgang til Schipol. Det var en fodboldtur, jeg aldrig vil glemme.

Således opløftet var jeg klar til at begynde et nyt afsnit af mit realkreditliv i Det Nye RD, som det blev kaldt, hvor nu strukturen var på plads efter en proces, der var startet et årstid tidligere. Resultatet var fire områdekontorer i hhv. København, Odense, Aarhus og Aalborg, 10 realkreditkontorer, som fik 10 lokalkontorer tilknyttet. Desuden kundelinien og central produktion.

I første nummer af ”Realkredit Danmark *nyt*” i 2002 lød overskriften i Sven Holms leder, ”*Arbejdsglæden skal være i top.*” Det er jeg ikke sikker på alle havde, da personalet var flyttet godt rundt i geografien.

Efter fem vurderinger som ledsager til og observatør af min coachs arbejdsme-

tode, en god medarbejdersamtale med Mogens Daugaard og afsked med min 20 år gamle regnemaskine, blev jeg kastet ud på ”dybt vand”. Jeg lagde ud med et par lettere opgaver – færdigmeldinger. Min første rigtige vurdering helt fra bunden blev Kongevejen 55 i Holte. Og så gik det ellers slag i slag.

Vurderingsarbejdet gav mig et godt indblik i mange forskellige erhverv. Og i lige så mange forskellige typer af mennesker. En ting slog mig, at uanset om det var en lille ydmyg butik eller en større moderne virksomhed, var ejeren som oftest meget engageret og stolt af sit erhverv og ejendom. Der kunne vores vurdering af ejendommens værdi nogle gange skuffe ejeren. Det var nu engang min og mine kollegers opgave at sætte den reelle værdi. Det gav anledning til snak, diskussion og forklaring til kunden om principperne for vores værdiansættelse. I langt de fleste tilfælde accepterede kunden vores værdiansættelse, når han/hun havde forstået, hvorledes man skulle ansætte værdien.

Lad mig nævne et lille udsnit af de segmenter, jeg har fået indblik i og vurderet. Det har været arkitektkontorer, fysioterapeutklinikker, tandlægeklinikker, advokatkontorer, autoværksteder, glarmesterforretninger, bogbinderværksteder, udlejede ejerlejligheder, restauranter, boligudlejningsejendomme, andelsboligforeninger o.m.m.

Der er selvfølgelig nogle vurderinger, jeg husker bedre end andre. Jeg har stået i det værksted ude i Kgs. Lyngby, hvor ”Lurblæserne” på Rådhuspladsen blev skabt af billedhuggeren Siegfried Wagner. ”Lurblæserne” skulle efter sigende blæse i deres horn, når en jomfru passerede dem. Jeg har aldrig hørt en tone!

Meget rutineret var jeg ikke, da jeg blev sendt ud på en stor opgave i Måløv Værkstedsby, der er en hel lille by med mindre erhvervsvirksomheder inden for mange forskellige brancher. Der skulle på en dag laves 13 vurderinger, så det blev noget af et logistisk arbejde at få planlagt vurderingerne hen over dagen, så det passede alle lånsøgere.

Ved en vurdering hos en bogbinder i Indre By kunne han bagest i sit værksted nede i kælderen vise mig en tilmuret dør ind til det daværende Gråbrødre Klo-

ster (for mænd). Han gættede på, der havde været en hemmelig gang ned til et nonnekloster, der lå få hundrede meter derfra ved den lille smøge Klostergaard, hvor så munkene om natten listede ned med lidt vin og hyggede sig. Det er da en sjov lille historie; men holder næppe, da Gråbrødre Kloster blev nedlagt i 1530 seks år før Reformationen, og Det Petersenske Jomfrukloster først blev grundlagt i 1758.

Ved vurderingen af ”Admiral Gjeddes Gaard” viste ejeren mig mellem to bygninger en lille rest af den gamle gade med det ikke særligt attraktive navn Skidenstræde. Efter beboernes ønske blev det i 1818 ændret til det noget flottere og mere spiselige Krystalgade. Det var i øvrigt den første officielle ændring af gadenavne i København.

På et tidspunkt fik jeg nogle vurderinger hos teltholderne på Dyrehavsbakken. De panter lå på lejet grund. Det var ikke lige den type sager, der var rift om at behandle. Nå, da der i oktober 2002 dukkede et par sager op, tog jeg dem, og dermed var jeg straks udnævnt til ”ekspert” på sagerne på Bakken, da de næste kom. Det var sådan set ikke meningen; men da jeg havde fået lidt struktur og styr på behandlingen og sagsgangen, var det egentligt enkelt nok. Jeg blev faktisk glad for de sager, og synes det var lidt morsomt at kunne køre rundt på Bakken i sin bil. Det var tilladt uden for sæsonen og i arbejdsmæssigt ærinde. Jeg kom tæt på flere teltholdere, der var mennesker, der brændte for deres virksomhed ligesom i alle andre erhverv.

Da jeg vurderede forlystelsen ”Safari”, der var under ombygning, blev jeg tilbudt sammen med ejeren at gå en tur hele ruten igennem. En tur gennem ”Junglen” på Bakken. Det gjorde vi så. Efterfølgende har jeg taget en tur med mit barnebarn, Emil, i de flotte, gule safarivogne.

På en vurdering derude en dejlig oktoberdag med stille vejr og efterårssol, hvor jeg stod og talte med teltholderen ved ”Bondestuen”, dukkede et rådyr pludselig op mellem husene. Da fornemmede jeg rigtigt, man var ude i naturen.

Jeg nåede også ud på det gamle infirmeri²¹ i Avedørelejren. En flot bygning, der nu var ombygget til fine kontorlokaler for et kommunikationsselskab.

21) Sygeafdelingen på en kaserne.

I Heimdalsgade var jeg på vurdering i en meget stor ejendom, hvor tidligere Engelsk-Dansk Biscuits Fabrik havde haft deres småkagefabrik indtil 1978, hvor de måtte indstille produktionen. Nu fungerede stedet som et privat (far og søn) aktivitetscenter for ældre på Nørrebro, hvor man reklamerede med Byens Bedste Banko og en række andre aktiviteter. Jeg fornemmede en meget stor glæde og taknemlighed fra gæsterne til ejeren, da jeg gik igennem lokalerne sammen med ham. Desuden var ledige lokaler udlejet til et autoværksted og en moské, der ikke så ud af meget; men efterfølgende har det vist sig, at den er meget kontroversiel. Det var her terroristen Omar El-Husseini, der stod bag terrorangrebet i 2015 på "Krudttønden", kom.

Jeg husker i dag ikke sagen; men vi må have gjort et godt stykke arbejde for BG Bank, der straks har kvitteret med en flot lagkage til kontoret. Fra venstre ses Martin Korsgaard, Tina Andersen, Mike Biran, John Syhler, Niels Ebbe Lollike, Torben Eriksen, Bo Klein Christensen, Charlotte Hald, Magnus Johan Djurhuus, Maria Kirketerp, Ove Borg og Hans Worm og foran Irene Møller og Stine Thomsen

I juni 2002 blev Distrikt København organisatorisk overflyttet til Erhverv Øst, hvor Jacob Wind-Hansen var chef. Vores lille 4-mands erhvervsgruppe bestod af Henrik Kildedal som chef samt Mike Biran, John Syhler og forfatteren.

I september 2002 skrev Politiken, *"at bankfolk og folk i Finanssektoren er stressede, fortravlede og mener arbejdsforholdene er dårlige; men trods nedskæringer, prikkerunder er de alligevel med til at øge overskuddet år efter år."*

Lige i dagene omkring artiklen havde jeg en vurdering hos Hare Krishna-bevægelsen i Vanløse, der her har deres hus og tempel. Her boede seks munke, der gik rundt i deres farverige og flagrende gevanter. Flere mennesker tilknyttet bevægelsen var også i huset. Jeg mærkede straks fred og ro, da jeg kom indenfor. Det første der mødte mig i entreen, var et hav af sko. De så gerne, at jeg også stillede mine sko. Det blev derfor min første og eneste vurdering foretaget i strømpesokker, hvor jeg gik rundt blandt mennesker, der lå eller sad på gulvet og mediterede. Det var lidt ejendommeligt.

Hare Krishna-bevægelsen er ikke årsag til vores stressende liv. På vej ud af døren, hvor jeg beklagede vores lange ekspeditionstid, sagde den munk, der havde vist mig rundt: *"Lad være med at stress, Lollike."* Tænk, hvis alle min kunder tænkte sådan!

På et tidspunkt dukkede en interessant kunde op, som jeg fik et aldeles godt og tillidsfuldt samarbejde med. Han havde et badmintonakademi i Greve, hvor mange asiatiske talenter kom. De skulle bo et sted, og derfor opkøbte han både ældre og helt nye lejligheder, hvor to eller tre unge badmintonspillere boede sammen til en fornuftig leje. Udlejede ejerlejligheder betragtes som erhverv. På den måde kom jeg ud at se mange forskellige beboelseslejligheder både gamle og nye i mange bydele. Disse vurderinger bragte mig blandt andet til Valby, Sydhavnen, Ørestaden og Sluseholmen, hvor ikke mindst et par lejligheder i "Metropolis" med en fantastisk udsigt ind over byen, havnen og til den anden side Amager og Kalvebod Fælled var spændende at se.

En dag på vej til en vurdering af et stort parkeringsanlæg i kælderens på den tidligere Østerbro Kaserne mødte jeg Krone 1, hvor jeg lige fik et glimt af Dronningen på bagsædet.

Efter årtusindeskiftet var kreditforeningen begyndt at kigge på bidragene. Kunne vi hæve dem? Det skulle helst ikke vække for megen opsigt. Man havde kig på de mindre erhvervsdrivende med knapt så prangende regnskaber, der var en risikogruppe. Målet var at hive en bidragssats på 2,0% p.a. hjem.

Jakob Wind-Hansen

Med min "velkendte" beskedenhed kan jeg afsløre, jeg blev den første erhvervsrådgiver, der fik solgt et lån til den pris, hvilket chefen Jakob Wind-Hansen kvitterede for med en fl. rødvin årgang 1995, som vi – teamet – delte, inden vi gik på weekend. Bidraget "gik ud over" en ejendom i Måløv Værkstedby.

Et nyt tiltag i undervisningen var e-learning for erhvervsrådgivere. Det gik i gang i foråret 2003, og ville forhåbentlig udmønte sig i en vurderingslicens. Det lykkedes da heldigvis.

1. oktober 2003 blev afdragsfrie lån indført i første omgang i privatsektoren. Hvornår erhverv kom med på vognen, har jeg ikke et helt præcist bud på. Afdragsfriheden var 10 år, der kunne fordeles over lånets løbetid. De afdragsfrie lån blev en stor succes. Vores konkurrent Nykredit kaldte lånet for Pauselån. Egentlig et ganske godt ord. Var det lidt revanche for vores sejr for navnet Flex-Lån[®]?

Keld Haahr

I efteråret 2003 kom Keld Haahr fra Roskilde-kontoret ind til gruppen til oplæring som erhvervsrådgiver. Da jeg viste ham rundt i bygningen og nåede ned i kantinen, kunne han fortælle en lidt interessant historie, som sikkert få kender til?

Vi har alle set det. I mange år har der hængt et stort keramisk billede i kantinen. Kunstneren var i restance med sit lån. For at komme ud af sin gæld til kreditforeningen foreslog han selv den løsning at give billedet til kreditforeningen som betaling. En person fra vores kunstforening var med til at vurdere billedet og finde den rette pris. Man blev enige, kreditforeningen fik sine afdrag og restancer (billedet) og kunstneren sin kvittering.

Det var også i efteråret 2003, der var stillads om bygningen. Det har været for fristende for nogle. I weekenden 11.-12. oktober var der et indbrud. Måske var et vindue glemt at blive lukket, da der ikke var tegn på indbrud. Der var stjålet 22 computere og et antal fotoapparater samt diverse småting.

Sidst på året i december 2003 måtte jeg og mine kolleger underskrive en tavshedserklæring, da der var indgået aftale mellem Realkredit Danmark A/S og Danske Bank A/S om udførelse af forskellige arbejdsopgaver, hvor man ville få adgang til systemer i Danske Bank.

Vi er nu i 2004, hvor årets første nummer af ”Realkredit Danmark *nyt*”, satte fokus og eksempler på god og dårlig kundebehandling. ”Kunden er konge” var trykt over to sider i bladet. Vores behandling af kunderne havde dog ikke været helt elendig, kunne det tyde på. For da vi kom hen på foråret, nærmede vi os en milepæl på udlånet. Først på eftermiddagen fredag den 23. april blev vi kaldt til

møde. For en gangs skyld handlede det ikke om indskrænkninger, omstruktureringer eller fyringer. Det var en glædesdag.

Hele ugen havde et tal, der blev større og større, kørt på vores portal. Kl. 14⁰⁰ standsede det, da kreditforeningen passerede 500 mia. kr. i udlån. Lad mig skrive det helt ud: 500.000.000.000 kr. Da jeg blev ansat i 1970, var Østifternes Kreditforenings samlede udlån ca. 16 mia. kr.

Efter dagens udlånsrekord fejrede vores lille team på 8. sal vinklubaftenen hos Marie-Louise med vinsmagning. Det var vores teamleder Henrik Kildedal, der tog initiativ til en lille vinklub TSV, der stod for "Team Småerhverv Vinklub", kort efter vi var flyttet på 8. sal. Det gjorde han med det formål at ryste os lidt bedre sammen, lære hinanden bedre at kende og dermed skabe en god team-ånd, udvide kendskabet til vin og finde god vin til prisen. I begyndelsen var det blot et glas på kontoret efter arbejdstid; men snart fandt vi på at mødes privat på skift hos hinanden. Det var rigtig hyggelige aftener.

Småerhverv, som vores gruppe hed, var flyttet op på 8. sal, som det første kontor nogensinde. Dog, ved den store konvertering i 1990'erne anvendte man et par lokaler på 8. Hidtil havde kun chefernes kantine befundet sig på denne etage, der dengang krævede adgang med nøgle. De tekniske installationer var placeret i siden ud mod Ørstedsparken med den gode udsigt. Derfor blev vores nye kontor indrettet mod den trafikerede H. C. Andersens Boulevard.

Marie-Louise Tønning

Når vi mødtes, kunne temaet være en bestemt drue, et land eller en vin i en bestemt prisklasse eller noget helt fjerde. Til prøvesmagningen havde Henrik lavet et skema med forskellige spørgsmål, som vi efter megen snak og stor morskab forsøgte at besvare så godt som muligt. Jeg vil ikke udråbe os som vineksperter; men vi lærte noget undervejs. En ting, jeg aldrig glemmer, er, at druen Primitivo er navnet i Italien. Når den dyrkes i Californien, hedder den Zinfandel. Den er ligeledes identisk med den kroatisk druesort Crljenak Kaštelanski. Det vil jeg være op til læserne, hvordan I vil udtale.

”Den Store Vinbog” af Hugh Johnson og Jancis Robinson, der anses for hovedværket inden for vin, har jeg ikke læst, og det kommer jeg nok heller ikke til. Da den udkom i 7. udgave i 2014, fik den 6 stjerner ud af fem! Lidt uhørt!

Stemningen var god, da vi ugen efter havde et gå-hjem-møde med nogle Danske Bank-filialer, hvor ca. 80 personer var inviteret og kom. Der er sikkert blevet orienteret om kreditforeningens nye produkt: FlexGaranti™. Længe varede det ikke, før vi kunne erstatte™ med det registrerede varemærkesymbol®.

Vores team havde fået en ny medarbejder – Finn Jepsson fra Danske Banks filial i Ballerup. Han foreslog en ændring af vores gruppenavn fra Småerhverv til Lokalerhverv. Det var en god idé. Det lød også bedre, så det blev straks vedtaget.

En opgave i Lokalerhverv København var at besøge de Danske Bank-filialer, der også havde en erhvervsafdeling. Vi lærte hinanden bedre at kende, når vi sad

over en kop kaffe og udvekslede erfaringer og nyheder.

Emnerne kunne være: *”Hvad fungerer godt?”* – *”Hvilke forventninger?”* – *”Godt og/eller dårligt i samarbejdet.”*

I de år blev der udviklet mange nye spændende låntyper. Fast rente var det gammelkendte produkt, som vi altid havde kendt; men nye produkter kom i en lind strøm – variabel rente, afdragsfrihed, Flexlån®, FlexGaranti®, RenteDyk™, Cibor6® og renteswap for at nævne nogle. Det talte vi meget om ved de møder. Cibor er en forkortelse for **C**openhagen **I**nterbank **O**ffered **R**ate og er rentegenomsnittet som offentliggøres dagligt. Renteswap er ret kompliceret, og derfor blev enkelte medarbejdere udvalgt til at være eksperter på det produkt. Kort fortalt er en renteswap et finansielt instrument, hvor to parter udveksler rentebetalinger. Man kan sige, at et renteswap er en aftale om at bytte renter i en aftalt periode.

De tre filialer, jeg besøgte, var Gentofte, Bagsværd og Hundige.

2. juledag 2004 var der et undersøisk jordskælv i Det Indiske Ocean, der igangsatte en række ødelæggende tsunamier langs kysterne i 11 lande, og i alt omkom ca. 225.000 mennesker. Bølgerne nåede op i 30 meters højde. Det blev en af de naturkatastrofer, der har krævet flest menneskeliv nogensinde. Medierne havde dagligt udsendelser dernede fra, hvor mange danskere var på jule- og nytårsferie, specielt i Thailand.

Niels Jørgen Jørgensen

Kort inde i 2005 blev det offentliggjort, at vi ville få en ny områdechef til maj. Mogens Daugaard stoppede og ny chef blev Niels Jørgen Jørgensen, der kom fra Glostrup-kontoret, hvor han var distriktschef.

I 2005 kunne jeg fejre min 60-års fødselsdag i maj måned. Det gjorde jeg med morgenkaffe på kontoret, hvor min chef Henrik Kildedal talte smukt til fødselaren. Om eftermiddagen havde jeg inviteret til reception, hvor mange, mange kolleger og nærmeste familie kiggede forbi samt et utal af hilsner tikkede ind på mail. Fruen var kommet ind ved 14⁰⁰-tiden og dækket op i mødelokalet på 5. sal. Et par gode kolleger, Joachim, Marianne og Debbie, hjalp med øl, vin og gaver.

Pernille Müller

Pernille Müller var så venlig at sige, jeg ikke måtte stoppe, hvad jeg faktisk havde mulighed for som 60-årig med mine ansættelsesvilkår. I min dagbog noterede jeg tirsdag den 31. maj, at det kunne have været min sidste arbejdsdag i Realkredit Danmark. Det blev det så ikke, og som en kunde sagde til mig: ”*Så går du herefter kun på arbejde af lyst.*” Ja, det var sådan det var. Jeg var ikke parat til at sige arbejdslivet farvel. Vurderingsarbejdet var meget interessant og spændende. Jeg følte mig godt tilpas.

Mange af dem, jeg var ”vokset” op med i kreditforeningen, valgte at sige *farvel og tak for denne gang*. Jeg tror, at alle de strukturændringer og omvæltninger, der skete, hjalp godt på vej.

Jeg glemmer aldrig, da en god kollega, der gik på pension som 60-årig, var så glad, at i lokalet, hvor vi var samlet for at sige "Farvel", strømmede tonerne af Stig Møllers sang, "*Sikke 'n dejlig dag det er i dag*" uafbrudt ud af hans højtaler.

Charlotte Reimer

Ja, hvorfor skulle vores lille gode erhvervsteam på 8. sal slippe for ændringer? Nu skulle der være erhverv på Lyngby-kontoret, og til at starte det op havde man udset sig to dygtige piger i vores gruppe, Pernille Müller og Charlotte Reimer. "Øv," siger jeg; men selvfølgelig godt for dem.

I dag husker jeg ikke, om rygterne havde svirret; men den 26. oktober 2005 fik vi beskeden om, at Jarmers Plads 2 skulle sælges, og alle medarbejdere, ca. 250 personer, flyttes ud til ledige lokaler på Parallelvej i Kgs. Lyngby i en af koncernens domicilejendomme. Til Berlingske udtalte vores administrerende direktør Sven Holm, "*at flytningen er blevet positivt modtaget af medarbejderne*". Det er jeg ikke helt sikker på holdt hele vejen rundt. Det fik jeg lejlighed til nogle dage senere at sige til Holm. Jeg talte desuden om husets signalværdi på Jarmers Plads. Det var rart at få sagt. Jeg var ikke så naiv og tro, det ændrede noget.

I krogene skumlede vi lidt om, at Danske Bank, der bestemte, var sure over, at "vores" hus fra 1959 var mere kendt i offentligheden end deres fine hovedsæde i Holmens Kanal. Og så var "straffen" at blive gemt væk på Parallelvej. Det var da meget godt gået af os på de år, eftersom Danske Bank et par år efter dens

oprettelse i 1871 købte og siden har holdt til i Peschiers Gård eller Palæ²², om man vil, og siden fusionen med Handelsbanken i 1990 også i Erichsens Palæ²³.

Alle i Realkredit Danmark kendte min indstilling til arbejdsstedet Jarmers Plads 2. Jeg havde jo aldrig lagt skjul på, det var ”min arbejdsadresse” – og sådan skulle det altid være. Selvfølgelig med et glimt i øjet.

Mine kolleger fortalte mig, at Corvinus spurgte efter mig, da han nogle dage efter offentliggørelsen af salget skulle fortælle medarbejderne om salget og dets konsekvenser for os. Jeg var den dag til møde i Danske Banks Falkoner Afdeling. Om det var senere på dagen, jeg var inde hos Corvinus, husker jeg ikke. Vi har altid talt godt sammen både i alvor og sjov. Her var det så i sjov, da han fortalte, ”at salget var for min skyld, så jeg ikke skulle rådne op på Jarmers Plads!”

Inden vi skulle forlade bygningen, måtte vi endnu engang flytte kontor. Nu kom vores gruppe Lokalerhverv ned på 4. sal med udsigt til Ørstedsparken. Den kunne man ikke klage over. Det var i december måned med sne. Og som et lille kuriosum kunne jeg så notere mig, jeg med den placering på 4. sal nåede at sidde på alle etager i bygningen med undtagelse af kælderen. Det blev samtidig min sidste placering på Jarmers Plads siden min ansættelse i 1970 med undtagelse af det halve år på Center Syd.

Peter Cederfeld

22) Pierre Peschier, 1739-1812 var en dansk handelsmand med dette eftermæle, ”*Han var stedse virksom, god og velgjørende, men ikke stedse lykkelig.*”

23) Erich Erichsen, 1752-1837 var en dansk handelsmand og skibsreder.

Ørstedsparken i sne. I baggrunden på højen aner man monumentet af Anders Sandøe Ørsted

En dag jeg sad på min plads, kom Peter Cederfeld og Peter Kjølby forbi for at besigtige huset. De var nu ansat i Fonden Realdania²⁴, der blev dannet i 2000 med Foreningen Realdanmarks basiskapital på ca. 10½ mia. kr. som egenkapital. De havde hidtil haft hovedsæde ved havnen på Christianshavn. Nu ville de gerne købe Jarmers Plads. Som Peter Kjølby sagde til mig: *”Ja, det er ligesom at komme hjem til den fædrene gård.”*

I begyndelsen af 2006 kunne Corvinus orientere os om, at huset var solgt. Inden han afslørede køberen, ville han gerne havde mig til at gætte på, hvem køberen var. Det var igen en af vores små pingponger.

Ja, det var som om, huset blev i familien, da et datterselskab, Realea A/S, i Fonden Realdania købte Jarmers Plads 2. Når jeg skriver *”blev i familien.”* tænker jeg, det var på denne matrikel, fondens kapitalgrundlag blev indtjent. Jeg synes, fonden med den store formue gør et godt stykke arbejde, da fondens

24) Det var i 2002 Foreningen Realdanmark ændrede navn til Fonden Realdania. I dag alene Realdania.

formål er at skabe livskvalitet for alle gennem det byggede miljø.

Flere gode kolleger blev ansat i fonden. Jeg kan nævne: Finn Bartholdy, Peter Cederfeld, Peter Kjølby, Finn Strand, Gert Bukholt, Marianne Steenvinkel, Stig Jørgensen, Susanne H. Andersen, Tine Thorkenholdt.

Nu skulle vi ud; men en lille flig for noget andet, viste sig for mig. Der skulle være et områdekontor for erhverv i København. Kunne jeg blive dér, og måske det så kunne blive som lejer i huset, så den kendte adresse stadig ville være en del af Realkredit Danmark? Det sidste blev ikke tilfældet; men jeg kom til områdekontoret, der fik adresse i Danske Banks lokaler på Bremerholm 31.

Tænk! Skulle man virkelig havne på Bremerholm? De historisk interesserede vil vide, man i gamle dage sendte landets værste forbrydere og løsgængere til fængslet ”Trunken” på Bremerholm, når de var ”dømt til jern”. Dvs. arbejde i lænker for livstid. Færgekongen Marie Grubbes tredje mand, Søren Sørensen Møller, der i drukkenskab havde dræbt en skipper fra Dragør, dømtes til tre års hårdt tvangsarbejde på Bremerholm i 1711. De boede i ”Borrehuset” øst for Stubbekøbing og drev færgeriet over Grønsund til Møn.

Vi nåede da lige et par mindre sociale arrangementer i teamet, inden vi forlod Jarmers Plads. I april spiste vi på ”Café Stella” i Kompagnistræde. Aftenen sluttede med standupcomedy i ”Comedy Zoo” i Knabrostræde med bl.a. Lasse Rimmer. I juni ølsmagning på kontoret.

Finn Bartholdy

Foran hovedindgangen på min sidste arbejdsdag på Jarmers Plads 2

Den 12. september 2006. 100-års dagen, hvor Ellehammer littede med sin lille maskine på øen Lindholm i Smålandshavet og fløj 42 meter i en halv meters højde, skulle jeg "lette" mig og forlade min arbejdsplads gennem lidt over 36 år. Det svarede til lidt over 13.000 arbejdsdage på denne adresse.

Det blev en ganske almindelig arbejdsdag dog ingen fysiske vurderinger. Jeg parkerede bilen i garagen kl. 8²⁰, tog elevatoren op til 4. sal, tændte computeren, rettede datostemplet, tog blok, skriveredskaber og lommeregner frem, hentede en karaffel vand, åbnede CICS'en, Lotus Notes og nettet. Tjekkede kurserne, tjekkede mails og portalens nyheder. Nu var jeg klar til dagens opgaver, der den dag for hele kontoret om formiddagen, var at ringe kanvas²⁵.

Eftermiddagen gik med nedpakning, en tur på 8. sal, hvor jeg lod blikket glide ind over byens tage og tårne og et farvel til kollegerne i Erhverv Øst på 7. sal, der nu skulle ud til Parallelvej. Jeg kastede et sidste blik fra min plads ud over

25) Kanvas er en salgsmetode, hvor en man kontakter en potentiel kunde uden at have en forudgående aftale.

Ørstedsparken, inden jeg kl. 16⁴¹ kørte ud af garagen og forlod bygningen, kørte til Hermeshallen til en times badminton, inden jeg kom hjem for at pakke kufferten. Fruen og jeg skulle en lille smuttur med et vennepar til Lissabon, inden Realkreditkontor København skulle begynde arbejdet på Bremerholm mandag den 18. september.

Lisbeth Bindsbøl

Min gode kollega, Lisbeth Bindsbøl, var så forudseende at tage sit kamera med på Jarmers Plads, da hun vidste, jeg gerne ville have et billede fra min sidste dag på Jarmers Plads. Det havde hun ganske ret i og meget betænksomt gjort. Og som man ser, var det en solskinsdag.

Den 13. september 2006 var der premiere på markedsføringen af Kloge m². I første omgang Kloge m² Puljen, der primært var rettet mod skoler til støtte for projekter, der skabte nogle fysiske rammer, der inspirerede til læring, samarbejde og ideudvikling. Senere kom Kloge m² Prisen, der havde til formål at kåre og hædre virksomheder i lokalmiljøet, der investerede i at udvikle, etablere og renovere arbejdspladsens fysiske og funktionelle rammer. Hovedprisen var, foruden æren, 100.000 kr.

Hvem har haft flest arbejdstimer i det hus? Det kunne jeg ikke lade være med at tænke på. Jeg vover pelsen og siger, det er mig. Den eneste konkurrent kan være direktionssekretær Inge Helstrup, der gik på pension efter 40 år, hvoraf de sidste 38 år var på Jarmers Plads. Jeg var der ”kun” i 36 år; men jeg har fået fortalt, at

Helstrup var på nedsat tid i en periode. Andre kan ikke komme i betragtning, da mange kolleger kom til Center Syd og blev der. Andre igen kom til forskellige Realkredit Danmark-kontorer i andre byer. En ting er helt sikkert. Personen med længst arbejdsliv i huset er født den 3. maj. Den dag har både Inge Helstrup og jeg fødselsdag.

Niels Henrik Olsen

Inden jeg forlader Jarmers Plads i denne fortælling, er der grund til at nævne en person, der mere end nogen har vedligeholdt kontorerne med maling. Det er Niels Henrik Olsen, i daglig tale Niels Maler, som vi alle kender. Han var ansat i det firma, kreditforeningen entrerede med. En dag sagde han til mig, *"han følte sig mere som kollega med os end med sine medansatte i malerfirmaet, som han faktisk aldrig så."* Han gik stort set på Jarmers Plads altid. Det var måske lidt ensformigt at male den samme lysegrå farve år ud og år ind. Derfor glædede han sig til, da han i en periode, skulle arbejde på Rosenborg Slot. Det var han naturligvis stolt over. Arbejdet krævede en virkelig dygtig og omhyggelig fagmand. Jeg mener, arbejdet bestod i at forny/reparere de flotte loftsmalerier.

Inden jeg forlader Jarmers Plads, rinder en lidt morsom historie mig i hu. Den er tilbage fra den tid, hvor enkelte kunder stadig mødte op i hallen og betalte deres terminsydelse kontant.

En nydelig ældre dame kom en dag ind til skranken for at betale. Damen blev modtaget af en ung pige med blå hår, ring i næsen og læber og iklædt spraglet tøj. Chokeret bad damen om at blive ekspederet af en anden medarbejder. Ud

kom i det samme en ung mand i T-shirt og overalls. Damen troede ikke sine egne øjne. Hun besvimeede ikke; men så sig søgende om i hallen, og helt tilfældigt kom den nydelige Per Knudsen i jakkesæt, hvid skjorte og slips gående. *"Åh hr., vil De ikke gerne klare sagen for mig?"* spurgte damen med bedende øjne. Frisk som altid sprang Per Knudsen om bag skranken, og damen fortalte ham, at hun var kommet i foreningen i mange år; men dog aldrig oplevet dette. *"Tænk Dem, hr! Først kommer der en punker for at ekspedere mig, og bagefter byder de mig en stilladsarbejder."* Per Knudsen klarede naturligvis sagen på bedste vis. Om damen nogensinde mere satte sine ben i vores hus, melder historien intet om.

Bremerholm

Da holdet til kontoret på Bremerholm var på plads i maj måned 2006, kom vi på et endags seminar på "Hotel Imperial" i Vester Farimagsgade med emnet: STRESS. Et program bygget op under overskriften *"Vores personlige ressourcer."* Et meget interessant og godt seminar, der sluttede med middag.

På Bremerholm blev vi erhvervsrådgivere placeret på 3. sal med udsigt til byens tårne. Ja, nu tror læseren måske, jeg kun sidder her for udsigtens skyld. Vi fik et godt lokale med lys og luft omkring os og så ikke lige ind i en betonvæg. Jeg kunne se tårnene på Christiansborg, Sankt Nikolaj Kirke, Sankt Petri Kirke og Rådhuset.

Vi var seks medarbejdere i Lokalerhverv. Vi blev præsenteret, som man ser på billedet.

Lokalt samarbejde på erhvervsområdet i København

REALKREDIT
Danmark

**Lokalerhverv
Bremerholm 31
1069 København K**
Telefon: 45 12 56 30
Telefax: 45 14 87 54

Niels Ebbe Lollike
Erhvervsrådgiver
Direkte tf.: 45 13 05 74
E-mail: nieb@rd.dk

Lena Fordsmann
Erhvervsrådgiver
Direkte tf.: 45 13 05 77
E-mail: lefo@rd.dk

Jacob Bruun
Erhvervsrådgiver
Direkte tf.: 45 13 05 79
E-mail: jacbr@rd.dk

Anders Voller
Erhvervsrådgiver
Direkte tf.: 45 13 05 78
E-mail: vol@rd.dk

Marianne Østergaard Olsen
Erhvervsrådgiver
Direkte tf.:
E-mail: gmn@rd.dk

Henrik Kildedal
Teamchef
Direkte tf.: 45 13 05 80
Mobil 40 80 25 02
E-mail: hnk@rd.dk

Vi havde i Team Lokalerhverv København udformet vores egne visioner, der lød således:

**Vi er det foretrukne erhvervskontor i Område Øst
Kunderne oplever os som positivt anderledes
Vi skaber merværdi for vores samarbejdspartnere
Erhvervslivet i København kender Realkredit Danmark Er-
hverv lokalt**

På 2. sal sad vurderingskonsulenterne, der varetog privatkundernes interesser. I det team sad Annette Brøgger, Lis Maribo, Peter Grøning, Ove Borg Jørgensen, Hans Worm Hansen og Jesper Søgaard. I stueetagen sad områdechef Niels Jørgen Jørgensen og souschefen René Johnsson.

A. Brøgger

L. Maribo

P. Grøning

O. Borg

H. Worm

J. Søgaard

N. J. Jørgensen

R. Johnsson

På 4. sal var der indrettet et kontor, som Jens-Erik Corvinius benyttede, når han havde et møde i Staden, hvis det var mere bejligt for kunden end tage turen til Kgs. Lyngby.

Den første uge på Bremerholm sluttede med stor fest i Øksnehallen, hvor 525 Realkredit Danmark-medarbejdere var samlet. Mere om den senere.

Der var også kommet et – endnu et – nyt produkt på paletten: Cibor6® med renteloft og –bund med rentesikring. Vi havde travlt med at ringe ud til vores kunder for at aftale et møde og præsentere dem for produktet. Det gik forrygende med at aftale møder. Så godt, at jeg i al beskedenhed blev helt ”berømt” i organisationen. Nok var emnet Cibor6®; men der blev talt mange andre relevante ting. Vores kunder var rimelig glade for at træffe deres erhvervsrådgiver, uden der var et lånebehov, der skulle opfyldes. Alligevel kastede det lånesager af sig ved møderne i flere tilfælde.

Lige efter indflytningen havde vi en lille reception med invitation til kolleger i Realkredit Danmark, Danske Bank og BG Bank. Jeg kan sige, den blev ”lille”, for der var ikke mange, der mødte op.

Der var mere run på, da vi inviterede kunder og nærmeste familie til ”Åbent Hus” midt i oktober måned. Man inviterede også kundernes børn/børnebørn med, da vi som trækplaster fik besøg af to landsholdsspillere fra F.C. København. Det var Lars Jacobsen og Michael Silberbauer, der skrev autografer i et væk. Desuden var der lodtrækning med gode gevinster. På helt ærlig vis trak man min søn, Anders, som den første. Han vandt en FCK fodboldtrøje med Silberbauers navn på ryggen samt begge landsholdspilleres autograf. Han smilede venligt, da han modtog gevinsten. Han hælder nu mere til Brøndby. Da man nåede frem til hovedgevinsten, blev min datter, Maria, trukket som vinder. To billetter til Champions League-kampen i Parken mellem FCK og Manchester United. Det blev en forrygende kamp, som FCK vandt med 1-0 over verdensstjerneerne med Cristiano Ronaldo og Wayne Rooney i spidsen.

Et par dage efter var jeg i Parken igen med kunder. FCK tog imod Brøndby, i det nogle kalder ”Nyklassikeren”. FCK vandt 3-1. Vores kunder tog godt imod en sådan invitation. Det var et fint middel til at holde gode relationer til gode kunder.

Forfatteren og Lena Fordsman klar til at modtage vores gæster i "Ninas Café"

Vi var meget aktive på det felt. Der var virkelig fokus på kunderne. Vores teamchef Henrik Kildedal var idérig og havde mange gode forslag til fastholdelse af kunder, som han drøftede med områdechefen Niels Jørgen Jørgensen, der i sidste instans skulle godkende det.

Jeg kan lige give et par eksempler på lidt større arrangementer, der blev gennemført. 2. søndag i advent i 2006 havde vi inviteret vores kunder til et julearrangement i "Ninas Café" ved Store Dyrehave. Vi inviterede til fældning af et juletræ, gløgg og æbleskiver samt en mulepose med diverse ting betalt af kreditforeningen. Vi så kun glade mennesker.

Fredag den 9. februar 2007 var kontoret på en spændende sightseeingtur i bus til den nye bydel, Ørestaden, der var ved at skyde i vejret. Ørestadsselskabet stod for arrangementet. Ørestaden dækker ca. 3 km² på et 600 meter bredt og 5 km langt område på grænsen til Islands Brygge, Amager Fælled og Kalvebod Fælled. Metroen var anlagt og løber på den anden side af Ørestaden.

Vi så blandt andet indkøbscenteret Fields, Ferrings 20 etager høje bygning. De

var en af de første indflyttere. På grund af flytrafikken må ingen bygninger overstige denne højde. VM Husene og naturligvis det markante runde Tietgenkollegium, der netop var taget i brug. Desuden en masse boligejendomme. Vi kørte rundt mellem et utal af byggekraner. Der var stadig meget byggeri i gang

I marts 2007 havde vi inviteret til et fællesarrangement med Danske Bank og Danica. Der var indbudt ca. 120 gode kunder. Vi mødtes til brunch i Operaen og bagefter på Takkelloftet og høre "De Tre Tenorer", der i dagens anledning var cheføkonom i Danske Bank, Steen Bocian, der talte om "*dansk økonomi og dets udsigter*," cheføkonom i Realkredit Danmark, Sune Worm Mortensen, der talte om "*rentestigningens betydning og valg af finansieringsform*." Endelig cheføkonom i Danica, Jens Christian Nielsen, der talte om "*generationsskifte og om at tiltrække og fastholde de gode medarbejdere*." Efter disse tre indlæg og spørgsmål en lille pause. Herefter hørte vi forstanderen for Balletskolen, Niels Balle, tale om "*talentudvikling*." Dagen sluttede med operasang af Gert-Henning Jensen.

Dennis Verwohlt

Tina Andersen

Inden jul skete der en mindre ud- og indskiftning i gruppen. Lena Fordsmann rykkede til leasing i Norske Bank, Kathja Bendtsen flyttede til vores Roskildedekontor og souschefen René Johnson tog til BG Bank på Gl. Kongevej. Ny souschef blev Tina Andersen. Til gruppen kom Bastian Jakobsen fra ejerskifteafdelingen og Dennis Verwohlt fra Roskildedekontoret. Dennis er en god ven af min søn. De lærte hinanden at kende, da Dennis var elev i Lyngby, hvor Anders

samtidig havde et sommerjob derude. Desuden fik gruppen tilgang af Kristina Boitang, der hurtigt blev valgt til vores tillidskvinde, Nicholas Hofmann Laursen og Jannie Hee Mogensen. Flere af dem kom fra privatområdet. Da lokal erhverv-segmentet igennem nogle år havde været et smertensbarn i Realkredit Danmark, havde man opfordret flere privatrådgivere til at tage en tillægsuddannelse, så de kunne rådgive mindre erhvervs-kunder. Det foregik på realkreditkontoret i Hillerød med blandt andre Jørgen Asger Nielsen og Peter Carlsson som instruktører. Første hold var på 12 personer, og klassen blev kaldt "1. A".

For første gang sad jeg ikke i hovedsædet; men på et lokalkontor. Derfor var det lidt mærkeligt, at julefrokosten "kun" var os, når man igennem alle årene havde været virkelig mange samlet fra alle kontorerne på Jarmers Plads. Alt forløb på bedste måde. Den unge festkomité havde arrangeret aftenen fint.

Vi var ikke langt inde i 2007, før det blev offentliggjort, at BG Bank ved påske-tid blev en del af Danske Bank. 60 filialer blev til 30. Det kostede igen arbejds-pladser.

I sommeren 2007 vedtog Folketinget SDO-lovgivningen som følge af et EU-direktiv. SDO står for **S**ærligt **D**ækkede **O**bligationer. Realkreditobligationerne fik betegnelsen SDRO, hvor R'et står for **R**ealkredit. De traditionelle realkreditobligationer fik betegnelsen RO.

Da jeg kom tilbage efter nogle dages frihed i forbindelse med min mors død og begravelse i slutningen af september, mærkede jeg straks, der var sket noget. Om morgenen havde der været et møde, hvor det blev offentliggjort, at alle rådgivere på privatsiden fremover skulle placeres i Danske Bankfilialerne og ikke mere foretage de fysiske vurderinger. Der herskede en meget dårlig stemning på kontoret. Det blev opfattet som en form for deroute fra Realkredit Danmark. 22 distriktskontorene skulle nedlægges, og i stedet skulle der oprettes 10 erhvervscentre. Det kostede flere distriktschefer jobbet. Hos os fortsatte Niels Jørgen Jørgensen som chef, nu med titel som erhvervsdirektør. Vores teamchef Henrik Kildedal blev souschef.

Vi var gode til realkredit; men vi havde også altid været gode til at feste. Og trods den triste anledning, hvor vi skulle vinke farvel til flere medarbejdere, der nu skulle ud i filialerne, gjorde vi det med en nedlukningsfest på kontoret, hvor stemningen trods årsagen var god.

Kristina Boitang

Trods den gode stemning ved nedlukningsfesten, var der alligevel noget på kontoret, som ikke var helt så godt. Medarbejderundersøgelsen over nærmeste leder, der var blevet offentliggjort, var dårlig. Et par kolleger indkaldte til møde uden vores ledere. Stemningen kørte op, blev aggressiv. Mødet sluttede med, at et par kolleger skulle udarbejde et notat om generelle ønsker for fremtiden og medarbejdernes holdning til vores chef og souschef. I sådanne situationer mærker man gruppepresset i solidaritetens navn. Vores vurderingskonsulenter på privatsiden med en enkelt undtagelse var imod.

Kristina Boitang, der var vores tillidskvinde, fik den tvivlsomme ære at aflevere notatet til cheferne med kopi til vores direktør Jens-Erik Corvinus. Notatet var kritisk; men fik en større følgevirkning, end vi havde tænkt os, da chefen ikke mere kunne se sig som chef for os og fratrådte sin stilling.

Corvinus blev vred, da han ankom til et møde med os nogle dage efter. Han mente, vi burde have rådført os med ham, inden det kom så vidt. Da alle havde fået galden ud, sagde Corvinus til vores lettelse, *"at nu trækker vi en streg i sandet, starter forfra, og der bliver ikke tale om at nedlægge kontoret samt vi finder en chef, der er vokset op i Realkredit Danmark."* Det lød godt. Jeg havde gerne været hele det forløb foruden. Det var på ingen måde smukt. Vores nye chef blev Bo Klein Christensen. Bo havde i mange år været formand for perso-

naleforeningen og kendte huset ud og ind. Det var et populært valg. Det var i foråret 2008.

Da regnskabet for 2007 blev offentliggjort samme forår, viste det, at erhvervsudlånet havde rundet 250 mia. kr. – ”*en kvart billion,*” som der stod i direktionens hilsen, hvor en flaske champagne ”Deutz Brut Classic” medfulgte. Stigningen i 2007 havde været på 18 mia. kr.

Med til jobbet hørte også målstyringssamtaler med lederen, der handlede om salgsmålene, vi sammen havde lagt ved forrige møde, var nået i den aftalte periode. Det omfattede antal vurderinger, udbetalte lån i brutto og netto kroner, indtjening på provision, gebyrer og kurtage, antal henvisninger til banken, Danica eller home, kvalitet i arbejdet (revisionsrapport) og ens indsats, adfærd og samarbejde med kollegerne. Ret omfattende.

I september 2008 fik jeg en lille ekstra oplevelse, da en af mine gode kunder, Jørn Thulstrup, inviterede mig med til IFKAs 25-års jubilæumskonference i festsalen på Københavns Universitet. Jørn Thulstrup oprettede i 1983 Institut for Konjunktur-Analyse, der var et privat, uafhængigt analyseinstitut, der har specialiseret sig i analyser inden for politik, økonomi, efteruddannelse og medier.

Mødeleder var Universitetets daværende prorektor den meget entusiastiske Lykke Friis. I anledning af jubilæet modtog videnskabsminister Helge Sander som ”Forsker-gave” instituttets database, der indeholdt interview med 75.000 danskere om ovennævnte analyser, der bruges videnskabeligt om samfundsforhold. Desuden talte professorerne Peter Nannestad, Martin Paldam og Thulstrups afløser som direktør, Thomas Søby. Eftermiddagen sluttede med et foredrag af en amerikansk økonom Roger Selbert fra Santa Monica, der talte om ”*den aktuelle politiske og økonomiske situation i USA.*” Sikkert ganske interessant; men med mit sparsomme sprogøre fik jeg ikke så meget ud af det. Bortset fra det gik jeg derfra en oplevelse rigere.

Da vi i vinterens løb havde sagt farvel til alle de medarbejdere, der fremover skulle placeres i Danske Bankfilialerne, blev der plads til Lokalerhverv på 1. sal

i januar 2008. Få dage efter blev vi sendt til erhvervsdage i Odense på Odense Congress Center med overskriften: *"Vision og Mission"*. Visionen var, *"at vi skaber nye normer for kunderelationer"* og missionen, *"vi gør det nemt for kunderne at få en lang, sikker og billig finansiering."*

Der var finanskrisen, og den var global. Mange banker havde problemer. Der skete flere fusioner eller overtagelser af mindre banker fra 2008 og frem. Som et lille forvarsel kom den lille sjællandske Trelleborg Bank i årets begyndelse i vanskeligheder. Den blev overtaget af Sydbank. Mere chokerende var det, da Danmarks 10. største bank Roskilde Bank blev overtaget af Nationalbanken og Det Private Selskab (senere Finansiell Stabilitet) i august 2008. Forstædernes Bank blev opkøbt af Nykredit. Og Amagerbanken i vores lokalområde kæmpede længe; men måtte til sidst opgive.

Ved rentetilpasningen januar 2009 steg renten på FlexLån[®] F1 fra 4,73% til 5,20%, der indtil nu dags dato (2022) er det højeste niveau siden låntypen blev lanceret.

Man hørte og læste om bankpakker i vinteren 2008/09. Nr. 1 blev vedtaget i efteråret 2008, og man var i gang med bankpakke 2. Den blev også kaldt kreditpakken og muliggjorde tilførsel af lånekapital på op til 100 mia. kr. til pengeinstitutterne. Formålet var at genoprette tilliden i det finansielle system. Den blev vedtaget den 3. februar 2009.

Samme dag var jeg ude for en meget ubehagelig oplevelse på vej hjem fra arbejde. Jeg var i bil, og turen fra Bremerholm til Jarmers Plads tog faktisk lige så lang tid, som dengang jeg kørte fra Jarmers Plads og til mit hjem i Brønshøj. Vi holdt ofte i kø i gaderne omkring Christiansborg. I bakspejlet så jeg en bil i stærk fart overhale os i den modsatrettede kørebane på Vindebrogade efterfulgt af politiet med hylende sirener og blink. Lige foran mig smuttede flugtbilisten ind på cykelstien langs kanalen og fortsatte i stærk fart mod Stormbroen. Mirakuløst var der ingen cyklister på cykelstien. Det havde været den visse død, da et gelænder ud til kanalen havde forhindret dem i at vige. Jeg var dybt rystet.

Den 5. februar blev kaldt "sorte torsdag" i finansverdenen. Betegnelsen hentet

fra Wall Street i 1929, hvor nedturen begyndte torsdag den 24. oktober for så at bryde totalt sammen den 29. oktober. Kendt som Wall Street-krakket.

Danske Bank havde præsenteret et meget dårligt regnskab med et overskud på ”kun” 1 mia. kr. mod hele 14 mia. kr. året før. Røde tal på bundlinjen var kun reddet af Realkredit Danmarks bedste regnskab nogensinde med et overskud på 3,7 mia. kr. før skat. Realkredit Danmark indgik i koncernregnskabet, og det gav ikke megen omtale. Jeg synes bare, som inkarneret RD-medarbejder, det var ærgerligt. Jeg husker, hvor spændende det var at sammenligne, når Realkredit Danmark og Nykredits regnskab var trykt i avisen. Lad mig lige tilføje Nykredit kom ud med et overskud på 880 mio. kr.

Det dårlige regnskab kostede igen medarbejdere. Ca. 350 fortrinsvis IT-medarbejdere; men også nogle af de Realkredit Danmark-medarbejdere, der for kort tid siden var flyttet over til Danske Bank. *”Kommer der fyringer i RD?”* skriver jeg i min dagbog. Jeg vidste godt, pilen pegede mod mig med min anciennitet og alder. Jeg havde set ansigterne vende sig i min retning, når slige ting blev debatteret. Det kan jeg da godt forstå. Det ville jeg også havde gjort. Men nu, hvor jeg – som tidligere nævnt – i horisonten så muligheden for at fejre 40-års jubilæum i ”rederiet”, ville jeg gerne fortsætte de få måneder, der manglede.

Vores Danske Bank-medarbejderaktier var nede i kurs 41, og vores gode administrerende direktør Erik Haunstrup Clemmensen fra 1971 til 1988 døde den 22. februar 2009. Jeg tror næppe, min kolleger fra den tid vil bestride dette udsagn, *”man glædede sig altid til, når han mødte frem og skulle tale til os. Underholdende, spændende og inspirerende.”*

I 2009 blev den digitale tinglysning indført. Dvs. det fysiske skøde blev afskaffet. Der var meget nyt at sætte sig ind i, og da jeg kendte min fremtid, overbeviste jeg min chef om, det ville være spild af tid at bruge kræfter på oplæring af mig i det nye område og jeg skulle hellere bruge den resterende tid til vurderinger. Det var der brug for.

En dag en lidt pudsigt forespørgsel i telefonen. En kunde ville lige høre, om han havde lån i Realkredit Danmark. Det havde han. Ydelserne har åbenbart ikke

været så tyngende for ham. Han havde endda to lån. Det ene optaget 48 år tidligere i 1961 og et endnu ældre uamortisabelt lån i 7. serie. Det var vel udbetalt for mere end 100 år siden? Det blev ændret efter telefonsamtalen.

Der var finanskrisen, låneaktiviteten var gået i stå. Vi gav afslag på afslag. Men alligevel sindssygt travlt. Med hvad? LTV-vurderinger. Og hvad er så lige det LTV står for? Loan To Value. Man trækker en liste over de ejendomme, der er belånt med SDRO-obligationer²⁶, der så skal have et årligt værdieftersyn. De sager kom til at fylde meget i mit sidste år i Realkredit Danmark.

Jeg blev faktisk også lidt ”verdensberømt” i København, da jeg kunne trække min gamle velfungerende RD-cykel fra 1985 frem og cykle rundt i Staden til disse vurderinger. Der var ingen parkeringsproblemer. Henrik Kildedal tog et billede af mig og min cykel foran indgangen til Bremerholm 31 og satte følgende på intranettet. Artiklen fortæller, hvorfor cyklen stadig var velkørende. Den har aldrig stået ude om natten. Husk det, hvis du vil bevare din cykel længe!

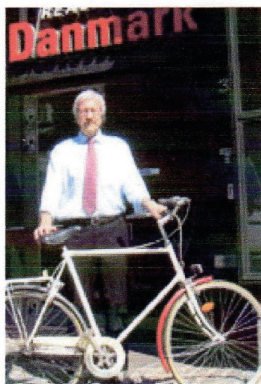
Efter 26½ års tro tjeneste på de københavnske gader og stræder gik cyklen på ”pension”. Nej, det gjorde den faktisk ikke. En ung mand, jeg kender, stod og manglede et transportmiddel, og han overtog cyklen. Hvorledes den har klaret sig i sin alderdom, ved jeg ikke. Reservedele var efterhånden vanskelige at få, og kranken var slidt, så jeg fandt tiden inde til, at ”vores veje” måtte skilles. Vores afskedstur gik meget passende til Realkredit Danmark på Strødamvej 46 en junidag i 2012, hvor min direktør Jens-Erik Corvinius holdt afskedsreception.

Det var åbenbart ikke nok med én fyringsrunde om året. I august blev det varslet igen samt omstrukturering af kontoret. Jeg havde ferie på det tidspunkt. Fruen kaldte på mig, da hun i News hørte koncernen ville fyre 220 medarbejdere heraf 48 i Realkredit Danmark. Mit sidste arbejdsår skulle da ikke være stille og roligt. Eller var det slut lige inden målstregen? Det var svært at komme igennem til Realkredit Danmark; men sent på dagen fik jeg forbindelse til en af mine unge kolleger, Christian Andersen, der kunne berolige mig med, at jeg fortsat

26) SDO kan både udstedes af realkreditinstitutter og banker. Der findes dog en afart af SDO, som hedder SDRO (Særligt Dækkede Realkreditobligationer). Den største forskel på SDO og SDRO er, at det kun er realkreditinstitutter der må udstede SDRO.

var en del af medarbejderne i Realkredit Danmark. Nu troede jeg på et 40-års jubilæum. Igen var der mange gode kolleger at sige farvel til. Det dårlige regnskab kostede ca. 570 arbejdspladser i 2009.

Medarbejderfryns anno 1985

Når temperaturen stiger, byen syder og trafikken låser sig fast, så hjuler erhvervsrådgiver Niels Ebbe Lollike let og elegant gennem det indre København. En snart 24 år gammel cykel er sommerens foretrukne transportmiddel. Og det er ikke en hvilken som helst cykel, vi snakker om, men den måske eneste nulevende KD cykel.

KD cyklen - medarbejderfryns fra 1985

I december 1985 i forbindelse med 1 års dagen for en intern kampagne, der skulle gøre Kreditforeningen Danmark endnu bedre til at leve op til kundernes krav og forventninger, modtog alle medarbejdere en cykel med foreningens logo.

Cyklen blev udleveret i Forum i København, hvor der i disse dage var seksdagsløb - Og i følge Niels Ebbe Lollike skulle det være lidt af et særsyn med en vis reklameværdi da alle medarbejderne hjulede væk fra Forum på deres nye rød-hvide KD-cykler.

Co₂-venlige LTV-vurderinger

KD-cyklen har blandt andet fragtet Niels Ebbe Lollike rundt mellem dette forårs LTV-vurderinger i byen.

"Jeg har brugt cyklen rigtig meget i alle årene, og når den stadig er velholdt her små 24 år efter er det fordi, den aldrig har stået ude.

Reklameværdien er jo desværre ikke længere så stor, men det giver altid en god kommentar fra kunderne, og så er det jo meget CO₂-venligt og et billigt transportmiddel. Derudover er det klart den hurtigste måde at komme gennem centrum af København, så jeg sparer en masse transporttid", fortæller Niels Ebbe Lollike.

Det var blevet besluttet, at rådgivning og vurdering skulle adskilles. Fremover skulle rådgivningen foregå fra Danske Banks Erhvervscentre og vurdering forblive i Realkredit Danmark med et vurderingskorps i et erhvervscenter. Jeg havde i mange år virkelig været tilfreds med jobbet som erhvervsrådgiver; men det overraskede næppe nogen, at jeg foretrak at blive i Realkredit Danmark. Derfor blev min titel pr. 1. september 2009 ændret fra Erhvervsrådgiver til Vurderings-

konsulent Erhverv. Jeg syntes ikke, det var specielt morsomt at ringe rundt til mine gode kunder og takke for et godt samarbejde igennem mange år og orientere dem om ”de nye tider”.

Efter denne ”massakre” var der nu kun 268 personer ansatte tilbage i selve Realkredit Danmark. Engang var vi ca. 1.500 medarbejdere.

I al den turbulens skete der et skift på direktionsgangen. Efter mere end 40 år i selskabet valgte Sven Holm at gå på pension, og en af vores elever fra 1984, Carsten Nøddebo Rasmussen, nåede hermed til tops som administrerende direktør. I sit første interview efter udnævnelsen og med mindre end 300 medarbejdere i Realkredit Danmark, udtalte han: *”Vi er stadig realkreditspecialisten i Danske Bank-koncernen. Vi har vores faglige stolthed; men vi skal ikke hvile på laurbærrene. Vores fremtid er betinget af, vi fortsat gør det godt og har fokus på at forny og udvikle os.”*

Der kom også et skift på chefposten i vores ”nye slanke” erhvervscenter. Bo Klein Christensen rykkede til Danske Bank som chefkonsulent med fokus på samarbejdet med ejendomsmæglerkæden home. Henrik Kildedal kom til Storkundeafdelingen. Jeg havde haft et godt samarbejde med dem begge. Vurderingskorpset, som jeg nu skulle til, havde Mogens Asmussen som chef. Han havde tidligere været en del af landbrugsgruppen.

Jeg vil lige nævne, at landbrugsgruppen var en selvstændig enhed inden for erhvervsbelåningen, hvor kontor- og forretningsejendomme, industriejendomme og boligudlejning blev behandlet i samme kontor. Ja, jeg kom aldrig ind i landbrugsgruppen. Opvokset på en gård, udlært i en korn- og foderstofforretning, skulle man da ellers mene, den grundlæggende viden var til stede. Jeg kom dog gennem årene til at kende mange gode kolleger i landbrugsgruppen. Foruden min kommende og sidste chef inden pensioneringen Mogens Asmussen, vil jeg især nævne Erik Vestergaard Madsen, Olav Traberg og Preben Paulsen, som dem jeg lærte bedst at kende.

Mogens Asmussen

E. Vestergaard Madsen

Olav Traberg

Preben Paulsen

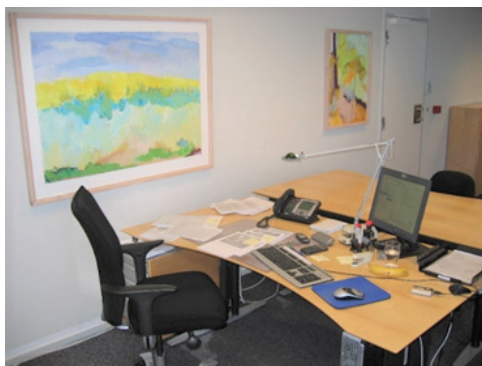
Ja, kollegerne spredtes, om ikke for alle så for mange vinde (bankfilialerne); men et par ”gamle” rutinerede medarbejdere blev tilbage. Lis Maribo sad alene i stueetagen (tre vurderingsfolk var i marken) og jeg på 1.sal. Tænk, på alle de rokeringer, tiltag og ændringer og ikke mindst fyringsrunder, der er sket igennem årene, så har vi overlevet og været i det samme kontor i mange år. Det talte vi om og grinede lidt af, om vi efterhånden var kommet på inventarlisten; men glædede os dog allermest over, at det var sådan, og der stadigvæk var brug for vores arbejdskraft og erfaring.

Der kom fem nye vurderingskonsulenter til ”vores” nye kontor. De var bestemt ikke tilfredse med, at de mistede rådgivningsarbejdet og alene fremover ”kun” skulle vurdere. De mente, deres karrieremuligheder blev begrænset. Måske? Vi vidste, vi skulle flytte fra Bremerholm 31; men ingen afklaring på, hvor vi skulle være fremover. Parallelvej i Kgs. Lyngby, Ejby eller Høje Taastrup var mulighederne, når der var plads. Mange dage gik der ikke, før RD-skiltet over indgangsdøren på Bremerholm blev fjernet. I nogle dage sad jeg mutters alene på 1. sal på et kontor med 19 vinduer, da mine kolleger var rykket ud. ”Mit kontor” overgik i størrelse vores gamle landbrugsdirektør Charles Jensens kontor i hans velmagtsdagene på Jarmers Plads. Jeg fik selskab på kontoret, da Dennis Verwohlt kom tilbage fra ferie.

Mogens Asmussen sad med sit kontorhold i Danske Bank-bygningen på Hovedvejen 109 i Glostrup. Dennis og jeg ville gerne blive på Bremerholm og undgå en midlertidig flytning, indtil vi skulle flytte permanent til den nye adresse. Det

huede ikke helt Mogens Asmussen, vi sad på Bremerholm. I første omgang blev aftalen, at vi kom til Glostrup to dage om ugen; men længe gik der ikke, før vi måtte ”bide i det sure æble” og flytte til Glostrup. Transportmæssigt var det ganske udmærket for mig, da kørselstiden var hurtigere fra mit hjem i Brønshøj end ind gennem byen til Bremerholm.

Mogens Asmussen, der ikke kendte os arbejdsmæssigt, tog en samtale med hver enkelt medarbejder, og her kunne jeg – i al fortrolighed – indvi ham i mine planer, at jeg havde besluttet at stoppe næste år. Han var endda så venlig at sige, *”det var han da ked af.”*

Min arbejdsplads på Bremerholm

Først i det nye år 2010 fik vi besked om, at vi ultimo januar skulle placeres på Parallelvej 17 i Kgs. Lyngby. Dennis og jeg var inde at pakke vores sidste ting ned på Bremerholm, og den 25. januar begyndte jeg på Parallelvej. Jeg havde fået en hel nomadetilværelse, det sidste arbejdsår. Tre arbejdssteder på et år.

En af kreditforeningens største succeser FlexLån® kom pludselig i fare, da de korte rentetilpasningslån blev truet af nye EU-regler, der blev sendt til høring. EU-kommissionen pønsede på øget sikkerhed i forbindelse med kortfristede lån. Det ville koste så mange penge, at lånene ville blive for dyre.

Efter lange og drøje forhandlinger drev faren over, og Flexlån® er stadig en

populær vare på hylderne. Det lykkedes vores økonomi- og erhvervsminister Brian Mikkelsen at argumentere og overtale EU's kommissær for Det Indre Marked, Michael Barnier om, at de danske realkreditobligationer kan vurderes som sikre aktiver. Inden champagnepropperne kunne springe, var de (obligationerne) til et ekstra tjek hos det europæiske banktilsyn.

Selvom jeg nu mest tog bilen til jobbet i kraft af mit udekørende vurderingsarbejde, ville jeg alligevel prøve at cykle ud til Parallelvej på en dag, hvor jeg ikke havde en vurdering i kalenderen. Jeg ville så have cyklet mere eller mindre hvert eneste år til mit arbejde. Afstanden var 10 km til Kgs. Lyngby, så det var en overkommelig tur.

Den 18. marts traf jeg Corvinus, der spurgte mig direkte om mine fremtidsplaner – han havde det vist nok lidt på fornemmelsen. Jeg meddelte ham min beslutning, *”men den skal nok komme skriftligt til rette tid,”* sagde jeg.

Jeg havde gået og rumsteret lidt med sagen. Var det nu tid til at stoppe? Jeg havde ved min første samtale med min nye chef, Mogens Asmussen, i efteråret i fortrolighed sagt, det ville ske i 2010.

En dag i foråret dumpede ansøgningen til folkepension ind ad døren, den 3. maj ville jeg fylde 65 år, der var pensionsalderen på det tidspunkt. Den 1. juli ville jeg kunne fejre mit 40-års jubilæum. Det måtte være den rette dag at sige ”farvel og tak”. Jeg havde besluttet, min opsigelse skulle dateres den 3. maj og søgte tre måneders udsættelse af folkepensionen.

Med en god fornemmelse afleverede jeg om morgenen, på en stille og solfyldt forårsdag med lysegrønt løv på træerne, min opsigelse til Mogens Asmussen med kopi til direktionen. Det blev meldt ud på mail til kontoret i løbet af dagen, og straks modtog jeg mange venlige mails og opringninger fra mine kolleger. *”Har du tænkt det nøje igennem?”* spurgte Corvinus mig senere på dagen.

Mange kolleger kom i de næste uger og sagde farvel, hvis de havde ferie på min sidste dag. Det var jeg glad for.

Realkredit Danmark
att.: afdelingsdirektør Mogens Asmussen
Parallelvej 17
2800 Kgs. Lyngby

Brønshøj, den 3. maj 2010

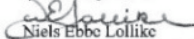
Opsigelse

Jeg, Niels Ebbe Løllike, opsiges hermed min stilling pr. 31. juli 2010 med henvisning til Pensionsregulativet for Kreditforeningen Danmarks Pensionsafvilkingskasse § 7 stk. 2, stk. 3 og stk. 4.
Samtidig henleder jeg opmærksomheden på generalforsamlingsreferat af 24. april 2001 for Pensionsafvilkingskassen.

Realkredit Danmark har været en stor del af mit liv i 40 år, og jeg takker for et godt samarbejde igennem alle årene. Det har været udfordrende, spændende, trygt, sjovt og meningsfuldt. Alt det jeg ønskede mig, da jeg begyndte mit arbejdsliv som medarbejder i daværende Østifternes Kreditforening

Jeg ønsker jer alle held og lykke fremover, og håber Realkredit Danmark stadig vil være en attraktiv, dynamisk og spændende arbejdsplads.

Med venlig hilsen

Niels Ebbe Løllike
Vurderingskonsulent Erhverv

Jeg bekræfter med min underskrift, at opsigelsen er modtaget.

Kgs. Lyngby, den 4/5 - 2010

Mogens Asmussen
Mogens Asmussen
Afdelingsdirektør

./ adm. direktør Carsten Nøddebo

./ direktør Jens-Erik Corvinus

Min opsigelse

Der var stadig mange LTV-vurderinger og almindelige vurderinger at beskæftige sig med. Men så småt begyndte jeg at sortere ud i mine papirer. På Valdemarsdag tog jeg afsted på den sidste LTV-vurdering. Det blev Sværtegade 5. Sankt Hans Dag den 24. juni vinkede fru og vores 2-årige barnebarn, Maja, farvel til mig, da jeg på min gamle RD-cykel, tog afsted på min absolut sidste

vurdering på Sankelmarksgade 3-5 på Vesterbro. Det blev også den længste arbejdsdykkertur, da jeg efter vurderingen cyklede videre til Parallelvej. Det blev til 32 km den dag, da jeg efter arbejdet, cyklede videre til Hellerup for at fejre en god bekendts 65-års dag. Her var fru ankommet, og vi tog de sidste seks km sammen hjem.

Jeg brugte de sidste dage til at sortere, pakke ned og rydde mit kontor. Mange, mange ting kom med hjem, ellers ville jeg aldrig have kunnet skrive denne bog. Mange følelser og tanker var løbet igennem mit hoved de sidste mange dage. Et langt arbejdsliv sluttede. Det er en større beslutning, end man kan forestille sig. Man er jo noget i kraft af sit arbejde, har en identitet. Fra den ene dag til den anden, er det anderledes. Det er så vigtigt at vide, der i den næste fase i ens liv, er noget nyt at foretage sig. I travle og stressede situationer, har man sikkert ønsket sig bare at drikke sin morgenkaffe, læse avisen, gå en tur, slappe af, sidde i lænestolen, se tv og tage sig en cognac til aftenkaffen. Det er den sikre død. Det går ikke.

Jeg afleverede min sidste sag. En god kollega, Katia Noyé, kom og spiste frokost med mig på min næstsidste arbejdsdag, da hun ikke kunne være til stede til min reception. Dagen efter den 30. juni var der morgenbord med pandekager, fin tale fra min gruppeleder Dean Hansen, som jeg besvarede med lidt historiske glimt fra arbejdslivet. Min allersidste opgave blev at godkende en LTV-sag på 73 mio. kr. Dagen sluttede med snack, vin og øl til kontoret. Den 1. juli reception og farvel og tak.

40-års jubilæum og reception

Torsdag den 1. juli 2010. Mit 40-års jubilæum og samtidig afsked med min arbejdsplads. Trods det vemodige i, at det officielle arbejdsliv nu sluttede, glædede jeg mig alligevel til dagen. Der var gået mange forberedelser og samtaler i forvejen.

I marts havde jeg den første kontakt til HR-afdelingen, og blev her gjort opmærksom på, man skal være der på selve den dag, man tiltrådte for 40 år siden. Dvs. man faktisk er ansat i 40 år og en måned, hvis man vil have jubilæet med. Det havde jeg ikke så svært ved at acceptere, da det udløste to ekstra månedslønninger. Det er faktisk den ekstra måned, jeg hentyder til i bogens titel med ”plus renter”.

Der skulle så regnes lidt på, hvor mange ferie-, omsorgs- og seniordage, jeg havde tilbage. Det skulle være sådan, at så snart receptionen var slut, og der ikke ventede flere arbejdsdage, så kunne mine kollegaer sige: ”He has left the building”.

Jeg havde flere samtaler med direktionssekretær, Henrik Blavnsfeldt, om hvor receptionen skulle holdes. Jeg vidste, der ville komme rigtig mange mennesker. Jeg ønskede, det foregik i et lokale i stueetagen tæt ved indgangen. Uha, det kunne ikke lade sig gøre. Jeg var den første af de almindelige medarbejdere, der skulle holde en reception, efter vi var rykket ud på Parallelvej. Jeg fik lidt en sang fra ”de varme lande” om, det nu var andre tider, end det jeg kendte fra gamle dage på Jarmers Plads, og der skulle spares osv. osv. Jeg protesterede; men lige lidt hjalp det. Jeg kunne ikke gøre mere og måtte acceptere det. Der skulle også aftales med køkkenet. Hvad skulle der serveres for mine gæster og hvor meget. Det var meget fint og godt, det der blev serveret. Mine bange anelser holdt stik. Der var for lidt. I hvert fald af vin, øl og vand. For der kom virkelig mange gæster, hvilket jeg havde forsøgt at overbevise ledelsen om.

Jeg havde inviteret flere af mine allertidligste kolleger, der glædede mig ved at møde frem. Mange havde jeg ikke set i flere år. Blandt andet Jørgen Brandt, der i sin tid ansatte mig. Jeg måtte lige hviske ham i øret, at nu forstod jeg bedre hans snak ved min ansættelsessamtale om pensionsordningen end dengang.

Min sidste formiddag på jobbet gik mest med god og munter snak på kontoret. Alle mine kolleger gjorde deres for, det skulle blive en god og vellykket dag. Og det blev det!

Lidt stolt og overrasket blev jeg, da vores administrerende direktør Carsten Nøddebo, der var på ferie i Italien, tog sig tid til umiddelbart før receptionen at

ringe til mig fra Markuspladsen i Venedig og ønske tillykke og takke for et godt samarbejde. Det kan man kalde god personalepleje.

Inden receptionen blev der lige tid til en snak med min gode kollega igennem 40 år, Lis Maribo

Ved receptionen var det Charlotte Reimer, Kristina Boitang, Annette Brøgger og Lis Maribo, der tog imod gaver og skrev givernes navne i en bog og holdt styr på det hele. Mange tak til jer for denne fine og hjælpsomme indsats.

Der herskede en god og festlig stemning. Der kom ca. 140 gæster, så bestyrelseslokalet på 8. sal var alt for lille. Jeg siger ikke desværre til, der kom så mange mennesker; men jeg fik desværre ret i, lokalet var alt for lille. Folk stod stuvet sammen, og mange måtte stå ude på gangene og kunne desværre ikke høre de

Emil og Maja

gode ord, der blev sagt til mig. Først talte min nærmeste chef, Mogens Asmussen, dernæst min direktør Jens-Erik Corvinus og til sidst min gode kollega, fodbold- og badmintonkammerat Steen Becker.

Her ses dagens tre talere – Mogens Asmussen, Jens-Erik Corvinus og Steen Becker
I baggrunden ses Hasse Fristeen, Jens Odsbjerg, Ove Schelde Madsen, Flemming Larsen og Allis Lollike
De to herrer, der tjekker deres mobil bagest, er Per Holst og min gode ven Kurt Erling Birk

Da jeg holdt min takke- og farveltale, spurgte mit ældste barnebarn, Emil på 4 år, mig: *"Farfar, hvornår er du færdig med talen?"* Han sagde måske det, mange af gæsterne også tænkte. Maja på 2 år brugte tiden til lidt chips. Det hele sluttede ved 17⁰⁰-tiden. Familien og kolleger hjalp med at pakke alle gaverne ned og bringe ud til bilen. Vejret var stadig pragtfuldt, så vi, den nærmeste familie, kunne samles ude i vores have til pizza, vin og øl. Det var en noget træt jubilar og nybagt pensionist, der gik i seng senere på aftenen.

Den Kongelige Belønningsmedalje og audiens

Da jeg i april måned i 2010 kom hjem fra Madrid efter 1½-dags bustur på grund af askeskyen fra Island, der bevirkede, at al flytrafik var indstillet, lå der brev fra Økonomi- og Erhvervsministeriet, at Realkredit Danmark havde indstillet mig til Den Kongelige Belønningsmedalje. Det blev jeg både glad og stolt over. Min chef, Mogens Asmussen, havde gjort et godt stykke benarbejde, da det ikke var en normal procedure i Realkredit Danmark. Jeg skulle bekræfte, at jeg var interesseret i at modtage medaljen. Det havde jeg ikke problemer med.

Den Kongelige Belønnings-
medalje

Den 4. juni blev jeg kaldt i direktionen, hvor der var dækket op med kaffe og chokolade. Carsten Nøddebo var lidt forsinket af et møde, så Corvinius og jeg fik lidt ekstra tid til en snak. Vi har – som tidligere nævnt – haft mange gode samtaler med hinanden igennem årene. Vi havde – efter min mening – meget tillid til hinanden. De fleste samtaler har været faglige; men vi kunne også godt lide at drille hinanden lidt, og den dag spøjte han lidt med, at jeg skulle fyres. Hans mimik afslørede dog noget andet.

Da Carsten Nøddebo kom, sagde han nogle pæne ord til mig og sluttede med en lykønskning og glædede sig på egne og kreditforeningens vegne, hvorefter

han overrakte mig en kuvert og en lille hvid æske med medaljen. Det rygtedes hurtigt på kontoret, og snart kimedede telefonen, og mail-boksen fyldtes med lykønskninger. Når man nu er lidt af en talnørd, kan jeg ikke undlade at nævne, at den 4. juni var lige præcis 40-års dagen for den annonce i Politiken, jeg reflekterede på, så det var en fin markering.

Til min far, der stadig levede, måtte jeg sige, at vi (min søster) har da hørt lidt efter, når han indprentede os om altid at være loyale og passe vores arbejde. Min søster havde et par måneder forinden modtaget Fortjenstmedaljen i Sølv efter et langt arbejdsliv i Danmarks Radio.

Da sommeren gik på hæld, mødte jeg op til den officielle audiens mandag den 30. august på Christiansborgs Slot. Det kræver ingen tilmelding, man skal blot møde op. Ved ankomsten til Slottet noterer en adjutant ens navn og ærinde. Så tager man plads sammen med alle de andre audienssøgende. Jeg var da lidt spændt på, om der var nogle kendte personer til stede den dag. Jeg kan blandt andet nævne kunstneren Olafur Eliasson og 800-meter løberen Wilson Kipketer. Sidstnævnte havde på et tidspunkt verdensrekorden på 800-meteren.

Når det bliver ens tur, bliver man hentet af kabinetssekretæren, der leder én til audiensgemakket, hvor samtalen med Dronningen finder sted. Forinden har Dronningen lige fået en seddel bragt ind med info om, hvem hun skal modtage. Man får udleveret et par hvide handsker og et par dessiner om tiltaleform samt, hvordan man forlader lokalet. Tiden, hvor man gik baglæns hen til udgangsdøren, er forbi; men man vender sig om og bukker, inden man går ud. Dronningen sidder på en stol mit i salen.

Jeg havde forberedt mig godt og efter en tak, talte jeg om mit arbejdsliv og arbejdssted. Jeg må sige, jeg blev vældig imponeret, da hun afbrød mig og sagde, hun huskede, der var planer om at rulle den gamle bygning ind mod Ørstedsparken; men at man opgav.

Hun morede sig, da jeg fortalte myten fra bogbinderens kælder i Klosterstræde med den tilmurede dør, hvor engang en hemmelige tunnel fra Gråbrødre Kloster førte til et jomfrukloster. Efter audiensen kom fruén ind, og vi gik på ”Restau-

rant Schønnemann” på Hauser Plads og spiste en god frokost. Snapsen var naturligvis af mærket ”Jubilæum”.

Jubilæumsmiddage

Der havde været en årelang tradition i Østifternes Kreditforening, der blev videreført af Kreditforeningen Danmark og Realkredit Danmark indtil fusionen med eller rettere sagt overtagelsen af Danske Bank. Den gik ud på, at når man havde jubilæum, måtte man til efter receptionen invitere 20 kollegaer til middag med kreditforeningen som vært. Middagen foregik i spisesalen med efterfølgende samvær i pejsestuen. Jeg overdriver ikke, når jeg siger, jeg var lidt stolt, når jeg fik en invitation til at deltage. Der var også lidt prestige i at være en af ”de udvalgte”. I kraft af mit job som gruppeleder fik jeg lejlighed til at deltage rigtig mange gange. Det er blevet til ca. 20 gange. Altid en god og munter stemning, en god middag, som jubilaren havde bestemt, og gode vine. På et tidspunkt tog værten/chefen ordet, og var der andre, der ønskede at tale, kom de derefter i en lind strøm, inden næste ret blev serveret. Jeg har glædet mig hver gang og nydt dagen, hvor man i gode og smukke omgivelser hyggede sig med kolleger og måske lærte dem at kende på en anden måde.

”Inter varer evigt”, siger man – og det gjorde disse middage heller ikke. Vores nye ”storebror”, Danske Bank, havde ikke det med i deres personalepolitik, og så var det afskaffet. Den første jubilar, der kom til at mærke ændringen, var Ole Lundt. Det var han selvfølgelig ikke glad for. En middag med de nærmeste kolleger ville han have, om det så var på egen regning. Derfor inviterede han syv kolleger til frokost på ”Den Danske Kro”, der dengang var ejet af sømanden Preben Møller Hansen. Det var i oktober 2002, og den frokost lagde grundstenen til OL-holdet. Herom senere.

Ministeriet og ministrene

Det var VKR-regeringen med Hilmar Baunsgaard (B) som statsminister, der sad på magten, da jeg gik ind ad døren på Jarmers Plads 2 for første gang i 1970. Baunsgaard var landets første politiker, der forstod at gøre sig på TV med stor gennemslagskraft som en pragmatisk politiker. Han havde virkelig TV-tække. Det var Lars Løkke Rasmussen (V), der sad på magten, da jeg gik ud ad døren på Parallelvej 17 i Kgs. Lyngby i 2010. Realkreditten hørte under Boligministeriet indtil 2001, hvor det blev nedlagt, da Anders Fogh Rasmussen dannede sin første regering. By- og boligpolitikken kom herefter under Økonomi- og Erhvervsministeriet.

Mine 40 år bød på 20 regeringer og 17 boligministre, hvor følgende tre havde posten i to omgange – Helge Nielsen (S), Svend Jakobsen (S) og Flemming Kofod-Svendsen (Q).

Nedenfor realkredittens ministre i mit arbejdsliv. I parentes ministerens parti-bogstav.

02. februar 1968-11. oktober 1971	Aage Hastrup (C)
11. oktober 1971-27. september 1973	Helge Nielsen (S)
27. september 1973-19. december 1973	Svend Jakobsen (S)
19. december 1973-13. februar 1975	Johan Philipsen (V)
13. februar 1975-26. januar 1977	Helge Nielsen (S)
26. januar 1977-26. februar 1977	Svend Jakobsen (S)
26. februar 1977-30. august 1978	Ove Hove (S)
30. august 1978-10. september 1982	Erling Olsen (S)
10. september 1982-12. marts 1986	Niels Bollmann (D)
12. marts 1986-10. september 1987	Thor Pedersen (V)
10. september 1987-03. juni 1988	Flemming Kofod-Svendsen (Q)
03. juni 1988-18. december 1990	Agnete Laustsen (C)
18. december 1990-25. januar 1993	Svend Erik Hovmand (V)
25. januar 1993-27. september 1994	Flemming Kofod-Svendsen (Q)

27. september 1994-23. marts 1998	Ole Løvig Simonsen (A)
23. marts 1998-21. december 2000	Jytte Andersen (A)
21. december 2000-27. november 2001	Lotte Bundsgaard (A)
27. november 2001-10. september 2008	Bendt Bendtsen (C)
10. september 2008-23. februar 2010	Lene Espersen (C)
23. februar 2010-03. oktober 2011	Brian Mikkelsen (C)

Svend Jakobsen (S) var den korteste siddende boligminister i ovennævnte periode, 84 dage i 1973 og 31 dage på posten i 1977. Flemming Kofod-Svendsens var først minister i Blå Blok under Poul Schlüter og i anden periode i Rød Blok under Poul Nyrup Rasmussens ledelse. Lotte Bundsgaard var dengang den yngste minister nogensinde i Danmark, da hun blev udnævnt i december 2000 i Nyrups fjerde og sidste regering. Hun var kun 27 år gammel. Rekordens faldt, da Thor Möger Pedersen blev skatteminister i 2011.

Hindsgavl Slot

Hindsgavl Slot

Mange gode minder knytter sig til Hindsgavl Slot, som feriested, kursus og efterårsseminar for distriktschefer og vurderingsinspektører.

Hindsgavl Slot ligger smukt ved Middelfart med en storslået udsigt over Fænosund omgivet af 53 ha stor park, skov og eng. Hovedbygningen er opført 1784 af kammerherre Christian Holger Adeler.

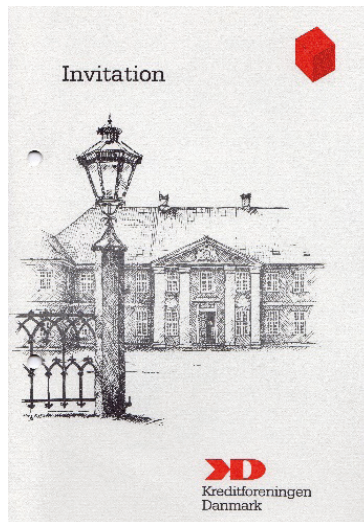
Et af historiens vingesus foregik på Hindsgavl, da det var her Frederik VI den 16. januar 1814 satte sit navn på den fredsftale, som hans forhandlere på hans vegne havde underskrevet i Kiel to dage tidligere. Fredsftalen afsluttede den danske deltagelse i Napoleonskrigene. Fredens pris var afståelse af Norge til Sverige mod at få Svensk Pommern. Desuden blev øen Helgoland afstået til England. Kongen forlod Hindsgavl den 20. januar efter 16-dages ophold.

”Sorgenfri”

Selvfølgelig har H. C. Andersen også besøgt Hindsgavl Slot; men kun én gang. Det var i 1843 og gjorde øjensynligt et stort indtryk. Han glemte aldrig stedet. Da hans veninde, Henriette Wulff, nogle år senere var på ferie ved Vesterhavet, skrev H. C. Andersen til hende, *”Naar De rejser tilbage og kommer igen til Middelfart, maa De endelig køre op til Hindsgavl, hvor Fønss bor, det er tæt bag Middelfart, og paa et Punkt i Haven der, har De den smukkeste Udsigt i Fyen, jeg tror næsten i Danmark, De maa se den; dette Sted er saa smukt, som noget ved Mäleren, det den mest minder om.”*

I parken helt ud til Fænosund findes stadig et lille lysthus ”Sorgenfri” som et minde om H. C. Andersen besøg.

Flot forside på invitationen

Ved efterårsseminarierne deltog jeg som gruppeleder af lånesagsgruppen, der betjente vores kontorer i Hillerød, Frederikssund og Samsø, der havde Jens Pedersen som eneste mand. Han fungerede som både vurderingsmand og distriktschef. Her mødtes man med sine kolleger ansigt til ansigt. Dengang foregik den daglige kontakt mest via telefon. Distriktskontorerne havde dog heldigvis den gode vane en gang årligt at invitere gruppen til middag og hyggeligt samvær, hvor man også fik sat ansigter på sin kolleger og lærte dem godt at kende. Som eksempel nogle af punkterne fra programmet i 1983: *"Realkreditens overgangsalder"* ved underdirektør P. Wendelboe Hansen, *"Salg og markedsføring af service som begreb"*, *"En service, der opfylder kundernes behov"* og sådan fortsætter det. Temaet det år har været *Service*. Haunstrup Clemmensen sluttede seminariet af med *"Kommentar til gennemførelsen af KD's markedsføringsplan"*. Os, der har kendt ham, ved, han var en fremragende taler, der fik tilhørende med sig. Han gik ubesværet på talerstolen og ekstemperede en god og underholdende tale om det emne, tilhørerne forventede af ham.

Et andet år var lånesagen i fokus. Vores egne chefer var foredragsholdere og undervisere. Carit Pedersen talte om *"Målrettet sagsindgang"* med gruppear-

bejde, Palle Ulstrup *"En lånesag fra berigtigelse til debitoradministration"*, hvor så Sven Holm sluttede formiddagen af med *"Debitoradministration"*.

Om aftenen fik vi altid en god middag og vine og siden hyggeligt samvær, og den frie bar satte humøret højt. Jeg har selv en lille anekdote fra dengang. Der var aftenhygge i pejsestuen, hvor underdirektør Allan Bonnis allerede sad som "festens" midtpunkt. Da jeg kom ind i lokalet, sagde Bonnis henvendt til de andre: *"Ja, Lollike og jeg er i familie,"* hvortil vores informationschef Egon Kolbo replicerede: *"Jeg har altid troet, Lollike var en klog fyr."* Så blev der grinet. Familie var lidt overdrevet, men som tidligere nævnt havde Bonnis som dreng været på ferie i Moseby på Falster hos en anden familie med navnet Lollike.

Distriktschefen fra Frederikssund, arkitekt Poul Mangor, var foruden en dygtig arkitekt også meget kreativ. Ofte havde Mangor digtet en sang som underholdning ved middagen. Han havde så megen selvironi, at en skålsang gik på melodien "Poul sine høns i haven lod flyve". Mangor besad også en historisk åre. Bag på sangen havde han lige opridset Hindsgavls historie, som jeg synes fortjener en plads her.

- ca. 1200 : Muligvis en borg. Lertøjsskår fra denne tid udgravet på slotsbanken.
- 1231 : Domnenet omtales i Valdemar Sejrs jordebog - kaldet Hægnæthskoven.
- 1287 : Hægnesgaffuel afbrændes sammen med Middelfart af de, der dømtes fredløse efter drabet på Erik Klipping.
- 1295 : Hindsgavl omtales for første gang direkte som borg. Møde mellem Erik Menved og hertug Valdemar IV af Sønderjylland samt lidt senere med den norske konge Erik Præstehader.
- 1317 : Pantsat til greve Gert af Holsten. Atter indløst.
- 1329 : Kong Christoffer II pantsætter Hindsgavl til greve Johan den Milde.
- 1330 : Pantsat med det halve Fyn til greve Gert.
- 1331 : Henneke Hummersbüttel er høvedsmand og har Hindsgavl i pant.
- 1348 : Valdemar Atterdag indløser Hindsgavl, men må atter pantsætte den senere.
- 1357 : Benedict Ahlefeldt nævnes som høvedsmand for de holstenske grever på Hindsgavl.
- 1358 : Borgen belejres flere gange forgæves af Valdemar Atterdag.
- 1360 : Atter under kronen. Der kendes følgende lensmænd:
1360-69 Peder Iversen. 1382 og 87. Berneke Skinkel har Hindsgavl i pant.
1419 nævnes Albrecht Bydelsbak som lensmand. 1434-35 Henrik Pors.
- 1436 : Erik af Pommeren overdrager Hindsgavl len til sin fætter, Hertug Bugislav IX af Pommeren. Konrad v. Zastrau indsættes som høvedsmand.
- 1439 : Hindsgavl kommer tilbage til kronen.
Følgende lensmænd kendes:
1440-67. Eggert Frille. 1482. Eggert Andersen Ulfeld. 1486 og 1490 Erik Aagesen Thott. 1497. Anders Jepsen. 1499-1520 Gjerd Nielsen Drefeld har lenet i pant. Ca. 1521-23. Peder Ebbesen Galt har lenet i pant. 1523-26. Johan Bjøsen Bjørn. 1526-34. Wolfgang Utenhoff. - Efter 1531 har han lenet i pant.
- 1534 : Lîbeckerne, lensmand Mogens Gyldenstjerne (Grevens Fejde).
- 1535 : Hindsgavl kommer atter under kronen. Lensmænd er:
1535-42. Atter Wolfgang Utenhoff. 1542-46. Frantz Brockenhuus har lenet i pant.
1546-60. Hans Johansen Lindenov har lenet i pant. 1560-64. Christopher Johansen Lindenov. Fra 1561 har han lenet i pant. 1564-67. Jesper Blome har lenet i pant.
1567-74. Jørgen Sehested har lenet i pant. 1574-97. Hans Johansen Lindenov har lenet i pant. Ved hans død i 96 har engen, Margrethe Rosenkrantz det i et år.
1597-1602. Preben Bild. 1602-06. Jacob Ulfeld. 1606-21. Corfitz Rud.
1621-27. Hans Pogwisch. 1627-39. Gregers Krabbe. 1639-43. Hans Johansen Lindenov. Efter hans død i 1642 beholder enken, Elisabeth Sophie Rantzau lenet i et år.
1643-50. Claus Sehested. Efter hans død i 49 beholder enken Christence Lindenov lenet et år. 1650-56. Tyge Below
- 1658 : Hindsgavl erobres af svenskerne, Borgen en del ødelagt. 1659: Tilbageerobret af sanskerne. 1664 : Udlagt til Jens Lassen. 1681 : tilbage til kronen.
- 1692 : Den gamle avlsgård rives ned - ny hovedbygning?
- 1694 : Dele af den gamle borg styrter ned under storm.
- 1695 : Hindsgavl sælges ved auktion til arvingerne efter kældemester Hans Daniel Freijtz, Gottorp (død 1683) nemlig sønnen Hans Daniel Preintz (død 1701) og datteren Anna Valeria (død 1702) g.m. overførster Cai Ahlefeldt (død 1704).
- 1701 : Cai Ahlefeldt sælger Hindsgavl til general Frantz Joachim v. Dewitz til Hagenskov (Frederiksgave). Han er gift med Margrete Levetzau. Ægteskabet barnløst.
- 1719 : Frantz Joachim v. Dewitz dør. Hindsgavl overgår til hans bror, oberts Joachim Didrich v. Dewitz.
- 1723 : Denne dør. hans søn, major Frantz Joachim v. Dewitz arver godset.
- 1745 : Forpagter, kammeråd Niels Andersen Basse køber Hindsgavl.
- 1773 : Datterdatteren efter Niels Basse, Karen Basse Fønss arver Hindsgavl. Hun er i 1770 blevet gift med kammerherre Chr. Holter Adeler. Ægteskabet barnløst. Han dør 1801.
- 1784 : Ny hovedbygning opføres. Færdig 1786.
- 1808 : Karen Basse Fønss dør. Hindsgavl arves af hendes halvbrors søn, Niels Basse Fønss.
- 1815 : Hindsgavl bliver stamhus. Ny have anlægges.
- 1858 : Niels Basse Fønss dør. Hindsgavl arves af hans søn af samme navn.
- 1907 : Niels Basse Fønss dør. Hindsgavl arves af Frederik Niels Basse Fønss.
- 1921 : Hindsgavl overgår fra stamhus til fri ejendom. Godset og skoven bortsælges til Middelfart kommune. Basse Fønss beholder hovedbygning og park.
- 1922 : Frederik Niels Basse Fønss dør. Foreningen Norden lejer Hindsgavl Slot.
- 1923 : A/S Hindsgavl stiftes med skøde på hovedbygning. forpagterbolig park, eng og sk
- 1940-erne : Besat af tyskerne.
- 1945 : Restaurering af hovedbygning og park. Indretning af kursus ejendom. Arbejdet forestås af arkitekt professor Steen Eiler Rasmussen.
- 1979 : Kreditforeningen Danmark overtager aktiemajoriteten i A/S Hindsgavl og tilfører ny aktiekapital. Udbygningen af kursuscenteret fortsættes.
- 1984 : Nyt kongreslokale i den gamle lade indvies. Samtidig udstillingsplads for Middelfart Museum.

Kursus

Livet er en evig uddannelse. *"Lærdom er langt mere værd end guld"*, lyder et kinesisk mundheld. Jeg har været på et utal af kurser. Interne såvel som eksterne. Jeg har omtalt det allerførste kursus, jeg var på, et 14-dages kursus der foregik på Uldum Højskole.

Det år har mange af cheferne sendt afbud, og vi "almindelige" medarbejdere er kommet til Scanticon i 1982. Fra venstre ses Anders Clementsen, Flemming Larsen, Frank Roland, Torben Elsing Larsen, Niels Ebbe Lollike og Bo Elmbak i en pause

Foruden Hindsgavl Slot har jeg mange gange været på "Byggecentrum" i Middelfart, "Kollekole" i Værløse, "Schæffergården" i Gentofte, "Odense Congress Center". Desuden har jeg deltaget flere gange på de meget eftertragtede weekendstævner på "Scanticon" i Skåde Bakker eller i Kolding, hvor målgruppen var kreditforeningens chefer. Var man heldig, kunne man komme med på et afbud. De kurser var mere en foredragsweekend med gode og spændende talere udefra samt hyggeligt og godt kollegialt samvær.

I 1980 talte den daværende boligminister Erling Olsen om det nye tilsyn med realkreditinstitutterne og den meget underholdende Steffen Møller om *"Samfundet i 80'erne"*. Af andre spændende indlæg hørte vi direktøren for Værdipapircentralen, Jens Bache, tale om arbejdet dér. Fhv. boligminister og daværende

direktør for Byfornyelsesselskabet Helge Nielsen, formand for den nye Mediekommission, professor H. P. Clausen, departementschef Ole Zacchi, professor Gunnar Thorlund Jepsen, lektor, cand.polit. Mette Kofoed Bjørnsen har også bidraget og mange, mange flere.

Da kreditforeningen havde overtaget Center Syd, begyndte man at begrænse omkostningerne til de fine og dyre kursussteder, og henlagde kurserne til Avedøre. For os københavnere var det virkelig en forskel, der kunne mærkes. Fra internatkursus på Hindsgavl med hyggeligt samvær med kolleger om aftenen til efter kursustid at tage sin bil og køre hjem – måske med en indkøbsseddel i lommen – og så næste dag køre til Center Syd igen. Senere – efter fusionen med BG Bank – blev mange af kurserne henlagt til Uddannelsescentret i Høje Taastrup, hvor der var gode og velegnede lokaler.

De to dage i juni 2000 på ”Schæffergården” i Gentofte kræver lige et par ord. Som der stod i ”Danmark Rundt” er den 3. alder en udfordring. Et tilværelses-skift som bør planlægges og forberedes i god tid. Det var et tilbud til os medarbejdere mellem 56-66 år med ægtefæller, da det er et familieanliggende. Det var et todages internatkursus med emner som ”*Motion – hvordan man passer godt på sig selv*”. Gerontologi ”*Hvad er det, der sker med sjæl og krop, når man bliver ældre?*” Jura ”*Ægteskabslovgivningen, arveloven, skifteloven*”. Sociale forhold ”*Hvilke muligheder har man for hjælp gennem det offentlige?*” Økonomisk rådgivning, hvor første foredrag havde overskriften *Fra erhvervsaktiv til pensionist* ved lektor cand.psych. Jørgen Bruun Pedersen. Vi var 19 personer på holdet, hvoraf syv kom her fra København. Foruden fru og undertegnede var det Lis og Jan Maribo, Annie og Arne Sünksen samt Preben Hostrup Nielsen. Det blev to gode og informative dage. Vi var i god tid, da vi først gik på pension ni og ti år senere.

”Odense Congress Center” nåede jeg over på to gange til erhvervsdage for erhvervsrådgivere fra hele landet. I september 2005 til *Operation vokseværk* med mange fine indlæg i dagens løb, der blev afsluttet med middag i selskab med fodbold på storskærme, der viste VM-kvalifikationskampen mod Georgien, som vi vandt 6-1. Overnatning, morgenmad og på arbejde kl. 12⁰⁰.

I februar 2008 var vi afsted igen, hvor vi skulle tale ”*Vision og mission*”.

Visionen var, *"Vi skaber nye normer for kunderelationer"*.
Missionen var, *"Vi gør det nemt for kunderne at få lang, sikker og billig finansiering"*.

Bogudgivelser

Gorm Benzons serie om bygningskultur

Kreditforeningen har også udgivet flere bøger. I 1978 udgav kreditforeningen Gorm Benzons *"De fandens penge"*. Året efter begyndte man at udgive en skriftserie om bygningskultur også med Gorm Benzon som forfatter.

Det blev til i alt 10 meget spændende bøger, der udkom med en titel om året. Den første hed: *"Gamle danske døre"*. Og i rækkefølge læste vi om gamle danske ovne, lofter, vinduer, kaminer, vægbeklædninger, bindingsværk, tapeter, trapper og gulve. Senere kom der en række mindre bøger med en beskrivelse af bindingsværk i de enkelte landsdele.

Fra 1979 og nogle år frem arrangerede kreditforeningen nogle konferencer på Hindsgavl Slot, som man havde erhvervet i 1970. Her tog man et bestemt emne op og indbød både inden- og udenlandske eksperter som foredragsholdere til at belyse emnet. Publikum var en bred vifte af mennesker med tilknytning og interesse for emnet. Her var ingeniører, arkitekter, MF'ere, ejendomsmæglere, typehusfirmaer, boligselskaber m.v.

De 21 bøger fra konferencerne på Hindsgavl

Den første konference fandt sted den 16. august 1979, hvor emnet hed *Energi og bolig*. Efter indledning og velkomst fulgte syv foredrag. Blandt talerne var handelsminister Arne Christiansen (V) fra SV-regeringen, der talte om *Aktuel energipolitik*, direktør P. Mühling fra Dansk Biogas K/S i Nyborg, hvis foredrag hed *”Biogas som alternativ energiform i landbruget”* og vores egen direktør E. Haunstrup Clemmensen sluttede dagen med *”Mulighederne for finansiering af energibesparende foranstaltninger.”*

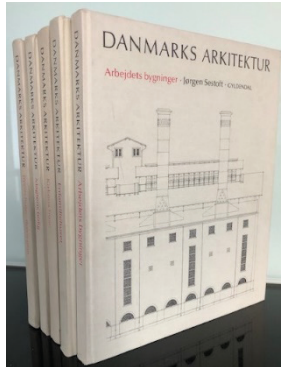
De konferencer fortsatte man med frem til midten af 1980'erne, hvor man hver gang samlede foredragene i en bog. Det blev til i alt 21 bøger. Lad mig nævne enkelte af titlerne: *”De ældre og boligen”*, *”Andelsboligens fremtid”*, *Boligfinansiering og skat*”, *”Færre tvangsauktioner – hvordan?”* *”Kunst og byggeri”*,

”Rationalisering af tinglysningsystemet” og som man ser på billedet ”Byggeeksport”.

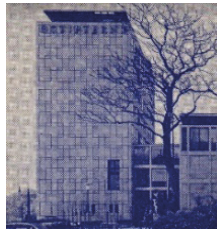
I februar 1989 udgav Kreditforeningen Danmark en bog til/om vores netop fratrådte administrerende direktør E. Haunstrup Clemmensen med titlen: ”I Danmark er jeg...”, som samtlige medarbejdere modtog et signeret eksemplar af. Der er 30 indlæg skrevet af forskellige kendte mennesker, der for det meste handler om visioner om emner, som gennem årene har været hans og i vid udstrækning også Kreditforeningen Danmarks mærkesager. Bogen blev trykt i 4.000 eksemplarer.

Foreningen har sponseret mange udgivelser af bøger. Bl.a. bogen ”Rejsegilde i Danmark” med tidligere leder af Frilandsmuseet, Peter Michelsen, som redaktør. Når nu talen er om bøger, bør det også nævnes, der var en ”Læsekrede” i foreningen med Frank Ølvang som formand. Den havde fungeret siden 1921. Man indkøbte bøger, der så gik på omgang blandt kredsens medlemmer, og når alle havde læst bøgerne, blev de sat på auktion, hvor alle – også ikke medlemmer – måtte købe. Det benyttede jeg mig af et par gange.

Da bygningen var blevet solgt til Realea A/S, og der skulle ryddes op i boglageret, var der mange bøger, der blot skulle makuleres. Synd og skam! Vores varmemester på det tidspunkt, Per Lauritzen, der havde afløst Henning Mærsk, gav mig lov til at udvælge nogle gode bøger, der kunne have min interesse, da de alligevel, som nævnt, skulle makuleres. Blandt flere bøger erhvervede jeg fem i en serie på seks bøger om Danmarks Arkitektur. ”Enfamiliehuset”, ”Arbejdets bygninger”, ”Byens huse”, ”Landbrugets huse”, ”Magtens bolig” og ”Kirkens huse”. Desværre manglede ”Landbrugets huse” i serien.

Reklameartikler

Her kan man se ØKFs lille reklameartikel. En lille smal tændstikpakke med tyve tændstikker, hvor den blå forside havde ØKF-logoet og bagsiden den nye bygning, og ser man godt efter, står der ØSTIFTERNE på muren. Erindring om andre ØKF-reklameartikler har jeg ikke. ØKF-mærket husker jeg bedst fra de fine middage i spisesalen, hvor ØKF-logoet var præget i spisestellet.

En af de allerførste reklameartikler i Kreditforeningen Danmark var denne ølop-lukker med et hjerte og teksten JEG ÆLSKER DANMARK. Som I kan se, har den patina. Den har ligget i handskerummet i min bil i mange år. Teksten kunne ikke passe bedre til mig, der ÆLSKER at tage en tur ud i det danske landskab.

Kreditforeningens lommebog var virkelig god og meget eftertragtet og blev delt flittigt ud til vores låneformidlere. I mange år havde jeg en advokatsekretær i telefonen ved juletid, som jeg kendte fra lokalområdet, der gerne ville havde fremsendt en enkelt lommebog til eget brug, da hendes arbejdsgiver ikke var blandt vores samarbejdspartnere. Desuden blev der uddelt masser af kuglepenn, skriveblokke, muleposer (gode og solide), sportstasker, træningsdragter, paraplyer, nøgleringe, bolcher, pastiller, badges og mange flere ting. Listen er lang.

Forkortelser

Gennem årene var der mange forkortelser, man skulle forholde sig til. Nogle er med i min tekst; men der var flere, som jeg lige nævner her. Jeg må erkende, jeg ikke i alle tilfælde husker i hvilken situation, de var aktuelle, men jeg er næsten sikker på, det vil og kan sætte tankerne i gang hos nogle af læserne.

MMTA står for: **M**ål, **M**iddel, **T**id, **A**nsvar

At begynde at forklare MMTA forekommer mig ikke så ligetil. Jeg tror, det er nemmere at vise et eksempel, som ses her til venstre, der blev udarbejdet for 1. halvår 2006 for Team Lokalerhverv København.

MMTA

Aktivitetsplan for koncernsamarbejder og relationer Lokalerhverv København 1. halvår 2006

Mål:	Middel:	Tid:	Ansvar:
Styrkelse af personlige relationer til DB Nytorv	Fredagsøl i vores nye lokaler	13. januar	HK/alle
Plan for Danica samarbejde 2006	Statusmøde hos RD	31. januar	HK/alle
Relationer til DB Østerbro	Møde hos DB	31. januar	HK + JB
Relationer til DB Amager	Møde hos DB	9. februar	HK + MR
Styrkelse af personlige relationer til BG City	Fredagsøl i vores nye lokaler	Februar	HK/alle
	Socialt arrangement	1. halvår	
Relationer til DB Vesterport	Besøg hos DB	1. kvartal	HK
Fastholde og udvikle samarbejdet med BGs finanskonsulenter	Opfølgingsmøde hos RD	Februar	HK
Samarbejde med Home Erhverv	Møde sammen med DB Nytorv + evt. Danica	1. halvår	HK
Samarbejde med revisorer og advokater i vores område	Undersøge muligheder hos Niels-Jørgen Jørgensen, Jakob Wind-Hansen, Tom blem-Jensen og vores koncernbanker.	1. halvår	JB/HK
Opfølgning på efterårets møder med erhvervsfilialer	Besøge Brønshøj, Frederiksberg, Holmens Kanal.	2. kvartal	HK

HK i ansvarsrubrikken står for vores chef Henrik Kildedal, der var tovholder for de fleste aktiviteter. JB står for Jacob Bruun og MR for Michael Rosendahl, der var et par af de unge håbefulde, entusiastiske mennesker i teamet, der stræbte efter en god karriere.

SWOT står for: **S**trengths, **W**eaknesses, **O**pportunities, **T**hreats.

Oversat til dansk hedder det: Styrker, svagheder, muligheder og trusler, hvor styrker og svagheder er de interne forhold (nutid); mens muligheder og trusler er de eksterne forhold (fremtid). Nu skal det ikke blive for teknisk; men metoden skaber igennem en simpel proces struktur i og overblik over en given organisations styrke- og konkurrencesituation gennem fokus på de fire ovenstående kategorier.

SMART står for: **S**pecifik, **M**ålbar, **A**traktiv, **R**ealistisk, **T**idsbestemt

Med SMART arbejdede vi med salgsindsatser og kundetilfredshed. Undersøgelser viste, at man markant øgede sandsynligheden for at nå sit mål, når man klart definerede sin motivation for at nå målet og samtidig lavede en plan for, HVORDAN man nåede det.

Nedenfor et eksempel på en SMART-plan 1. kvartal 2007. Under Specifikt skrev man emnet og derefter de øvrige felter så realistisk som muligt.

Specifikt:	Målbart:	Attraktivt:	Realistisk:	Tidsbestemt:	Ansvar:
<p>Detaljeret og så præcist som muligt. Tænk i detaljer.</p>	<p>Hvad er dit bevis på, at du har nået målet?</p>	<p>Hvad vil det give dig at nå målet? Er målet vigtigt i sig selv eller et middel til at opnå noget andet. Hvor meget vil du gøre?</p>	<p>Er der noget, der kan forhindre dig i at nå målet? Målet skal være realistisk i forhold til ressourcer og tid</p>	<p>Hvornår er du i mål? Sæt dato, uge, måned.</p>	
<p>2007-brev, 100 stk. til valgfrie kunder i kundeoverblikket. Evt. brev-flet med udg. reg. ”brev lokal aktivitet” og respons som svar ”svar tlf.” eller ”svar, kupon”</p>	<p>800 breve (8 med kundeansvar) Responsønske: 10% Resultat:</p>	<p>Selvopdyrket salg, plant et visitkort</p>	<p>Nej</p>	<p>22. januar (skubbet lidt pga. vurderinger)</p>	<p>NEL</p>
<p>Salgsbrevet som personlig rådgiver</p>					
<p>Opringning til de 20 bedste kunder</p>					
<p>Kontakt kunder med FlexLån®</p>					

Internt læsestof

Den ansvarshavende redaktør Egon Kolbo mangler på billedet

I oktober måned 1977 udkom husorganet "danmark rundt" første gang. Der havde været en lille navnekonkurrence, hvor der indkom 135 forslag. Navnet "OBS" indsendt af Torben Elsing Larsen vandt; men da Danmarks Radio netop i TV havde startet en udsendelse med samme navn, skønnede man det uheldigt. I stedet for blev det Ib Fabritius, der vandt med sit forslag "danmark rundt" skrevet med små bogstaver. Som et lille kuriosum kan det fortælles, at distriktschefen Poul Mangor fra Frederikssund havde indsendt hele 37 forslag. Mangor havde en digterisk åre. Han har forfattet mange sange til forskellige arrangementer i KD-regi.

Bladet udkom i samme format til og med december 1987. Derefter udkom det i

et lidt større format, og samtidig havde man besluttet, at de faste rubrikker med stof fra de enkelte hjemsteder og distrikter skulle bortfalde. Man ville på den måde markere, vi var én virksomhed. Det nye ”Danmark Rundt” fra januar 1988 havde også den ændring, at navnet var skrevet med store bogstaver.

I maj måned 1996 udkom ”Danmark Rundt” for sidste gang i den fine udgave i glittet papir, som vi havde kendt det. Det næste blad udkom i avisudgave, der var hurtigere og billigere at producere. Det blev en enlig svale af ”Danmark Rundt” i avisudgave, for i bladet anmodede man os medarbejdere om at komme med forslag til et nyt navn, da redaktionen syntes, navnet ”Danmark Rundt” var lidt klodset, kedeligt og gammeldags som en brochure fra Turistforeningen eller Hedeselskabet. I september udkom bladet – dog stadig i avisudgave – med et nyt navn ”Refleks”, der var foreslået af en medarbejder, der ønskede at være anonym. Derved gik vedkommende glip af en velsmagende præmie. Navnet harmonerede ganske godt med selskabets nye produkt: Rentetilpasningslånet, som vi kaldte: FlexLån.

En medarbejder havde foreslået ”Den Røde Tråd”, som redaktionen faktisk syntes godt om; men alligevel fravalgte, da det mindede for meget om Nykredits personaleavis, der hed ”Den Blå Tråd”. ”Refleks” holdt årtusindet ud, og blev erstttet af ”Bonus” i 2000, der fik en kort levetid. Bladet nåede kun at udkomme seks gange, inden man fra 2001 lancerede ”Realkredit Danmark *nyt*” for første gang og udkom frem til september 2009.

Forsiden af sidste nummer

I det sidste nummer begrundede vores administrerende direktør Carsten Nøddebo i lederen bladets nedlæggelse således: *”Det nye Realkredit Danmark er en mindre organisation med cirka 300 medarbejdere fordelt på syv adresser rundt omkring i landet. Derfor er det naturligt at se på, hvordan vi fremover skal kommunikere med hinanden. Jeg mener, at en tæt dialog og løbende information fremover skal være fundamentet i vores kommunikation. Det betyder, at du nu sidder med det sidste nummer af ”Realkredit Danmark nyt” i hånden”*. Nøddebo fortsætter lederen med, at bladet har fungeret godt, da vi havde en større geografisk spredning, nu er det mere hensigtsmæssigt at bruge intranettet, og direktionen vil supplere med løbende møder i organisationen. Sidste artikel i bladet fortæller om filialernes ”Kloge m² ambassadører” og nævner desuden, at Annette Brøgger, Vurderingscenter København og den stovte falstring Nils Sandvig, Vurderingscenter Ringsted kan fejre 25-års jubilæum den 1. november 2009.

Den 3. november 1981 udkom ”Aktuelle kommentarer” på gult papir. Da næste

blad udkom den 19. november, havde det skiftet navn til ”KD Information” og farve til almindeligt hvidt papir. I oktober 1985 ændrede man navnet til ”KD Særnyt”, der blev udsendt til låneformidlere og professionelle kunder over hele landet og fortsatte frem til september 2002, hvor jeg skønner, man da gik over til digital formidling. Bladet var ofte på fire sider og overskrifterne kunne være: *”KDs prognose for boligbyggeriet, KDs parcelhusindeks, nye gebyrregler, tabeller til brug ved omregning til kontantværdi, mindsterenten ændres, åbning og lukning af obligationsserier og -afdelinger osv. osv.”*

Desuden kom der en tsunami af cirkulæreskrivelser op igennem 1980’erne. I 1986 skiftede man navnet til ”Meddelelse”, og øverst stod der:

Til
Kreditforeningen Danmarks distriktschefer,
vurderingsinspektører og personalet i de
kontorer, der har med lånesagsbehandling at gøre.

Hvornår de ophørte som fysiske A4-blade og blev digitale, har jeg ikke noget svar på.

Foruden internt læsestof lancerede kreditforeningen i september 1984 et medlemsblad med navnet ”Dagens Danmark”. Ved ændringen til A/S i 1993 forblev navnet uændret; men med betegnelsen som kundeblad.

Kunstforeningen

I kreditforeningen var der en meget aktiv kunstforening, der blev oprettet i april 1976; men det var først midt i 1990’erne, jeg fik taget mig sammen og blev medlem. Ove Søgaard var en meget dygtig og god formand i mange år. Nils Karlson, Bodil Nørgaard, Bo Elmbak og mange andre har gjort et stort arbejde i bestyrelsen.

Der var altid nogle gode og muntre generalforsamlinger. Der var altid spænding

på, når der skulle trækkes lod om gevinster. Jeg har været heldig og vundet et par gange, og med noget der var smukt og stadig hænger på vores væg. Ved nedlæggelsen i november 2001 kom jeg hjem med to gevinster.

Medlemmerne blev automatisk overført til Danske Banks Kunstforening, hvis man ikke foretrak at melde sig ud. Jeg har fortsat mit medlemskab i bankens kunstforening.

Firmafester

Årets firmafest så man frem til. Som nyansat hørte man om den foregående, hvor godt og morsomt det havde været. Der var stil over festerne i begyndelsen af 1970'erne. Der var dengang dresscode. Vi mænd kom i smoking, og vores kvindelige kollegaer i flotte kjoler. I de glade dage i begyndelsen af 1970'erne satte det jo ikke stemningen ned, når direktøren under middagen holdt tale om "Rederiets" tilstand og sluttede med, der var en ekstra månedsløn til udbetaling ved kassen i hallen næste arbejdsdag. Det oplevede jeg et par gange. Ja, en enkelt gang var det "kun" en halv månedsløn. Nå pyt!

Denne gode "tradition" fik en brat ende midt i 1970'erne, da en kollega fra et konkurrerende selskab havde "et horn" i siden på vores populære direktør Erik Haunstrup Clemmensen og modstander af disse fine fester. Om han skrev eller truede med at bringe det videre til offentligheden, husker jeg ikke helt præcis. Det var selvfølgelig ikke meningen, disse prangende fester og slet ikke den ekstra månedsløn skulle kendes af en større skare. Den næste fest blev en skrabet model i foreningens egne lokaler og en flybakke med mad. Den ekstra månedsløn var afskaffet for altid. Det kan vi "takke" en kollega for!

Min den første firmafest foregik på "Langelinie Pavillonen". Vi var 187 glade kolleger samlet. Vi nyansatte var placeret ved nederste bord. Ved indgangen modtog vi en firfløjet folder med bordplan og gæsteliste. Vores navne var anført i både alfabetisk orden og i nummerorden, så vi let kunne se, hvor vi skulle sidde. Ved pladsen lå der, trykt på silkepapir, hele menuen, der lød således:

Pighvarfilet Bonne Femme – Tunge med Strasbourger gåselevermousse i portvinsaspic – dådyrryg, gelé og salat Waldorf – Nougatparfait med Casis-sorbet – Mokka.

Vine: Graacher Himmelreich 1967 – Château Hauchat 1962 – Oyster Dry – Curious & Ancient Tawny – Cognac & Likør.

Velbekomme!

Jeg var placeret mellem kontorassistent, frk. Kirsten Warlund og assistent Ejvind Møller Christensen. Det var den 4. december 1970. Samme aften skulle vores professionelle europamester Tom Bogs bokse EM-returkamp i Rom mod Juan Carlos Duran. Kampen blev sendt i fjernsynet, og det var så heldigt, at kontorchef Ole Smith, der var tovholder på festen, selv var interesseret i bokning, så derfor var der stillet et tv op i et tilstødende lokale, hvor mange af os var samlet for at følge kampen. De unge, smukke piger måtte vente på at få en dans! Tom Bogs led sit andet nederlag i sin professionelle karriere og tabte på point efter 15 omgange.

I 1971 løb festen af stablen på ”Hotel d’Angleterre”. Her havde jeg aldrig sat mine ben før, så jeg var spændt. Fin fest om end hovedretten, Lammekam Sarraladaise, smagte lidt af får. Det hjalp lidt, vi kunne nyde en St. Emilion 1962 dertil. Desserten hed Prinsesse Margrethes Mandelrand. Da vidste ingen, hun halvanden måned senere sad på landets trone som Dronning.

Det var i de år, der blev ansat virkelig mange mennesker i foreningen. Deltagerantallet beviser dette, da vi den aften var samlet i alt 287 mennesker.

I maj 1973 deltog 250 kolleger, da vi vendte tilbage til ”Langelinie Pavillon”.

Det gentog sig i november 1974, hvor vi igen var på ”Langelinie Pavillon”.

I april 1981 stod Personaleforeningen som arrangør af årets fest på ”Domus Vista”, der for første gang foregik uden for Jarmers Plads siden 1975. Efter middagen var det for egen regning. *Dyrt i baren* har jeg noteret i min dagbog. En whisky 23,50 kr. På de betingelser, var man spændt på, hvor mange der

ville møde op. God tilslutning, 345 deltog. Det var 5-mands-orkestret "The Old Timers", der stod for musikken. Per Helle holdt tale for damerne, og aftenens gæstetaler var Lea Eriksens mand.

I april 1982 på "Nimb" var ægtefæller/ledsagere inviteret med. Det gav tilslutning. Vi var 320 samlet denne forårsaften. Der var skrevet en lille sang på melodien, "Når kommer våren vel?" som "En hyldest til menukortet, der passende kan erstatte værtindens skål," stod der på forsiden.

Når til selskab KD kimer,
kommer glade folk i stimer,
men de frygter dog for hoben,
når de slås i garderoben.
Mon dem i køen
får smagt mousseux'en?

Når vi så har fundet pletten
og har anbragt servietten,
skal vi alle til at smage
lidt på fisk og steg og kage.
Stop dog den hvisken,
nu kommer fisken.

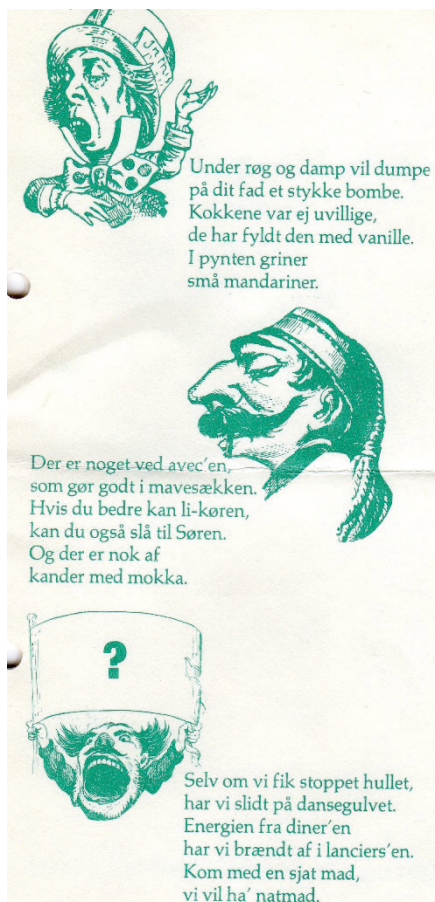
Den er fast og ikke svampet
for med hvidvin er den dampet,
og den er fyldt op med rejer
og asparges, som man plejer.
Hvor skal vi frådse
i fisk med sauce.

Her er oksestegsfiletter
med kartofler i kroketter.
Hertil sauce og tomater
nogle fine små krabater,
og så en flæse
ærter française.

Her er svaret på din higen,
for nu skænker de marquis'en.
Du kan vælge til din føde,
men til oksesteg den røde,
der bør du bruge
et glas vin rouge.

I 1983 blev festen kaldt "Skovturen". Der var planlagt en sejltur på Esrum Sø, inden vi skulle på "Asminderød Kro". På grund af det dårlige vejr blev den aflyst. Det var der sikkert mange, der beklagede. Jeg gjorde ikke, da jeg ikke er særlig stolt af at være på en båd. I stedet for gjorde vi holdt i Brede, hvor vi så en japansk udstilling.

I bussen til Asminderød fik vi udleveret en tipskupen. Jeg kunne glæde mig over at vinde en fl. rødvin for 11 rigtige.

I april 1985 var der "Pariseraften" på "Hotel Scandinavia" med fri bar af øl,

vand, rød- og hvidvin samt Campari. Pianisten Arly Deveril sørgede for musikken.

Ved festen i 1986 var vi 740 mennesker samlet på ”Sheraton Copenhagen Hotel” inkl. ægtefælle/ledsager. Operasanger og skuespiller Ove Verner Hansen – også kendt som Bøffen i Olsen-Banden-filmene – kom og sang for os. Stemningen var høj, da han gik på scenen. For høj, syntes han i hvert fald. For han bad os om at skru ned for det gode humør, ellers ville han forlade scenen. Det hjalp lidt, og han gennemførte sit program.

I slutningen af april måned 1987 var der skovtur for både interne og eksterne i Distrikt København. Vi samledes på kontoret til et glas hvidvin. Vi fik alle en ny rød sommerjakke. På vej til ”Fregatten” i Hundige Havn, gjorde vi først holdt på Gl. Kongevej og var et lille smut inde og se ejendomsmægler Egon Bruuns nyåbnede mæglerbutik. Der var åbningsreception og pludselig myldrede 30 rødklædte Kreditforeningen Danmark-folk ind, og råbte hurra. Den altid underholdende Martin Ebbesen foreslog så i Kreditforeningen Danmarks humørbus, vi gjorde holdt ved Fuchs Ejendoms kontor, da han havde sølvbryllup. Om han havde det, og vi gjorde det, taber sig i erindringen. Det blev en morsom aften på ”Fregatten”.

Ved festen i 1988 i ”Odd Fellow Palæet” optrådte skuespilleren Flemming Jensen samt et KD-revyhold med Martin Ebbesen i spidsen.

September 1988. Inden vi kom til ”Odd Fellow Palæet” var vi på havnerundfart fra Gl. Strand med stadsingeniør Jens Rørbech i København som guide. Vi blev sat i land ved Amaliehaven og spadserede til ”Odd Fellow Palæet”. Vores ledsagere var sparet væk. I stedet havde man inviteret VI’erne og pensionisterne med til festen. Det var nyt. Vores nye direktør Ole Andresen brød sig ikke om udtrykkene interne-eksterne medarbejdere. ”*Vi er alle KD-medarbejdere*”, sagde han.

I juni 1990 var vi med særtog fra Hovedbanegården til Korsør og bus det sidste stykke vej ud til Korsør Lystskov. Mona Lisa Johansen bød velkommen og Ole Andresen fulgte op med en lille tale, der hyldede ”*det fantastiske samarbejde i Kreditforeningen Danmark.*” Stemningen var lystig; men alligevel ikke helt på

toppen. Vi vidste, der var bebudet fyringer, hvor 332 kollegaer skulle forlade arbejdspladsen. Vi sad der ved bordene, og vidste ikke om, en selv eller side-
manden var fortid i foreningen. Noget ubehageligt.

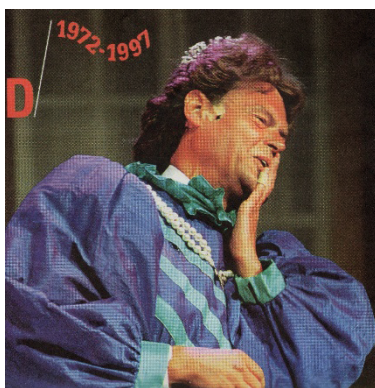
I juni måned 1991 samlede man for første gang personalet fra hele landet til foredrag, gruppearbejde og fest på ”Bygholm Parkhotel” i Horsens. Vi var i alt 677 Kreditforeningen Danmark-kolleger den weekend. Der var ikke plads til alle til overnatning. Jeg var en af de ”uheldige”, der lidt upraktisk skulle overnatte i Vejle på ”Scandic Hotel”, der tidligere hed ”Hotel Australia”. Lørdag formiddag var det vores kolleger, der talte. Først vores personalechef Ingerlise Meldgaard og siden vores administrerende direktør Ole Andresen. Desuden så vi et sammendrag af den ni timer lange generalforsamling i ”Bella Centret” i 1991. Efter frokost talte cand.psych. Arne Schumann. Han talte lynhurtigt og var meget underholdende. Sidste taler var den tidligere landstræner for de danske håndboldherrer Leif Mikkelsen.

Eftermiddagen sluttede med gruppearbejde, der foregik i den store park. Vi var meget heldige med vejret. Vi var delt op i grupper på 10 personer og skulle tale over emnet, *”hvad forventer du af en KD-medarbejder i dag og i fremtiden, samarbejde m.m?”*

Festmiddag i tremastet telt med underholdning af ”KD-revyen 1991” med titlen *Fiktion og Figurlighed* med tekster af Susanne Nielsen, Martin Ebbesen, Per Damm og Pernille Hermann. Blandt de medvirkende kunne ses Marie-Louise Tønning, Hanne Ull, Ebbe Sylow, Jens-Erik Corvinius mfl. Det var også en fra egne rækker, Erik Koch og hans gruppe ”Sweet Kiss”, der sørgede for dansemusikken, der var god 60’er musik. Det blev en meget vellykket weekend.

Personalefesten i maj måned 1996 på ”Ledreborg Slot” blev indledt med et større skuespil på gårdspladsen, hvor heste medvirkede. Det var en noget kold omgang for os tilskuere, da det var en regnfuld dag med en temperatur nede på 8°. Vi skulle spise i laden og sidde på halmballer. Hvis nogle skulle være i tvivl, var man for længst gået væk fra den dresscode, som jeg omtalte ved de første fester på ”Langelinie Pavillonen”. Vi fik varmen igen, og stemningen steg, da vi kom ind. Min søn, Anders, deltog også i festen, da han på det tidspunkt var piccolo på Lyngby-kontoret. Hovedretten var vildsvinesteg.

25-års jubilæumsfesten i januar 1997 på ”Radisson SAS Falkoner Center” samlede 1.153 kolleger. ”Du bliver ikke alene,” stod der ved indgangen, hvor vi fik udleveret en lille beholder, hvor sølv ville dale stille ned, når vi åbnede den. Det blev en gigantisk fest, hvor bestyrelsesformand Jørgen Nue Møller holdt festtalen efter Kjeld Jørgensens velkomst. Aftenens toastmaster var Henrik H. Lund, der kædede de forskellige ting sammen med små anekdoter. Jubilæumsmiddagen lød på: Varmrøget havørred og laksefarseret rødtunge – Laurbærsorbet – Helstegt dyreinderlår – Mandelrand – Kaffe. Desuden natbuffet og fri bar.

Dronning Margrethe II i Ulf Pilgaards skikkelse

Ulf Pilgaard optrådte i sin velkendte rolle som Dronning Margrethe, der få dage efter også havde 25-års jubilæum. Det morsomme indslag var, at ”Dronningen” inviterede os alle med til sit jubilæum med undtagelse af Else Krabbe fra Aarhus, da hun havde kørt Prins Henriks gravhund ihjel et par år tidligere. Der blev klappet godt igennem. Casper Christensen kom på scenen med sin fra tv-udsendelse ”Husk lige tandbørsten”. Vinderne af tandbørste-legen, en rejse til Horsørød, blev vundet af Lisbeth Bindsbøl, København og Tommy Jensen, Aabenraa. Hele fire bands var på scenen, så der var vist musik til alles smag. ”Tropical Steelband” ledsagede os til bords. Senere hørte vi ”Finn Zieler & Kansas City Stompers”, ”Scooters” og ”Rubber Band”.

Festsang

Vi er alle her i distrikt Århus
meget begejstrede over den fan-
tastiske fest. Derfor har vi lavet
et par vers på hammer-hammer
fedt. De lyder sådan:

*En tak vi skylder jer,
der trak det store læs.
Det lykkedes perfekt,
vi alle er tilfreds'
En superaften blev det
nok bedre end de fleste
Vi kommer gerne næste år igen!*

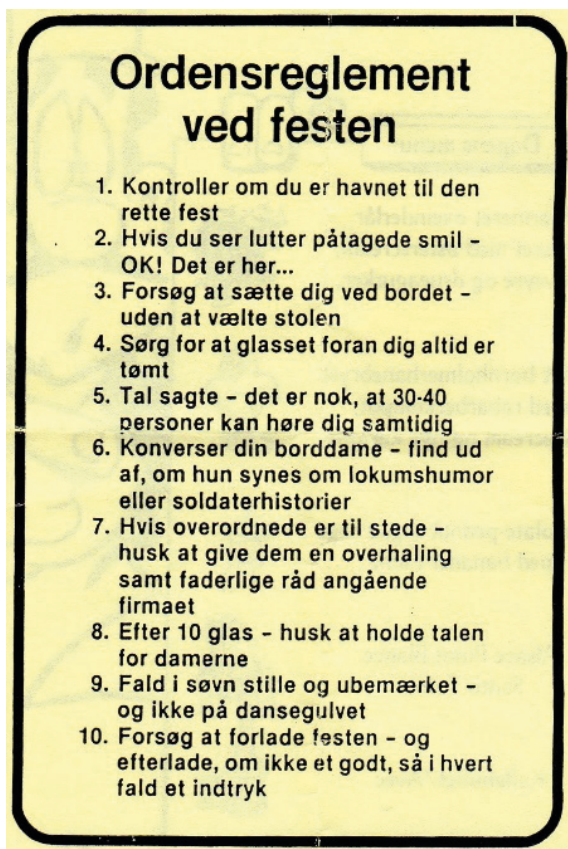
*Det hammer-hammer fedt
at feste i RD
Stilen den var go'
i kjole og balsko,
alle de var glade,
nu er vi alle flade
men minderne vil leve, kan I tro.*

”Knud Sørensen” og Distrikt Århus’ sangbidrag til festen

I 1999 skulle vi ud på Holmen, hvor ”Base Camp” lagde hus til ca. 400 glade og feststemte kolleger. De rå lokaler rummede tidligere den gamle maskinhal. To ”rockere” med RD-rygmærker startede aftenen med at indtage scenen på to store motorcykler. De nøjedes dog med at byde velkommen og give nogle praktiske instruktioner. Under middagen var der underholdning af skuespilleren Bertel Abildgaard og Anette Heick. Derpå et danseshow inden orkestreret ”Fre-aks” spillede op til dans.

Da jeg stod og talte med Hanne Bonde inden middagen, kom uventet en tidligere kollega hen til os. Det var Svend Dauerhøj. Svend kendte vi begge fra midten af 1990’erne, hvor han var ansat i erhvervsafdelingen som konverteringsvikar, og skal vi sige – lidt ”hurtigt kørende”. Under samtalen fortalte han til vores overraskelse, at han var medejer af restauranten. Hanne og jeg kiggede lidt vantro på hinanden. Jeg tror, vi tænkte det samme: ”Kan det passe?”. Det gjorde det.

Jo, Svend kunne mange ting. Han havde været ansat mange år i Danske Bank, da han kom til os; men var røget ud i en fyringsrunde. I den periode han var hos os, antydede han et par gange, han ville skifte spor. Han var blevet træt af den finansielle verden.

Han var god til mad og fået den idé, han ville have en lille restaurant. Det blev på Samsø. Her købte han et lille hus på hovedgaden i Tranebjerg for 40.000 kr., som han indrettede til restaurant med navnet "Sophie Amalie" opkaldt efter Kong Christian Vs elskerinde. Kongen forærede Sophie Amalie Moth øen

Samsø efter Griffenfjelds fald i 1676, og nytårsaften 1677 ophøjede han hende til grevinde af Samsø.

Realkredit Danmark troede ikke på Svend Dauerhøjs projekt og takkede nej til belåning. Små to år efter købet solgte han hele herligheden for 2 mio. kr. og igen på vej til nye udfordringer.

I 1996 var vi på ferie på Samsø og ville selvfølgelig besøge Svends restaurant en aften og prøve hans kokkeevner af. Først fik vi en velkomstdrink og en god snak i gårdspladsen. Vi så på spisekortet og pegede på – var det en tournedos? ”*Det kan I ikke få,*” sagde Svend. ”*I skal have en rødspætte, der svømmede i Kattegat i morges.*” ”*Så vil vi gerne have denne vin.*” ”*Det kan I heller ikke få,*” og så kom Svend med den mest fantastiske hvidvin, der passede perfekt til rødspætten. Det blev en super velsmagende middag med en utrolig god vejledning af selveste chefen. Den aften glemmer vi aldrig.

På vej hjem fra ferien traf vi ham på færgen og takkede for den gode madoplevelse, han havde givet os. Han fortalte glad, han var på vej til Sjælland for at hente en ny Volvo – ”Herregårdsvognen”. Hans idé, entusiasme og ildhu havde båret frugt.

På et tidspunkt ændrede man lidt på konceptet angående firmafester. Fra de hele store fester, hvor alle medarbejdere i en region blev samlet, blev det nu de enkelte kontorer, der arrangerede festen for deres egne medarbejdere hvert andet år.

Ved forårsfesten i marts 2003 begyndte vi med en guidet tur i Zoologisk Have, hvor der var mulighed for at røre ved en slange eller lade den smyge sig om ens hals. Slangen var mere venlig end den gamle hunelefant, der så sit snit til at sende en bunke halm i ryggen på mig. Senere en drink på ”Kellerdirch” inden middagen på en mexicansk restaurant på Frederiksberg Allé.

Efterårsfesten i september 2003 indledtes med en sejltur i havnen med stadsarkitekt Jan Christiansen som guide. Han fortalte om byens planer. Det var spændende at høre, og i dag er flere af dem realiseret. Ved Sjællandsbroen var der planer om et 40-etageshus som et markant vartegn for byen. Det er dog så ikke

blevet til noget. Det blev til ”Metropolis” på 10 etager ved Sluseholmen. Desuden fortalte stadsarkitekten om planerne for nye boliger og kanaler efter hollandsk forbillede i Sluseholmen og Teglværkshavnen, som vi ser i dag. Forbi Dokøen, hvor man var i gang med at opføre Operaen. Båden vendte ved Den Lille Havfrue, der ikke var ”hjemme”, da hun det par dage tidligere var væltet i havnen. Sejlturen sluttede ved Diamanten, hvorfra selskabet spadserede til ”Bryggeriet”, hvor vi skulle spise.

Det var i september 2004 Realkredit Danmark for anden gang samlede alle medarbejdere til fest. Det foregik i ”Tapperihallen” på Tuborg. Her var vi ca. 600 kolleger til Social Event 2004, hvor tre kendisser fra TV, Henriette Honoré, Søren Kaster og Frode Munksgaard samt vores egen Martin Ebbesen satte gang i løjerne. Henriette Honoré havde direktionen, Sven Holm og Thomas Mitchell, i krydsild, Søren Kaster styrede ”Jeopardy” i Realkredit Danmark-forklædning, Frode Munksgaard styrede ”Hammerslag”, Martin Ebbesen havde skrevet en lille revy ”Rigtige mænd har store lån”, hvor Pernille Schrøder og Henrik Lykkegaard optrådte foruden ham selv. Jens Krøyer ledsagede på klaver. ”Klassefoto” blev taget inden middagen. Med nutidens CO₂-debat tør jeg næsten ikke fortælle, at der blev spist 130 kg kalvetyksteg til middagen, 100 kg kartofler og hele 30 liter sauce. Velbekomme! ”Sørens Pølsevogn” fra Kgs. Lyngby langede 863 pølser over disken, inden vi tog en taxa hjem.

I september 2006 var vi 525 samlet i ”Øksnehallen” til ”Den Store Tidsrejse” som tema. Sven Holm og Thomas Mitchell ”ankom” med et brøl i en helikopter. ”*Vi har fortjent denne fest,*” sagde vores administrerende direktør, og så gik det i gang. Vi fik alle ved ankomsten en blomsterkrans og duftpose samt forsynet med en badge, der viste om vi var på A-, B- eller C-rejseholdet. Vores rejsekaptajn var Timm Vladimir. Rejserne gik til Mallorca med sang og god musik – Eviva Espana, Ægypten med vandpiber som vi glemte at ryge på, da haremskvinderne dansede rundt omkring os, og man kan ikke ryge med åben mund og polypper. I Laboratoriet mødte vi en storsnakkede, råbende og hektisk Holger Bech Nielsen forelæse om Einsteins relativitetsteori og lysets hastighed. At han blev afbrudt af ild, bulder og brag lod han sig ikke mærke med.

”Wallmans Salonger” i september 2007 var et udmærket arrangement, omend vi oplevede et lidt skuffende ABBA-show. Et lille Elvis-show afsluttede aftenen.

Ved ”Champagnefesten” i 2008 indledte man med ”Stomp Along” – musikalsk aktivitet. Toastmaster var standupkomikeren Jan Gintberg. Søs Fenger underholdt med sine stille sange under middagen. Hun havde noget svært ved at trænge igennem, da stemningen allerede var høj. Til dans spillede ”Hits Unlimited”. Inderst inde vidste jeg, at denne personalefest var mit ”afdansningsbal”, og det sidste ”klassefoto” af mig blev taget umiddelbart før middagen.

Det glæder os at invitere dig til Realkredit Danmarks store
Champagnefest

Lørdag den 20. september 2008

Champagnefesten holdes hos Marketenderiet, Gammel Køge Landevej 22, 2500 Valby tæt på Københavns centrum.

Der er lagt op til et brag af en fest, hvor fokus vil være på at forkæle dig og dine kolleger i Marketenderiets stilige rammer med underholdning, musik, god mad og meget andet.

Vi starter kl. 16.00, hvor vi inden vi lader champagnepropperne springe, skal lave en mindre og ikke fysisk udfordrende aktivitet sammen.

Efter festmiddagen åbner baren med et bredt udvalg af farvestrålende drinks og champagnecoctails, og der vil være band der spiller op til dans til festen slutter kl. 02.00.

På sitet ”Champagnefesten” under ”Find det hurtigt” på portalen kan du tilmelde dig og finde detaljerede oplysninger om transport, overnatning, festprogram, menu, og meget andet. Vi anbefaler, at du besøger sitet med jævne mellemrum, da der vil blive afsløret flere og flere detaljer i den nærmeste fremtid.

Vi håber du vil deltage, og glæder os til at feste med dig.

Sven Holm Carsten Nøddebo

RealKredit Danmarks SocialEvent 2004

SÅ MANGE VAR VI:

Næsten 600 medarbejdere i Realkredit Danmark havde en forrygende dag og aften, da der var kaldt til teambuilding og fest i Tuborgs gamle kapperthal

Klar til Champagnefest

Her er vi 370 RD-kolleger til fest i Marketenderiet den 20. september 2008 – tæl selv efter!

Oversigt over firmafesterne

04. december 1970 "Langelinie Pavillonen", Langelinie 10, 2100 Kbh. Ø
03. december 1971 "Hotel d'Angleterre", Kgs. Nytorv, 34, 1050 Kbh. K
11. maj 1973 "Langelinie Pavillonen", Langelinie 10, 2100 Kbh. Ø
09. november 1973 Hallen, Jarmers Plads 2, 1551 Kbh. V - Ledsagerfest
22. november 1974 "Langelinie Pavillonen", Langelinie 10, 2100 Kbh. Ø
1975-79 En periode uden store personalefester iflg. mine optegnelser
19. januar 1980 Personalefest ifølge min dagbog
25. april 1981 "Domus Vista", Nordens Plads 4-18, 2000 Frederiksberg
23. april 1982 "Nimb", Bernstorffsgade 5, 1577 Kbh. V
27. maj 1983 "Asminderød Kro", Asminderødgade 53, 3480 Fredensborg – Skovtur
12. april 1985 "Hotel Scandinavia", Amager Boulevard 70, 2300 Kbh. S – "Pariseraften"
03. oktober 1986 "Sheraton Copenhagen Hotel", Vester Søgade 6, 1601 Kbh. V
24. april 1987 "Fregatten", Hejren 23, 2670 Greve (Distrikt København)
09. september 1988 "Odd Fellow Palæet", Bredgade 28, 1260 København K
15. juni 1990 "Restaurant Sommerlyst – Den Gamle Jagtkro", Korsør Lystskov 20
01. juni 1991 "Bygholm Parkhotel", Schüttesvej 6, 8700 Horsens
05. september 1992 "Ganløse Kro", Bygaden 30, 3660 Stenløse
01. oktober 1993 "Klampenborg Galopbane, Klampenborgvej 52, 2930 Klampenborg
04. november 1994 "Færgen Sjælland", Havnen ud for Vester Voldgade
16. juni 1995 "Sørup Herregaard", Sørupvej 26, 4100 Ringsted
10. maj 1996 "Ledreborg Slot", Ledreborg Allé 2D, 4320 Lejre
11. januar 1997 "Radisson SAS Falkoner Center", Falkoner Allé 9, 2000 Frb. – 25-års jubilæum for Kreditforeningen Danmark og nu med navnet Realkredit Danmark

29. maj 1998 "Marienlyst Strandhotel", Nordre Strandvej 2A, 3000 Helsingør
24. september 1999 "Base Camp", Galionsvej 27, 1437 Kbh. K
22. september 2000 Sensommerfest (Distrikt København)
15. juni 2001 "Sebastopol", Sankt Hans Torv 32, 2000 Kbh. N, "Mexibar", Fælledvej (Distrikt København)
11. oktober 2002 Efterårsfest (Erhverv Øst)
28. marts 2003 Zoologisk Have, "Kellerdirch", Frederiksberg Allé 102, 1820 Frb. C og middag på en mexicansk restaurant på Frederiksberg Allé (Erhverv Øst)
12. september 2003 Sejltur i havnen, "Bryggeriet Apollo", Vesterbrogade 3, 1620 Kbh. V
18. september 2004 "Tapperihallen", Tuborg Bryggeri, Strandvejen 50, 2900 Hellerup
09. september 2005 "Center Park", Parken, Østre Allé 42, 2100 Kbh. Ø
23. september 2006 "Øksnehallen", Halmtorvet 11, 1700 Kbh. V – "Den Store Tidsrejse"
20. april 2007 "Big Bowl Valby", Gammel Jernbanevej, 2500 Valby – Forårsfest
07. september 2007 "Wallmans Salonger", Jernbanegade 8, 1608 Kbh. V (RD København)
20. september 2008 "Marketenderiet", Gammel Køge Landevej 1, 2500 Valby – "Champagnefest"

Danmark Pokalen

Før sæsonstart i 1985 indgik Kreditforeningen Danmark en sponsoraftale med Divisionsforeningen. Aftalen indebar, at Kreditforeningen Danmark betalte 3 kr. pr. tilskuer i en udvalgt kamp hver uge. Beløbet gik til den vindende klub og deles i tilfælde af uafgjort. Desuden blev der efter hver kamp af udvalgte tilstedeværende sportsjournalister udpeget kampens bedste spiller, der modtog 2.000 kr. samt en aktie i Danmark Pokalen, der blev overrakt på stadion umid-

delbart efter kampen. Det var god reklame.

Der blev den 25. august 1985 optaget en video i Aarhus Idrætspark, der skulle bruges som undervisningsmateriale for distriktscheferne, der skulle overrække Danmark Pokalen, check m.m. Mange gange delegerede de nu det arbejde videre til nogle interesserede medarbejdere på kontoret. Regionsdirektør Vagn Søndergaard indledte videoen med at fortælle om formålet med pokalen. I pausen fortalte DBUs kasserer Poul Hyldgaard om sit syn på Kreditforeningen Danmarks initiativ. Den tidligere landsholdsspiller Tommy Troelsen, ansat i Danmarks Radio, var også på stadion og gav udtryk for optimisme omkring dansk fodbolds fremtid og idrætten i al almindelighed.

Kampen var det klassiske lokalopgør mellem AGF og Vejle, der noget skuffende sluttede 0-0 med 15.000 tilskuere på lægterne. Den dag fik AGF's Per Beck Andersen en aktie i pokalen og 2.000 kr. og klubberne hver 22.500 kr.

Hen ad vejen justerede man lidt på paragraferne. Pengebeløbt blev hævet. I 1989 fik kampens spiller 4.000 kr., desuden honorerede man hvert mål med 4.000 kr. På et tidspunkt belønnede man også de tre mest succesrige trænere ved årsaflutningen, der fandt sted på Hindsgavl Slot, hvor samtlige spillere, som i sæsonens løb var blevet kåret til Dagens Spiller, deltog.

En jury bestående af sportsjournalister fra en række dagblade udpegede den endelig vinder blandt de spillere, der havde opnået en aktie i pokalen i sæsonens løb, og kunne hjemføre pokalen til personlig ejendom.

Jeg har haft fornøjelsen af nogle gange at være med på Vanløse Stadion, når det var Distrikt København, der skulle overrække pokal, check og fodboldtrøje. Ofte var det vurderingsinspektør Katja Mark, der havde den opgave.

Ved en kamp den 23. april 1989 mellem Brønshøj Boldklub og Vejle Boldklub var det alene familien Lollike (mine børn og undertegnede) i Katja Marks fravær, der repræsenterede Kreditforeningen Danmark på Vanløse Stadion. På Vejle-holdet spillede den hjemvendte Allan Simonsen, som vi nåede at få en snak med inden kampen, og Anders fik en autograf. Det var dog hans medspiller Carsten Pedersen, 1 A-landskamp, jeg overrakte pokalen til som Dagens Spiller.

Anders overrakte checken og Maria fodboldtrøjen.

1989 blev det sidste år med Danmark Pokalen, da man fra 1990 skar væsentlig ned på idrætssponsorater. Sidste modtager af pokalen blev OBs Morten Donnerup, 10 A-landskampe, der foruden modtog en check på 25.000 kr. I 1989 kostede sponsoraftalen med Divisionsforeningen i alt lidt over 1,6 mio. kr.

Fodbold

Den 15. oktober 1947 blev der dannet en sportsforening af flere københavnske realkreditinstitutter med navnet KIK, der stod for **K**reditforeningernes **I**dræts **K**lub. Den blev nedlagt i år 2000 i forbindelse med Danske Banks opkøb af Realkredit Danmark. Vi spillede derefter under Danske Banks paraply; men fik dog lov til at beholde navnet Realkredit Danmark på trøjerne og i turneringsplanen. Foreningens første formand var Vagn Rønne med Finn Blædel som næstformand, Tage Hansen blev sekretær og Erling Jensen kasserer.

KIK havde oprindelig badminton, bordtennis og håndbold på programmet. Det var først i 1970 Erik Hertz samlede et fodboldhold til en spæd start. Jeg var lige blevet ansat i juli måned, og første kamp var i august, så jeg var med på det allerførste fodboldhold, der en lun augustaften i en venskabskamp mødte Ballerup Posthus. Resultatet husker jeg ikke; men jeg husker, jeg ikke kunne "finde" min chauffør på banen, da vi varmede op, og spurgte Hertz, der havde arrangeret kampen, hvor Frank Roland var, som jeg havde kørt med derud. "*Han løber da lige dér,*" sagde Hertz og pegede på en skallet mand. Frank havde "lagt håret" i omklædningsrummet. Jeg havde kendt Frank en måned, så det "trick" vidste jeg ikke noget om.

Efter 15 år i tre klubber, Eskilstrup Boldklub (13 år) og kortvarige ophold i Vejen Sportsforening og Vanløse Idræts Forening, blev det i firmafodbolden, hvor jeg dyrkede mit fodboldspil. Her blev det til 42 år indtil efteråret 2011, hvor jeg tirsdag den 13. september spillede min sidste kamp som 66-årig. Holdet luk-

kede, da det efterhånden blev umuligt at samle et hold. Min første træningsdag i Eskilstrup Boldklub var en tirsdag i april 1955, min sidste kamp var også en tirsdag i september 2011. Ringen var sluttet.

De første mange år kunne vi stille et 11-mandshold. Senere som oldboys blev det et 7-mandshold på mindre baner og mindre mål. Vores kampe foregik for det meste på Kløvermarken på Amager eller på banerne bag Valby Hallen nabo til Boldklubben FREMs anlæg og Valby Idrætspark. Enkelte kampe blev spillet på banerne ved Gentofte Stadion og Trygs baner på Klausdalsbrovej.

Kløvermarken ligger der endnu, selvom Ritt Bjerregaard i sin tid som overborgmester havde planer om at bygge billige boliger på området til en husleje på 5.000 kr. pr. måned. Det projekt lod sig ikke gøre og heldigvis for det. Hvor skulle de lokale klubber og tusindvis af fodboldspillere så træne og spille? Inden fodboldspillerne indtog Kløvermarken, var det en flyveplads med denne historie. Det var herfra, Alfred Nervø i 1910 som den første fløj ind over København, og Robert Svendsen samme år satte dansk rekord ved at flyve hen over den i en højde af 84 meter og til Limhamn ved Malmø. Den første flyveulykke på dansk grund skete også på Kløvermarken. Det var i oktober 1913, da marineflyveren Ulrik Birch forulykkede og døde et par dage senere. Kløvermarken var Danmarks første internationale lufthavn, indtil der blev bygget en afløser i Kastrup. Fra 1945-49 husede Kløvermarken Danmarks største flygtningelejr med 19.000 tyske flygtninge. Kløvermarken blev fredet i 2011.

I 1970 var vi endnu ikke indmeldt i KFIU, der står for **K**øbenhavn's **F**irma **I**dræts **U**nion, og spillede derfor ikke med i deres turneringer. Det må være sket i eller lige efter KIKs jubilæumsår i 1972. Der er to private kampe, jeg har i erindring, inden det blev turneringsfodbold. I sommeren 1971 kørte vi med Klaus Pedersen og Steen Andersen som chauffører i et lejet folkevognsrugbrød til Herning for at spille mod vores kolleger i Jydsk Grundejer-Kreditforening, som vi skulle fusionere med ved årsskiftet. Vi var så uhøflige at besejre vores værter stort. Bedst husker jeg Niels Sønder, der ikke interesserede sig en dyt for fodbold, ”spillede en solid back” og med glæde fortalte mig, han havde fundet 4-5 firkløvere på banen under kampen. Det vidner også om, vi lagde et godt pres på modstanderen, når vores back kunne bedrive tiden med at finde firkløvere.

Efter kampen blev vi godt beværtet af Herning-kontoret, inden vi kørte hjem i den mørke nat. Det blev en meget kold tur, da skydedøren i ”Rugbrødet” manglede ca. 10 cm i at lukke helt. Vi var stivfrosne, da vi nåede færgen i Nyborg, ved ca. 4⁰⁰-tiden om morgenen. Vi klumpede os sammen nede i et varmt rum på færgen, og håbede på at få lidt varme inden turen over Sjælland til Staden.

I oktober 1972 skulle KIK fejre sit 25-års jubilæum. Det skete med en fodboldkamp mellem Forenede Kreditforeninger og Kreditforeningen Danmark på banerne ved Jens Jessens Vej på Frederiksberg. Næppe mange husker resultatet; men alle husker Forenede Kreditforeningers Flemming Baes ”falde” over midterlinjen i et hurtigt ryk med bolden og brække håndledet. Efter besøg på skadestuen nåede han frem til festen om aftenen, der blev holdt i hallen i vores bygning på Jarmers Plads.

KDs fodboldhold i det nye fodbolddress klar til kamp mod Forenede Kreditforeninger
Bagest f.v.: Lars Riisgaard, John Larsen, André Larsen, Helge Zetterquist, Arne Sünksen,
Birger Nielsen, Flemming Larsen – Forrest f.v.: Erik Hertz, Frank Roland,
Poul Elmelund, Niels Ebbe Lollike og Peter Østfeldt Petersen

Det blev en meget morsom og fornøjelig fest med god stemning hele aftenen. Fruerne var inviteret med til festen. Som gave fik vi spillere en fin Ronson Lighter med inskriptionen: KIK 1947-1972. Et lidt pudsigt gavevalg til sportsfolk.

I 1987 fejrede KIK sit 40-års jubilæum den 15. oktober 1987 med en storstilet fest på "Nimb", hvor menuen lød på: ½ melon med rejer og hønsekød og pikant dressing, helstegt kalvefilet garneret med svampesauce og endelig hasselnødderand med frugtsalat og lind rørt vaniljeis.

I anledning af jubilæet udgav man et lille festskrift med minder fra foreningens første leveår. For teksten stod de tre veteraner, foreningens første formand Vagn Rønne fra Kreditforeningen Danmark samt Mogens Larsen og Henning Olsen begge fra Nykredit.

Min ubrugte Ronson Lighter

Festskriftets forside

50-års jubilæet i 1997 blev fejret med stor tilslutning i "Sportscafeen" i Parken. Vi var ca. 150 sportsfolk.

I mange år arrangerede KIK andespil for medlemmerne skiftevis på Jarmers Plads og Otto Mønstedts Plads. Det var en aften, man så frem til. Der var god stemning fra start af.

Vores fodboldhold i KFIU var sammensat af spillere fra Kreditforeningen Danmark og Forenede Kreditforeninger, som de hed frem til 1985, hvor de fusionerede med Jyllands Kreditforening og antog navnet: Nykredit.

Vi fik mange gode kampe og oplevelser med et godt kammeratskab. Foruden kampene satte vi også pris på 3. halvleg, hvor vi evaluerede den netop overståede kamp og verdenssituationen over en øl. I turneringen klarede vi os pænt dog uden de store prangende resultater. Vi rykkede op, vi rykkede ned, som vi ikke tog så tungt. Nej, der kommer ikke kamppreferater her, for jeg har ingen. Målet var at komme ud og få noget frisk luft og røre sig efter en dag bag skærmen.

Som tiden gik, blev det sværere og sværere at stille hold med 11 mand, og på et tidspunkt valgte vi at spille 7-mands fodbold, der foregik på mindre baner med mindre mål. Vi var også blevet ældre, så kombinationen synes egentlig meget god; men tag ikke fejl, man var i spil hele tiden. På et 11-mandshold er der bedre mulighed for lige at ”loppe” den lidt af ude på f.eks. en højre wing.

Jeg mener, det var som 32-årig, man kunne spille Old Boys, få år senere hed det Grand Old Boys og som 50-årig Veteran. Første veterankamp var præcis på dagen, jeg 40 år tidligere var til min første træning i Eskilstrup Boldklub og endelig Superveteran som 55-årig.

Der dukker masser af små, gode erindringsglimt frem fra de mange år på fodboldbanen, hvor jeg vil fortælle et par stykker.

SKRIV TYDELIGT MED BLOKBOGSTAVER

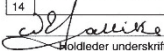
3771 SVFT 20/6-06
 Kampnr. Række Dato

VI RD MAN-3&W
 MÅL DE MÅL

HUSK!! Både FORNAVN og EFTERNAVN - Anføreren markeres med X

Adv. Ud.

1	<i>Niels Ewe Lalline</i> X		
2	<i>Steen Becker</i>		
3	<i>Peter Østergaard</i>		
4	<i>Hardy Jensen</i>		
5	<i>Villy Andersen</i>		
6	<i>Keld Sørensen</i>		
7	<i>Palle Ryelandt</i>		
8	<i>Preben Nielsen</i>		
9			
10			
11			
12			
13			
14			

 Holdleder underskrift

 Dommerens underskrift

 Nr.

Biver kampen ikke spillet - se bagsiden

Mit sidste hold som holdleder/anfører

Det var, som nævnt, Erik Hertz, der satte fodbolden i gang i Kreditforeningen Danmark, og han blev derfor den første holdleder/anfører. Der har været et utal af spillere på holdet igennem årene, men kun fire holdledere/anførere.

Efter Hertz tog Steen Becker over. Jeg afløste Steen og havde jobbet i 20 år, hvor jeg satte mit sidste hold den 20. juni 2006, og overlod jobbet til Hardy Jensen, der varetog jobbet, til holdet lukkede i 2011. Nu indkalder han alene til 3. halvleg på "Rio Bravo" i oktober måned, hvor vi gamle fodboldspillere udveksler memoirer om fortidens bedrifter.

Erik Hertz var altid i topform. Han dyrkede håndbold og løb (50 Eremitageløb er på CV'et). I nogle år var det sådan, at han bad os tage sin fodboldtaske med ud til Kløvermarken, da han løb derud fra Jarmers Plads, spillede kampen og løb så hjem til sin bopæl i Hellerup. Han havde også et iltert temperament. Alle, der var med den aften, husker, han engang forlod sit mål og banen og gik hjem midt under kampen. Nu var han blevet træt af sine uduelige medspillere. Forsvaret

havde svigtet ham nogle gange trods hans højlydte tilråb. Han havde ellers lagt fodboldkarrieren bag sig; men få dage efter han var fyldt 70 år, var han på banen igen. Det skulle lige prøves.

Det skal da ingen hemmelighed være, at jeg altid har været lidt målsyg, selvom jeg også mener at have øje for en bedre placeret spiller. Jeg var da lidt stolt, da jeg efter 1991-sæsonen havde været topscorer 10 sæsoner i træk. Det ene år havde Ole Lundt og jeg scoret lige mange mål; men da jeg havde brugt færre kampe, overlod han meget sportsligt æren til mig.

I 1996 oplevede jeg det, ganske få oplever, som at spille en pointgivende kamp på samme hold som sin søn. Kreditforeningen havde foruden os også et ungt hold, hvor Anders var med, medens han var vikar på Lyngby-kontoret. Vi veteraner kaldte det ”Drengeholdet”. Det var et 11-mands-hold. Årsagen var, at de en aften manglede flere spillere, og derfor blev jeg og en anden veteran, Preben Nielsen, spurgt, om vi ville hjælpe. Det var jo faktisk en hel ære. Det var nu lidt op ad bakke fra start af, da vi kun var ni mand mod modstanderens 11 mand. Det blev til et stort nederlag på 7-1 til flyttefirmaet ”Mini Trans”. Den sædvanlige anfører Anders Kosiara kunne ikke deltage den aften, og som et lille drilagtigt indslag havde han gjort Anders (min søn) til anfører. Det grinede vi (holdet) alle nu lidt af. Senere på året var der bud efter mig igen. Min kollega og på det tidspunkt badmintonmakker Finn Leander manglede en mand til sit Old Boys-hold i KB. 12. oktober ”debuterede” jeg for KB på banerne ved Sundby Idrætspark med en 2-1 sejr over B 1908. Jeg fik Fiduspræmien. Hvad siger I så?

Jeg ser i min dagbog, jeg nogle gange er blevet sendt til afkøling. Det er da ingen hemmelighed – og det tror jeg heller ikke, det er – at jeg i kampens hede kan have et voldsomt temperament, der er løbet noget af med mig. Jeg erkender, udvisningerne har været fortjent.

KIK sang på sidste vers. Efter fusionen med Danske Bank ”tromlede” de lidt, synes jeg, og det var jeg ikke ene om. KIK skulle nedlægges. Det samme gjaldt også for Kunstforeningen. Nu skulle vi indlemmes i Danske Banks Idrætsforening. Det huede ikke os garvede Realkredit Danmark-folk. Ved to ekstraordi-

nære generalforsamlinger på samme dag, 13. december 2001, blev KIKs skæbne beseglet efter 54 års virke.

Jeg var ikke til generalforsamling den aften. Jeg havde i stedet for den ære at være sammen med to medlemmer, der havde været medlem i alle 54 år, Henning Olsen og Mogens Larsen fra Nykredit. Med i dette selskab var foruden Lisbeth Bindsbøl, Jørgen Raaschou, Hans Boesen og Steen Becker. Vi valgte at holde vores badmintonjuleafslutning med en middag på ”Ristorante Garda” på Vigerslevvej. Hvorfor havnede vi lige dér? Jo, vi havde før middagen spillet en lille turnering i KFIU-Hallen på Knuthenborgvej tæt ved.

Som tidligere nævnt fik vores fodboldhold lov til fortsat at have Realkredit Danmark-navnet på vores trøjer. Nye trøjer blev bevilget før sæsonstart i 2001. Sæsonen gik bedre end længe. Det gav anledning til en artikel i ”Realkredit Danmark *nyt*” med overskriften ”*Klædt på til kamp*” i oktober 2001.

Der var lidt penge i KIKs kasse, som der ikke var grund til, Danske Banks Idrætsforening overtog. Hvad så? Der gik et par år. I november 2003 var vi ca. 50 kolleger, der havde været medlem af KIK, der festede for en del af ”formuen” på ”Restaurant Bellahøj”. Tidligere kolleger var også inviteret med. Det blev en meget vellykket aften, og da der stadig var lidt penge tilbage, var der stemning for at gentage succesen året efter. Det blev begyndelsen på det, vi i dag kalder KIK-træffet med Steen Becker som tovholder siden 2008. Før ham stod Lisbeth Hugan, Morten Andersen og Klaus Pedersen for arrangementet. Kassen er for længst tom; men vi fortsætter traditionen. Nu for egen regning. Efter nogle år på ”Restaurant Allégade 10” har vi de sidste mange år mødtes på ”Restaurant Kareten” i Hollænderdybet på Amager.

Klædt på til kamp

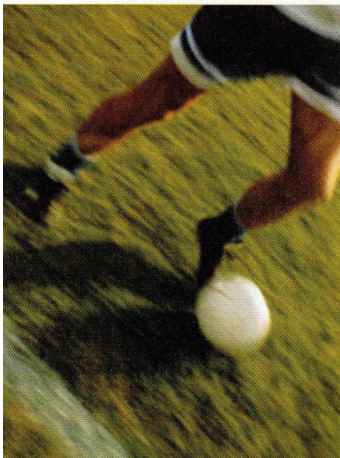

Photo: PhotoDisc

RD's old boys-hold anno 1970 fik splinternye spilledragter af direktionen - og så strøg holdet for første gang i mands minde væk fra bundplaceringen i serien.

Af Nils Bak

Først blev de klædt af. Så blev de klædt på. Og nu er de ikke til styre på tønder land med kridtstreger.

Realkredit Danmarks fodbold-veteraner i firturneringen hører normalt til seriens prægelnabe, men netop i år har old boys-holdet fejret den bedste sæson i fodboldafdelingens 31-årige historie.

Forklaringen findes ifølge spillerne i de splinternye spilledragter med RD-logo, som direktionen bevilgede i sponsort ved sæsonstarten i maj.

"Vi har fået vores største point-høst gennem tiderne. Tøjet kom allerede i anden spillerunde, og det var nok det, der hjalp os", siger Tom Blem fra Erhverv Øst.

"Ja, det gik bedre end normalt - vi blev ikke de sidste", griner holdleder og anfører Niels Ebbe Løllike.

Farvel til fløjshandskerne

Og næppe var de 50-65 årige veteraner trukket i de knitrende nye tekstiler, før fløjshandskerne røg ud på sidelinien. Ikke mere "Mister nice guy":

Mens holdet ikke har fået point i de senere år, blev det i år til tre sejre og en uafgjort og et ryk opad i tabellen.

"Dragterne gav os helt klart et moralsk skub. Trojerne var jo ligesom blevet mindre og mindre med årene, og for nogle var de faktisk blevet for små. Så kan man jo ikke trække vejret. Nu er de store nok. Det var afgørende", griner anføreren.

Det er i hvert fald ikke træningen, der er skyld i fremgangen. Den ballon skyder Løllike ned med det samme:

"Vi er vokset fra det med at træne. Det gør ikke noget, for vi er lige meget ude af form. Men når græsset grønnes, og bolden ruller, så må vi ud og spille lidt. Vi har jo spillet sammen i mange år og hygger os rigtig godt med det", forklarer han.

Middag med "ligene"

Spillerne lægger ikke skjul på, at den berømte tredje halvleg efter kampen betyder mindst lige så meget. Og efter hver sæsonafslutning går spillerne og deres supportere - "de gamle lig, der ikke kan spille mere", som Tom Blem kalder dem med et diabolsk grin - ud og får sig en god middag.

Reklameværdien af de nye trøjer er i øvrigt en sejr i sig selv, understreger Jan Sindal, RD Online, fra idrætsforeningens bestyrelse:

"Eksponeringen af RD's logo på de efterhånden meget brede bringer og maver svarer vel til en mellemstor bande-reklame i Parken. Og med tempoet i spillet kan tilskuerne nå at læse dem meeget grundigt!"

Niels Ebbe Løllike har allerede strategien klar for næste sæson:

"Hvis vi får nye trøjer til hver kamp, stryger vi sikkert helt til tops!" ■

Bagiden af "Realkredit Danmark *nyt*" oktober 2001

Superveteranerne i deres nye spilledragter på Kløvermarken
Bagest fra venstre ses: Tom Blem-Jensen, Vagn Nielsen, Preben Nielsen, Erik Hertz, Niels Ebbe Lollike
Foran fra venstre: Villy Andersen, Palle Ryslander og Arne Larsen

Trods den manglende billedkvalitet kan det ikke skjules, at vi kan fylde trøjerne ud. Træning var ikke forbudt; men vi nøjedes med at stille op fra kamp til kamp.

Vi spillede videre op gennem 00'erne; men det blev sværere og sværere at få samlet et hold. Til sidst måtte vi havde venner og naboer til at hjælpe os. Det var lidt uholdbart i længden. Nogle kampe kunne vi kun stille med seks mand, så var det ikke sjovt længere. Vi måtte sende afbud til flere kampe, da vi ikke kunne stille hold. Kunne det fortsætte? Men når græsset blev grønt om foråret, ”vrinskede” de gamle heste igen, og vi tog en sæson til. I maj måned 2006 spillede vi på kunstgræs for første gang. Vi var alle vokset op med grus- og græsbaner, så det var en meget ny fornemmelse.

Engang vi spillede mod Københavns Rådhus, syntes jeg, et par af spillerne virkede mig bekendt. Det viste sig at være 587 (Søefeldt) og 676 (Andersen) to gamle soldaterkammerater fra FAFR²⁷ 1966 i Vordingborg. Dem havde jeg ikke set i 30-35 år. Det var mod Rådhuset, jeg spillede min korteste kamp nogensinde. Efter 30 sekunder knaldene jeg hovedet sammen med en modspiller og flækkede et øjenbryn.

Engang vi spillede mod B&W, spurgte jeg deres anfører, om han havde kendt en Ivan Jensen. Det havde han da i den grad. Ivan havde været deres tillidsmand i mange år. Ivan var min skolekammerat fra 1. klasse i Torkilstrup Skole. Da jeg samlede klassen 50 år efter vores skolestart, fandt jeg ud af, at Ivan var død forholdsvis ung og været ansat på B&W. Jeg havde ikke set Ivan efter skoletiden, så det var lidt underligt at træffe en person, der havde kendt ham som voksen og kunne fortælle om ham.

Efter min pensionering i 2010 fortsatte jeg på holdet. Der skulle ikke kæmpes så meget for en plads, da skader, ”alderdom” og andre ting holdt folk væk.

Den 22. september 2011 skulle vi spille årets sidste kamp, og bagefter, som traditionen efterhånden var blevet, spise på ”Rio Bravo”. Der blev ingen kamp. Aflyst, vi var kun fem spillere. Nu var spørgsmålet, kunne vi overhovedet stille hold næste år? Vores holdleder Hardy ville gerne høre, hvad vi tænkte i den anledning. Da der ikke med sikkerhed kunne samles et hold, nedlagde vi faktisk den aften superveteranfodbold i Realkredit Danmark. Fremover er det alene – som tidligere nævnt – 3. halvleg på ”Rio Bravo”. Det skal med her. Fra første kamp i august 1970 mod Ballerup Posthus til den sidste kamp i september 2011, var der to spillere, der havde været med i alle årene. Det var vores målmand Palle Ryslander, Nykredit (med en fortid i Østifternes Kreditforening) og undertegnede. Jeg har ikke tal på dem; men det er blevet til mange, mange kampe for Palle og mig.

Vores unge kollegaer i Realkredit Danmark har haft sværere ved at holde sam-

²⁷ Falsterske Fodregiment oprettet i 1747 af Kong Frederik V som Falsterske Gevorbene Infanteriregiment.

men på et hold. Som nævnt var der et hold i 1990'erne; men jeg mener, det gik mere eller mindre i opløsning, og der var ikke nok interesserede til at holde fast. Familielivet og normerne ændrede sig, og andre interesser tog over.

Carlsberg Cup

I mange år spillede vi også indendørs fodbold, der foregik i Carlsberg Hallen på Ny Carlsberg Vej. I dag er hallen væk og erstattet af et stort nybyggeri. Her har vi brugt mange gode timer med at trille bolden frem og tilbage, indtil der viste sig en åbning til skud på mål. Selvom kampene kun varede 14 minutter, trak det virkelig luft ud af lungerne, skal jeg hilse og sige. Kampene foregik altid i weekenden. Ja, selv lørdag aften; men vi kom.

1. præmien

Indendørs fodbold kræver en god teknik. Det var tydeligt at se, hvis tidligere topspillere var på banen. Det mødte jeg en lørdag aften. Jeg kunne ikke genkende ham; men det viste sig, det var Døllefjelde-Musses dygtige målmand, Valdemar Hansen, der senere fik en fin karriere i B 1901, Frem og Slagelse og 2 A-landskampe. Han huskede godt kampene mod Eskilstrup Boldklub. Bjarne Welander er en lun fyr, da vi i en pause mellem kampene ville nyde en øl, spurgte han med et skælmensk smil, om han kunne købe en "Faxe Fad". Det kunne man ikke på Carlsberg!

I 1983 havde vi lidt succes. Vi vandt vores række, og som præmie fik hver spiller et Holmegaard ølglas med inskriptionen *Carlsberg Cup 1983*. Selvtilliden var i orden, så vi ”besluttede” at vinde turneringen de følgende år, så vi hver fik en lille samling. Det blev desværre kun til dette ene glas, så jeg må skåle med mig selv. Som I ser, er det fyldt op med lidt køligt ”Grimbergen Double Ambre”.

Badminton

Badminton har også fyldt en del hos mig. Det foregik i Hermeshallen på Stenwinkelsvej. Efter et par sæsoner i 1970’erne stoppede jeg; men fra 1991 har jeg spillet helt frem til sæsonen 2019/20.

Der var stor søgning på at spille i 90’erne. Hallen råder over ni baner, som KIK havde lejet en time ugentlig. Dvs. vi var 36 KD/RD og Nykreditfolk der spillede på en gang, og bagefter samledes vi i cafeteriet på 1. sal. Det var muntre tider. Langsomt blev vi færre og færre, og de sidste år var vi kun fire personer på en bane, og cafeteriet blev lukket. Ja, selv de to til tre personer på kontoret blev flyttet andetsteds. Det hele lignede snart en tvangsauktion. Vi måtte selv medbringe en øl til 3. halvleg.

I de 30 år, jeg spillede i sidste omgang, nåede jeg at have seks medspillere: Jens Odsbjerg, Finn Leander, Lisbeth Bindesbøl, Mikkel Bindesbøl, Morten Andersen og Henrik Stig Møller i den sidste sæson. De første 16 år var Steen Becker på modsat side af nettet sammen med Ole Lundt, Flemming Larsen, Palle Ryslander og Morten Andersen. Det år jeg havde Morten som makker, stod Mikkel og Henrik Stig på den modsatte side. Jan Larsen afløste Mikkel den sidste sæson.

Mogens Larsen og Steen Becker er klar til kamp.

Niels Ebbe Lollike, Morten Andersen og Henning Olsen afventer kampstart.

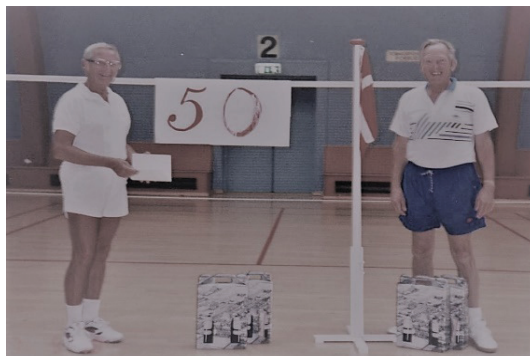

Jannie Winberg og Jørgen Raaschou
i god samtale under middagen

I storhedstiden havde vi nogle sjove, hyggelige og gode juleafslutninger. Først var der underholdene kampe og siden middag i cafeteriet. Billederne ovenfor er fra juleafslutningen i 1995.

Mange, mange realkreditfolk har spillet badminton i Hermeshallen siden KIKs start i 1947. Kommet og gået. Én ting har ikke ændret sig. På bane 2 har Henning Olsen og Mogens Larsen spillet som makkere fra KIKs start. Det gjorde de

stadigvæk 50 år efter. Det er ganske imponerende. Ved sæsonstarten i september 1997 blev jubilæet markeret inden kampstart med en lille fin tale af Hans Boesen, der sammen med Jan Sarauv var deres modstandere på den anden side af nettet. Den dag prydede et skilt med tallet 50 nettet. Vi øvrige spillere havde samlet sammen til en lille gave til dem.

Henning Olsen og Mogens Larsen inden kampstart.

De fortsatte med at spille i mange år. Mogens til han var langt op i 80'erne, og Henning Olsen blev senere min makker i Knuthenborghallen, til han var næsten 92 år. Ja, du læste rigtigt! Det var fantastisk. Han var en lille, let og elegant tekniker. Det elegante skyldtes måske, han i sine unge dage var en meget dygtig danser med sin hustru som partner. En hofteskade satte en stopper for badmintonkarrieren. Han første skade i et langt, langt badmintonliv. Det er nådigt sluppet.

Billedet er fra juleafslutningen i 1997, hvor jeg forsøger at forklare de spøjse regler. Det år stod der en julenisse i hvert servefelt. Det kostede to point og tab af serveretten at vælte en nisse. Nisserne var lavet af hylstre til badmintonbolde påklistret skæg, øjne og en rød hat på toppen.

Fra venstre ses Morten Andersen, Jan Sarauw, Jørgen Raaschou, Lisbeth Bindsbøl, Majken Nielsen skjult bag Lisbeth, Steen Astrup, Jannie Winberg, Jørgen Asger Nielsen og forfatteren

Da coronaen kom til landet i 2019, måtte vi indstille badmintonspillet for en tid. Det kom aldrig rigtig i gang igen, da sygdom ramte et par kolleger, så nu er det fortid. Det har været en fantastisk god sport at samles om både på og uden for banen. Den berømte 3. halvleg er en vigtig del i amatørporten, hvor man mødes efter kampen til masser af god snak, drilleri og grin.

5x5 km DHL Stafet i Fælledparken

Her mødes firmaerne store som små til venskabelig dyst til motion, samvær og hygge. Fælledparken forvandles til en teltby i fem dage, hvor det står på. Efter løbet samles holdene til spisning og hyggeligt samvær. Mørket er faldet på, når man efter en god oplevelse cykler hjem.

Jeg blev i 2004 overtalt af mine unge kolleger til at løbe med, og det var Marie-Louise Tonning, Henrik Kildedal, Pernille Müller og Kasper Lorentzen. Jeg betingede mig, jeg ville løbe først. Det gik godt efter min målestok. Jeg gennemførte de 5 km på 29 minutter. Det var klart hurtigere end mine sædvanlige 5½ km om Mosen på 37-39 minutter. Marie-Louise og Pernille løb også godt;

men vi tog hatten af for Henrik og Kasper, der begge brugte såre 20 minutter for at tilbagelægge de 5 km.

Næste år blev min tid 30½ minut på en lun augustaften. Både alderen – heldigvis for det – og min løbetid steg. I 2006 brugte jeg 35 minutter; men da mindre end mine private løbetur om mosen. God opbakning fra mine unge holdkammerater. ”*Mine ben var tunge,*” skrev jeg i dagbogen, da jeg kom hjem. 2007 holdt jeg niveauet med 35 minutter, så egentlig OK. Jeg lurede dog lige lidt, da en blind mand med ledsager løb forbi mig. Det blev mit sidste stafetløb; men dog ikke på grund af ovennævnte oplevelse. I 2008 faldt løbet sammen med vores tur til Wien, og i 2009 var mine ben begyndt at drille lidt. Så mit mål om at løbe 5x5 km fem gange, nåede jeg ikke.

Sjælsø Rundt

Et lille hvil i Eskemose Skov

I 1970 arrangerede Berlingske Tidende for første gang motionsløbet Sjælsø Rundt. I 1974 var jeg med for første gang på et hold fra Kreditforeningen Danmark på 50 km-ruten. Dengang var start og mål på Klampenborg Galopbane.

Fra holdet dengang husker jeg: Hans Boesen, der også var holdets fotograf, Bodil Nørgaard og hendes mand Erik, Mona Lisa Johansen, Nils Jørn Andersen, Peter Østfeldt Petersen, Ebbe Estreich, Steen Andersen, der senere forlod os til fordel for Forenede Kreditforeninger, ægteparret Gwendoline og Per Lyng Madsen og en ældre kollega, som jeg faktisk aldrig nåede at kende, Hillested, der cyklede turen i sin sorte habit. Det var lidt spøjst.

Holdet fulgtes nogenlunde ad hele vejen rundt. Jeg kan se på mit diplom, turen varede 2 timer 37 minutter inklusive pauser. Turen gik over Birkerød og Blovst-rød, hvor vi drejede ind på Sandholmgårdsvej med forplejning ved Sandholm-lejren. Efter turen spiste vi frokost i ”Kildeskovshallen” i god stemning efter en vellykket tur. Vi gentog turen et par år med faldende tilslutning.

Bodil Nørgaard og hendes
mand Erik klar til start

I 1975 manglede én cyklist i, at der var 10.000 deltagere i løbet. 9.999 begav sig ud på ruten en meget varm søndag i juni. Nogle husker måske, det var det år, man i Holstebro den 10. august målte den højeste temperatur i landet nogensinde til 36,4^o. En rekord, der stadig består. Interessen blandt kollegerne ebbede gradvist ud. Vi var kun tre tilmeldte fra Kreditforeningen Danmark, Hillested, herren der cyklede i sort jakkesæt, Bodil Nørgaard og undertegnede. Hillested så jeg aldrig, Bodil var syg, så jeg tog turen i ensom majestæt. I 1978 tog Hans Boesen og jeg turen alene i strid blæst. Vi belønnede os selv bagefter med en

roastbeaf i ”Kildeskovshallen”. Siden har jeg kørt turen med forskellige private venner.

I 1988 blev det til en enkelt tur Amager Rundt, 42 km. Efter løbet spiste vi smørrebrød på Amagerkontoret, der, som tidligere nævnt, lige var opgraderet fra lokal- til distriktskontor. Nogle dage efter var der åbningsreception.

I mange år var Bodil tovholder i Realkredit Danmark for Cyklistforbundets firmamotionskampagne ”Vi cykler til arbejde”, der foregik i maj og september måned. Der var en konkurrence, hvor man fik point og holdt regnskab med sit daglige cykelforbrug. Realkredit Danmark-holdet har dog aldrig vundet, som jeg husker det.

Realkreditmesterskaber

I KIK var der i mange år spillet håndbold og bordtennis. Fodbolden var så småt ved at komme i gang i begyndelsen af 1970’erne. Gradvis opstod ideen om at arrangere et sportsstævne for realkreditens institutter. Datoen for det første stævne i 1973, der blev afholdt i Tunehallen, er ikke noteret. Men dem der deltog i de udendørs aktiviteter har i hvert fald ikke glemt, det var en regnfuld dag. Det var umuligt at spille fodbold. Banen stod så at sige under vand. Bolden blev hængende i græsset (vandet) ved enhver aflevering. Trods de vanskelige vilkår gennemførte vi en lille turnering. De indendørs aktiviteter havde gode forhold i hallen, hvor også den efterfølgende fest foregik.

Ved dette første stævne deltog københavnerkontorene fra Kreditforeningen Danmark, Forenede Kreditforeninger og Byggeriets Realkreditfond. Året efter rykkede man til Frederiksberghallen på Jens Jessens Vej. Jyllands Kreditforening var inviteret med. Fremover blev det sådan, at de fire store institutter arrangerede stævnet på skift. De små institutter, Kreditforeningen for Industrielle Ejendomme og Dansk Landbrugs Reallånefond, blev ”koblet” på det arrangerende institut år for år.

Stævnerne var jo mere end de sportslige dueller. Vi havde lejlighed til at lære

kollegerne i de andre institutter godt at kende i hyggeligt og kollegialt samvær, hvilket bevirkede, at når vi kendte hinanden, var vi mere hjælpsomme med information til hinanden, hvis en kollega lige manglede en oplysning. Da foreningerne i 1980'erne gik deres egne veje, og de fælles sportsstævner var en saga blot, forsvandt også den del.

Der blev dystet i fodbold, håndbold, badminton, bordtennis. De var sikre sportsgrene til stævnerne. I de gamle programmer kan man læse, at hvis forholdene var til det, eller der var udtrykt ønske om en speciel disciplin, figurerede de også i programmet. Det var f.eks. bridge, skak, orienteringsløb, bowling, tennis, svømning, volleyball, skydning, triatlon, backgammon, dart, rundbold, kroket, golf, minigolf, petanque og kegleturnering. Der var realkreditmedarbejdere med mange talenter.

Til stævnet i 1975, der foregik på Frederiksberg, sendte jeg afbud til, da min søn, Anders, og hans mor kom hjem fra Frederiksberg Hospital efter fødslen.

I 1976 vandt vi første kamp i fodboldturneringen over Jyllands Kreditforening med 4-3. Skyldes det mon, vi havde været i overtal? Det viste sig, vi i 1. halvleg havde haft 12 mand på banen. Vi blev "straffet" i finalen, som vi tabte 3-1 til Forenede Kreditforeninger – vores holdkammerater i KIK.

Stævnet på Frederiksberg i 1977 druknede delvis i regn. Vi var 225 kolleger samlet, og det var det største antal, der nogensinde var blevet bispist i Frederiksberghallen, blev der fortalt. I 1979 fejrede Kreditforeningen Danmarks fodboldhold vistnok deres største triumf, da vi vandt finalen over storfavoritterne Forenede Kreditforeninger med 1-0 af et mål scoret af mig kort før tid. Jeg behøver ikke at sige, det var en herlig fornemmelse. I 1981 havde Odensekontoret, der stod for planlægningen af sportsstævnet, arrangeret en tur på Odense Å, da vi ankom fredag aften. Da vejret var godt, blev det en fin, fin oplevelse. Da festmiddagen var fortæret spillede "Tropicana Quintetten" op til dans.

I 1982 foregik mesterskaberne i "Smilets By". Middagen foregik i "Stakladen", der blev landskendt i 1966-67, da fjernsynet sendte spørgeprogrammet "Spørg

Århus" derfra med en række kendte koryfæer i panelet som Jens Kruuse og Flemming Kissmeyer i spidsen. "Rebecsi" stod for musikken.

I 1983 blev det igen Kreditforeningen Danmark, Københavns tur til at arrangere stævnet. Endnu engang lagde Frederiksberghallen og banerne arealer til vores aktiviteter. Vi havde et ungt hold, så Ole Lundt blev holdleder, og Steen Becker og undertegnede sad på bænken. Hvis jeg havde snøret mine støvler, var jeg kommet på banen i de sidste minutter, men AK! Kreditforeningen Danmark modtog pokalen som vinder af turneringen. Middagen var i Rødovre Centrum på "Orchidé Terrassen". Tommy Kenter var aftenens solist. Ja, det troede vi, men han havde meldt afbud. Derfor var det Kaj Løvring, der velvilligt trådte til med sin "Eskild fra Svendborg". Jeg husker bedst, hans bemærkning om, at når man kommer med toget til København, skal man op ad den rullende trappe. Han var ikke klar over, København lå på 1. sal.

I 1985 var året, hvor Forenede Kreditforeninger og Jyllands Kreditforening fusionerede, og som Nykredit inviterede de til idrætsstævne i København/Frederiksberg. På det tidspunkt det største stævne med 580 deltagere. 3. halvleg foregik i "Landsbyen Lorry", hvor vi fik skaldyrscocktail, helstegt kalveryg med årstidens grøntsager, moccakage med sorbet, kaffe og cognac. Velbekomme!

I 1986 drog vi til Herning. Direktør Kaj Halse bød os velkommen lørdag morgen og åbnede stævnet. Efter festmiddagen i Herning Kongrescenter spillede Randers-bandet "Zena" op til dans. I min dagbog ser jeg igen og igen, at vi sjældent vandt i fodbold. Derfor des større grund til at være glad og stolt de enkelte gange, det lykkedes. I 1986 var Old Boys-fodbold på programmet for første gang. Efter vores kamp mod BRF nedlagde vi protest, da de havde benyttet for unge spillere. Det fik vi nu ikke noget ud af, bortset fra de ikke var med i deres næste kamp mod NK, hvilket bevirkede BRF tabte med hele 7-1. Vel nok det mest bemærkelsesværdige i den weekend var, da vi på vej hjem med særtoget i Odense af togføreren blev bedt om at stå af, gå en tur og få lidt frisk luft i Kongens Have, der ligger overfor banegården. Der var vist ikke plads på skinnerne til et særtog på det tidspunkt. Hjem kom vi.

Deltagerrekorden fra 1985 blev slået to år efter, da BRF inviterede til realkreditmesterskaber i Brøndbyhallen i 1987. Vi var 800 deltagere. Lørdag morgen samledes vi alle på selve Brøndby Stadion, hvor direktør Hakon Fjeldberg bød velkommen. Dernæst fælles opvarmning under ledelse af skuespillerne Peter Larsen og Anne Marie Helger. Det blev det sidste stævne med deltagelse af BRF. For mig blev dagen lidt anderledes end normalt ved stævnerne, da jeg mellem fodboldturneringen og middagen nåede en bisættelse i Kalvehave Kirke.

I 1988 gik turen til Odense med sportslige aktiviteter i Otterup. Underdirektør Tage Jørgensen fra Nykredit bød velkommen. Jeg husker bedst de hårde fodboldkampe det år. Jeg fik en alvorlig skade efter en hel vild tackling af en Nykredit spiller fra Aalborg. Vi kendte ham godt fra tidligere år som en bisse på banen. Vores gode kollega fra Odense, Per A. Hansen, brækkede anklen i en senere kamp.

”Flødstrup Sogns Byorkester” spillede op til dans efter den helstegte dyrekølle; men det blev uden Per og mig på dansegulvet. Vi kolleger havde det fint med hinanden; men konkurrencen på lånemarkedet var skærpet, og direktioner i institutterne havde ikke den største lyst til at bidrage økonomisk til stævnerne, hvor det også kom andre end ens egne medarbejdere til gode. Og analog med sidste år trak det arrangerende institut sig ud af mesterskaberne. En 15-årig god lang tradition var slut.

Dø ud skulle mesterskaberne ikke. Følgende seks kolleger sørgede for, at et stævne i 1989 blev en realitet. Det var Steen Becker, Mona Lisa Johansen, Finn Leander, Tonny Larsen, Hanne Kaarup og Jannie Slotsager. Nu var det så alene KD-medarbejdere, der dystede. Dog inviterede vi som altid DLR og IRF, hvor enkelte medarbejdere mødte op til stævnet. Det var nyt, at man nu lavede mixhold. Tre københavnerpiger, Susanne Nielsen, Gæ Lumbye og Kirsten Brooks, ”forstærkede” vores hold.

I solidaritet med alle vores fyrede kolleger i sommeren 1990, blev der ikke afholdt sportsstævne det år.

Fra 1991 til 1995 samledes vi fra hele landet i Vingstedcentret ved Vejle. Det var

et godt sted at holde disse stævner. Centret ligger i smukke omgivelser i Vejle Ådal. Jeg stillede op som sædvanligt i fodbold under det ikke særligt ungdommelige navn ”Mumierne”. Når jeg i dag løber holdopstillingen igennem, var navnet ikke helt ved siden af. Foruden undertegnede deltog Flemming Larsen, Ole Lundt, Preben Nielsen, Jørgen Bro Christiansen her fra Øerne. Jyderne sendte Henning Meinsbæk, Poul Albertsen og et par stykker, jeg ikke kendte. En sejr over EDB-holdet og et 0-1 nederlag i finalen på et mål scoret fem minutter før tid.

Hanne Bonde Mohr

Jeg husker dog bedst fra det stævne, at vi skulle have en ung og dygtig medarbejder med til København. Hun var netop blevet færdig med sin elevuddannelse og var på Kreditforeningen Danmarks kontor i Randers. Hun blev ansat i erhvervsgruppen og fik plads overfor mig, hvor hendes primære arbejdsopgave i første omgang blev udbetaling af lån; men hurtigt blev hun velbevandret i alle arbejdsopgaver, hvilket hendes senere karriere også har vist.

Min værelseskammerat i 1992 var Hans Boesen. Han er cykelentusiast. Han tog hele vejen fra København via Samsø til Vingsted på cykel. Han var en af fem deltager i Triatlon, der bød på 500 meter svømning, 30 km cykling og 10 km løb. Efter stævnet cyklede han hjem via Svendborg, Lolland til Nørre Alslev på Falster for at besøge sin far og derefter de sidste godt 100 km til København.

I 1994 måtte vi med bus hele vejen, da DSB ikke kunne garantere præcis kørsel på grund af strejke (arbejde efter reglerne). I hast blev der fabrikeret et sang-

hæfte til turen, hvor vi efter bedste evne sang ”Velkommen i den grønne Lund” – ”Nina, kære Nina” – ”Haveje” – ”Vuffeli-vov” og mange flere i den genre. Den lange bustur generede ikke det mixede fodboldhold, da vi vandt turneringen ud af ni hold. Endnu engang spillede man med mixede fodboldhold. Vores hold ”Soccers” havde god kvindelig hjælp af Tina Dithmer og Hanne Kaarup.

I 1995 stod på forsiden af programmet ”Nord for lov og ret”. Det var det i hvert fald også for os fra København. Realkredit Danmark-mesterskaberne blev afviklet i Skallerup Klit. Lige knapt 500 km først med særtog til Hjørring og derfra de sidste ca. 20 km i bus. En lang tur. Vi passerede i alt 19 købstæder. Da vi passerede Vridsløse på hjemvejen, fandt der samtidig en stor fangeflugt sted. En gummiged havde slået hul på fængselsmuren, og det lykkedes for 12 fanger at slippe ud.

I 1996 gik turen til den anden ende af landet. ”I øst stiger solen op”, stod på forsiden af programmet. Nej, der stod ikke *I østen stiger...*, da ”øst” henviste til, det var Region Øst, der stod som arrangør. Og det år blev jeg involveret i planlægningen. Stævnet foregik på Lalandia ved Rødby. Efter en lun buffet fredag aften i ”Restaurant Casa Blanca” var der beach-party i det store subtropiske badeland kl. 22⁰⁰ på ankomstdagen. Her fik man velkomstdrink, der var desuden frugtbuffet og fri bar. Der var forskellige konkurrencer og udfordringer i vandet. Kun folk i badetøj kunne deltage. Efter dagens konkurrencer og middag spillede orkesteret ”New Heartbeat” op til dans.

For det store arbejde med arrangementet og dets vellykkede afvikling fik Sportsudvalget efterfølgende en middag på 2. sal. Fin gestus med Claus Hansen som vært.

”Midt på Toppen” lød indbydelsen på i 1997 med billede af tårnet på Himmelsbjerg. En meget flot forside. Vi skulle til Søhøjlandets Ferie- og Aktivitetscenter, der ligger på den lidt pudsige adresse Lille Amerika ved Gjern. Transporten foregik med særtog til Ejby på Fyn. Derfra skulle vi med bus resten af vejen. Dette noget særpræget skift blev begrundet med, at særtoget ville få alt for mange stop på grund af megen trafik på linjen.

Da vi havde fået nøglen til vores hytte, var det tid til hyggeligt samvær og visesang af englænderen Michael Wedgwood. Vi var ca. 480 deltagere med det gennemgående tema *Teambuilding*. Efter aktiviteterne på sportsbanerne middag og dans til kl. 2⁰⁰. Ved morgenbuffeten blev stemningen lidt trykket, da nyheden kom, at Prinsesse Diana havde mistet livet ved en bilulykke i Paris.

Året efter gik turen til ”grænselandet”. Mesterskaberne skulle foregå på Løjt FerieCenters arealer med middag i Løjthallen, hvor pop/rock orkesteret ”Barock” spillede op til dans efter middagen. Stedet ligger lige ud til Genner Bugt, så der var meget smukt. Jeg boede i hytte med Flemming Larsen, Jørgen Asger Nielsen og Torben Krogh Hansen.

1999 gik turen nordpå igen. Vel mødt til årtusindets sidste ”Sport og samvær” lød indbydelsen på. Stævnet foregik på Rødhus Klit FerieCenter. Det skulle senere vise sig at blive det sidste realkreditmesterskab, som vi havde kendt dem siden starten i 1973. Ved stævnet tørnede jeg ud på fodboldbanen, som alderspræsident blandt mine medspillere under det lidet ambitiøse navn ”Kanonføde”.

Navnet levede helt op til "forventninger" for mit vedkommende. 3 sekunder efter modstanderen havde givet bolden op, tyrrede en modstander bolden lige op i mit ansigt og knækkede brillestellet. Det blev lappet lidt sammen, så jeg kunne klare mig igennem dagen og aftenen. Mine holdkammerater var: John Nielsen som holdleder, Martin Forsgaard, Peter Kristensen, Jesper Jensen, Bo Jørgensen, René Johnsson, Lars Andrä og Bo Klein Christensen.

Efter dagens strabadser var der festbuffet, præmieoverrækkelse og derefter underholdning og dans til "Dansekompaniet" samt "Olav Gudnason & Co".

Vi var fusioneret ind i Kapital Holding A/S, og der var ingen planer om at fortsætte disse stævner. Længe varede det ikke, før Danske Bank tog over. Her var der et årligt sportsstævne med tusindvis af deltagende medarbejdere. Indkvarteringen foregik under mere ydmyge forhold, som at ligge i sovepose sammen med hundrede andre på et gulv i en hal. Her stod jeg af sportsstævnerne.

Oversigt over realkreditmesterskaberne

1973	Tunehallen
31. august 1974	Frederiksberghallen
30. august 1975	Frederiksberghallen
28. august 1976	Idrætshøjskolen i Århus
27. august 1977	Frederiksberghallen
26. august 1978	Herning
25. august 1979	Frederiksberghallen/"Josty"
00. august 1980	Idrætshøjskolen i Århus
29. august 1981	FKS Hallen i Dyrup/"Odense Kongreshus"
28. august 1982	Idrætshøjskolen i Århus/"Stakladen"
27. august 1983	Frederiksberghallen/"Orchidé Terrassen"
25. august 1984	Ålborg
31. august 1985	Frederiksberghallen/"Landsbyen Lorry"
30. august 1986	Herning Gym./"Herning Kongrescenter"
29. august 1987	Brøndbyhallen

27. august 1988	Otteruphallen
26. august 1989	Valbyhallen/"Scandinavia"
1990	Aflyst pga. stor fyringsrunde i RD
14. august 1991	Vingstedcentret
08. august 1992	Vingstedcentret
07. august 1993	Vingstedcentret
06. august 1994	Vingstedcentret
26. august 1995	Skallerup Klit
31. august 1996	Lalandia ved Rødby
30. august 1997	Søhøjlandets Ferie- & Aktivitetscenter, Gjern
05. september 1998	Løjt FerieCenter/"Løjthallen"
28. august 1999	Rødhus Klit FerieCenter

Bag(h)juleholdet

Bag navnet gemmer sig syv personer, der alle fik et langt arbejdsliv indenfor realkreditten. Siden 1980 har vi spist en årlig frokost sammen. Vi kendte hinanden udmærket, da vi havde været ansat i 10 år eller mere i det daværende 2. ekspeditionskontor. Fem af os var samlet i nylånsregistreringen, hvor Bodil Nørgaard var leder. Flemming og Birger sad tæt ved med deres arbejdsfunktioner.

Da Kreditforeningen Danmark begyndte sin decentralisering i slutningen af 1970'erne, kunne vi se, vi snart ville være spredt for alle vinde. Birger forlod som den første Jarmers Plads og tog til Lyngby. Derfor blev det lidt mere organiseret, så vi i hvert fald én gang om året så hinanden og på den måde kunne fastholde en forbindelse til hinanden.

Og hvem er vi så? Her nedenfor kan man se vores kontrafej fra fototeket april 1986.

Bodil Nørgaard

Tommy Frederiksen

Harley Hechmann

Flemming Larsen

Jørgen Larsen

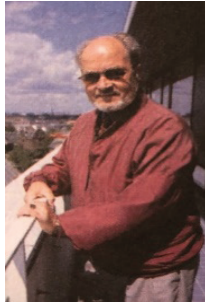

Niels Ebbe Lollike

Birger Nielsen

I de første år samledes vi en dag i december måned i kantinen på Jarmers Plads. Men som vi alle ved, er denne måned en travl og meget optaget måned, og det viste sig også svært at samle alle en og samme dag. Derfor besluttede vi så at mødes den anden arbejdsfredag i det nye år, og derved opstod navnet: Bag(h) juleholdet.

Arne Johnsen

Mødestedet lå fast – Jarmers Plads 2. Det var her, vi lærte hinanden at kende som unge, håbefulde, nyansatte medarbejdere. Det blev min lod at indkalde til samling, da jeg som den eneste ikke blev flyttet ud til et distriktskontor. Der var ikke noget ekstraordinært forbundet med frokosten. Vi spiste i kantinen, og det den serverede den dag. Vi startede som regel kl. 13⁰⁰ stille og roligt; men når de sidste kolleger ved 14⁰⁰-tiden var gået tilbage til arbejdet, kom snapsen frem, og stemningen steg. Jeg havde på forhånd aftalt med både køkkenet og vagten, at vi måtte blive siddende i kantinen resten af eftermiddagen og lidt længere. Ja, det kunne nemt trække ud til først på aftenen. De forskellige vagter kendte os, og alt forløb i bedste forståelse. De gik deres runde og nikkede venligt til det lystige selskab, der hyggede sig i kantinen. Det var i mange år norske Arne Johnsen, der dog altid kom hen og fik en lille snak.

De første mange år var intet nedskrevet om, hvordan dagen skulle forløbe. Det kørte efter den samme skabelon år efter år. Enkelte andre kolleger har deltaget et par gange i de første år. Det var ikke en lukket forening. Det er den så blevet. I 2001 fik vi vedtægter, der har nogle punkter. Dels at selskabets formål er at sikre medlemmerne en årlig sammenkomst under hyggelige former til drøftelse af årets gang, dels at medlemmer alene kan være de personer, der vedtog selskabets første vedtægter den 12. januar 2001. Med andre ord, nye medlemmer optages ikke. Så står der noget om mødetid og -sted, fordeling af udgifter, plig-

ter²⁸, mulkt²⁹ ved afbud, og meget vigtigt at der altid skal være ”Carlsberg 47” i rigelige mængder. Det er Bag(h)juleholdets favorit-øl.

Vedtægterne har fået et eftersyn et par gange i årenes løb. Bl.a. som følge af medlemmerne gik på pension og samtidig med at vores faste mødested Jarmers Plads blev forladt. Nu er det sådan, at vi mødes privat, i den rækkefølge vi gik på pension. Vi ser alle frem til årets træf.

OL-holdet

Flemming Baes

Steen Becker

Tom Blem-Jensen

Harley Hechmann

Flemming Larsen

Niels Ebbe Lollike

Ole L. Lundt

Jens S. Odsbjerg

Klaus Pedersen

Bjarne Welander

28) Det kunne f.eks. være indkøbe gave, når et medlem fyldte rundt eller havde jubilæum. Den pligt er sløjftet ved den seneste tilretning, efter vi er fyldt 70 år.

29) Mulkt = bøde.

Det lyder olympisk; men er det ikke. Holdet opstod på ”ruinerne” af de afskaffede jubilæumsmiddage. Der gik lige et par år efter Ole Lundts frokost i 2002, inden vi kom i gang. Holdet blev udvidet til 10 personer, og vi samledes igen i ”Den Danske Kro” i oktober 2005, og er nu en fast tradition med to årlige træf. Vi kaldte os ”10-mands holdet”, som jeg ikke var så begejstret for. For en dag kan vi næppe leve op til tallet. Og desværre er holdet allerede reduceret med to gode kolleger, heriblandt initiativtageren, så i respekt for Ole Lundt kalder vi os nu OL-holdet. Desuden har vi senere måttet sige farvel til Flemming Baes.

Pensionsafviklingskassen

Jeg har tidligere fortalt, at det eneste, jeg husker fra ansættelsessamtalen, var Jørgen Brandts begejstrede omtale af Østifternes Kreditforenings Pensionskasse. Nu hedder den Kreditforeningen Danmarks Pensionsafviklingskasse, da man efter fusionerne i 1972 sammenlagde de seks pensionskasser til en samlet. Den fortjener et par ord med på vejen. Den er på en måde min ”arbejdsgiver”, da det er den, der nu giver mig ”brød på bordet”. Pensionskassen blev lukket for tilgang ved årets udgang 1971, og blev derfor en afviklingskasse.

Da pensionsalderen begynder ved det 25. år, manglede jeg et år, da jeg efter et års prøvetid var 26 år, da jeg blev fastansat. Derfor måtte jeg indbetale et beskedent beløb for at nå fuld pensionsalder. Ligestilling til optagelse har der aldrig været, da det kun var assistenter og opefter, der kunne optages som medlemmer. De allerfleste kvinder blev dengang ansat som kontorassistenter – mænd som assistenter – og kunne derfor ikke komme med, hvilket de selvfølgelig har følt meget uretfærdigt og med god grund.

I skrivende stund er der nu 81 nydende pensionister og 34, der får ægtefællepension.

Det stadig nedadgående medlemstal har betydet, at man ved generalforsamlingen i 2021 reducerede bestyrelsen fra syv til fire medlemmer, der i dag består af Carsten Nøddebo, Realkredit Danmarks adm. direktør, Henrik Blavnsfeldt,

leder af Realkredit Danmarks sekretariat samt Sven Holm og Bjarne Riis Sørensen, der repræsenterer medlemmerne fra henholdsvis Øst og Vest.

Blavnsfeldt har igennem mange år været mødeleder på generalforsamlingerne, og den der aflægger bestyrelsens beretning og forelæggelse af årsregnskabet til godkendelse. Generalforsamlingerne har de senere år ikke været det store tilfølsstykke. I ”de gode gamle dage”, hvor der blev serveret en meget fin middag med gode vine, samlede generalforsamlingerne mange mennesker.

Det er også værd at bemærke, man skal være der til tiden, hvis man ikke skal gå glip af selve generalforsamlingen, der ofte afvikles i løbet af et kvarter. Efter generalforsamlingen serveres en lille let anretning, og de fremmødte får sig en god snak.

Realkredit Danmarks Pensionistforening, Øst

Det var jo meget naturligt efter min fratræden at fortsætte min tilknytning til Realkredit Danmark i deres pensionistklub. Vi var tre ”debutanter” i november 2010, Ove Borg Jørgensen, Peter Grøning og undertegnede.

Det var på initiativ af Finn Lænkholm og Niels H. Pedersen, man den 6. december i 1984 oprettede ”Kreditforeningen Danmarks Pensionistklub, Øst” – navnet er naturligvis siden tilrettet og følger firmaets navn. Oprettelsesdatoen er i øvrigt sammenfaldende med Østifternes Kreditforenings fødselsdag. 33 pensionister havde givet tilsagn om at deltage. Udover de to nævnte herrer kom Erna Madsen med i den daglige styrelse. Man blev enige om, der ikke skulle laves nogle egentlige vedtægter, men der blot skulle formuleres en forretningsorden. Direktionen havde velvilligt tilsagt sin støtte til klubbens fremtidige virke. Således fungerer det også i dag. Om end møderne er halveret.

I mange år mødtes vi den sidste torsdag i maj og november måned. De sidste mange år har det foregået i kreditforeningens kantine. Møderne bliver indledt med et foredrag, der ofte har relation til realkredit. Foredragsholderen kan

være en stadig aktiv medarbejder eller en tidligere kollega, der har gjort karriere andre steder i samfundet. Da klubben ikke har penge involveret, skal foredragsholderen gerne have lyst og/eller veneration for sin nuværende eller tidligere arbejdsplads for at stille op. Vedkommende ” aflønnes ” alene med tre flasker god vin.

Der sluttes af med en god middag med vin, kaffe og cognac og højlydt snak. Det sidste skyldes, man har så meget at fortælle og glæden ved at se gamle kolleger samt dårlig hørelse.

Pensionistforeningen er også ramt af besparelser. Fra 2018 er der kun ét træf om året (maj måned) og cognacen er sparet væk. Den beslutning vakte ikke begejstring. Jeg håber dog, vi kan fortsætte på den måde og dermed bevare kontakten til tidligere kolleger. Vi er lidt over 100 kolleger i pensionistforeningen, hvor cirka halvdelen møder frem, når der indkaldes til træf. I dag er det Mona Lisa Johansen, Steen Becker og forfatteren, der forsøger at samle trådene.

Afslutning

Mit officielle arbejdsliv har været slut længe. Mange gode minder har passeret revy under skriveprocessen, som jeg kan tænke tilbage på med glæde. I min tid gik man fra en manuel til en digital verden. Man sagde endnu De til chefer og kunder i begyndelsen af 1970’erne. Omrokeringerne, nedskæringerne og fyringsrunderne skabte ikke så megen glæde. Når det foregik, skabte det spænding og nervøsitet blandt medarbejderne. Det hører også med til billedet.

I sommeren 1990 oplevede vi i Kreditforeningen Danmark den første fyringsrunde, og siden har det hørt med til jobbet. Jeg har været så heldig at overleve disse runder, der faktisk kan ændre ens tilværelse for steds.

Denne beretning er bestemt ikke fyldestgørende; men giver forhåbentligt et billede af en spændende tid i realkreditens tjeneste på godt og ondt. Absolut mest godt. Min beretning slutter med fire små beskrivelser af Bag(h)juleholdet, OL-holdet, Pensionsafviklingskassen og Realkredit Danmarks Pensionistforening, Øst, hvor jeg forhåbentligt i mange år fremover stadig har

fornøjelsen af at deltage og derved bevare kontakten til mange af mine gode kolleger.

Selv om arbejdslivet er slut, går livet videre, hvor der så er tid til at kaste sig over andre ting, der interesserer én. Det har jeg naturligvis gjort. Nu er der mere tid til min altoverskyggende hobby, slægtsforskning med tilhørende nedskrivning af slægtshistorien, læsning med hovedvægt på historiske og samfundsmæssige emner, forment holder jeg ved lige med lidt badminton, gå- og cykelture samt styrketræning i et træningscenter. Dejligt samvær med familien, venner og bekendte fylder naturligvis også meget i min tilværelse.

Forfatteren

”Følelsen af en udført pligt giver kraft til at tage fat på den næste”

(Ukendt)

Realdanias flag vajer nu over bygningen på Jarmers Plads 2